

“Sosyalizmde ısrar, insan olmakta ısrardır”

YURTSEVER GENÇLİK

İki aylık Siyasi Kültür Dergisi

Sayı: 2

Eylül / Ekim 2020

Heftanîn Direniş Ruhuyla

**Kızıl Alanlarda Özgürlüğü
Kazanalım**

İÇİNDEKİLER

Davamın Sloganını “Özgürlük Kazanacaktır” Biçiminde Belirledim

Önder APO

Öncülük Düzeyinde Görev Ve Sorumluluk Üstlenelim
Düşmana Ve İşbirlikçilerine Yaşamı Zehir Edelim

Baran Mawa

Du Çîrok, Yek Helwest!

Ji Pênûsa Gerîla

Yüreğimizdeki Apo’yu Esir Alamadılar

Mirxan Efrîn

PKK’lileşmek, 9 Ekim Komplocularına Verilecek En İyi Yanıttır

Piro Emekçi Zap

Zindan Direnişçileri PKK’li militanın temeli ve özünü oluşturan yegane güçtür

Muzaffer Ayata

Heftanîn Üzerindeki Operasyonların Amacı Nedir?

Batufa Çekdar

Erk egemen Devlete “HAYIR” DİYORUZ

Axin Mahir Dicle

Özgürlük Ateşini Kızıl İntikam Eylemleriyle Gürleştirelim

DGH Koordinasyonu

Özgürlüğe Ulaştıran Rakamlar: 40–42

Gerilla Anısı

Birleşik Devrim Ve Gençliğin Rolü

Deniz Birlik

Serkeftina Evînê Serkeftina Gel e

Rêber APO

Li Kurdistanê Parastina Rewa angî Şertê Hebûnê

Şehîd Qasim Engîn

Kalk ve Onurluca Mücadele Et
Sakın Mücadele Sadece Erkeklerin İşidir Deme!!

Yurtsever Gençlik Dergisi

Li Dijî Darbeya 12 Îlonê Berxwedana Îradê ya Apoyî

Şehîd Bawer Agir

YURTSEVER GENÇLİK

EYLÜL/ EKİM 2020

02

10

15

17

24

29

42

49

57

65

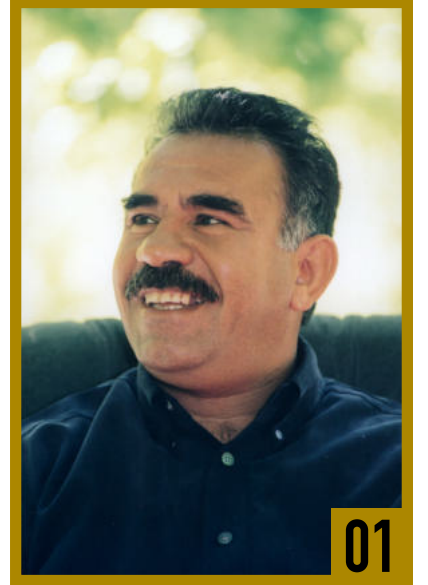
69

73

77

84

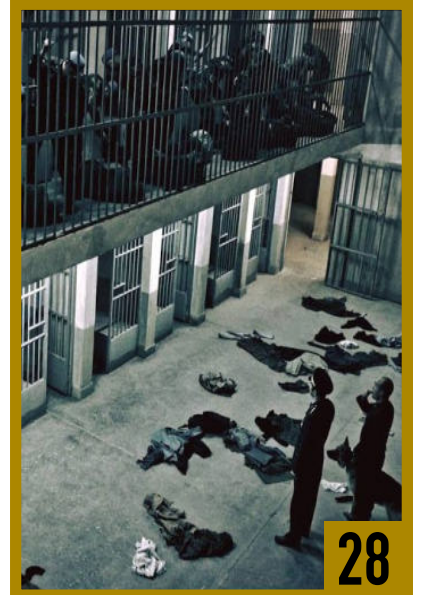
86

01

09

28

48

EDITÖRDEN

*Heftanîn Direniş Ruhıyla
Kızıl Alanlarda Özgürlüğü Kazanalım*

Hevalên Hêja!

Di dîroka Têkoşîna me ya Azadiyê de meha Îlon û meha Cotmehê giringek xwe cuda hene. Destpêkê di meha Îlonê de Rojîya Mezin a Mirinê li Zindana Amedê ghişt serkeftinê. Berxwedaniya Xeyri'yan, Kemal'an, Akîf'an û Elî'an li dijî cuntaya qirker û faşîst a 12'ê Îlonê ghiştibû lûtkeyê. Diwarê zindana Amedê û faşîzma dewleta tirk a dagirker ku di şexsê Kenan Evren dihat meşandin, hatin rûxandin. Milîtanên pêşeng ê PKK'ê li Zindana Amedê bi berxwedaniya xwe pîvanên Têkoşîna Azadiyê avakirin û rê li Têkoşîna Çekdarî vekirin. Ev hejmara Kovara me Berxwedan û Têkoşîna li Zindana Amedê digihînin xwendevanên xwe.

Di meha Cotmehê jî dewletên navnetewî û hêzên veşartî komploya bêbext a 9'ê Cotmehê li dijî Rêberê me û tevahî gelê me xistin meryetê. Me hewl da di vê hejmara Kovarê de esasê vê komploya qirêj derxînin holê. Têkoşîna Gelê Kurd, bi taybetî ya Ciwanên Kurdistanê dijî komploya 9'ê Cotmehê bûn mijarê nivîsên vê kovarê.

Di vê hejmara Kovarê de Koordîneya Cenga Heftanînê behsa kêliyên Berxwedana li Heftanînê kir. Me roj bi roj binketina dewleta tirk a dagirker û Serkeftinên Gerîlayên Azadiya Kurdistan ji bo xwendevanên xwe berhev kirin.

Me hewl da di vê hejmarê de erk û berpirsyartiyên Jinên Ciwan û Ciwanên Kurdistanê li beramberî Pêngava DGH û DGK-H'ê a **'TOLHILDANA SOR'** û pêngava **'EM DIBÊJIN NA'** ya Jinên Ciwanên Şoreşger bi perspektîfan derbixînin holê.

Me bixwînin, me binasin.

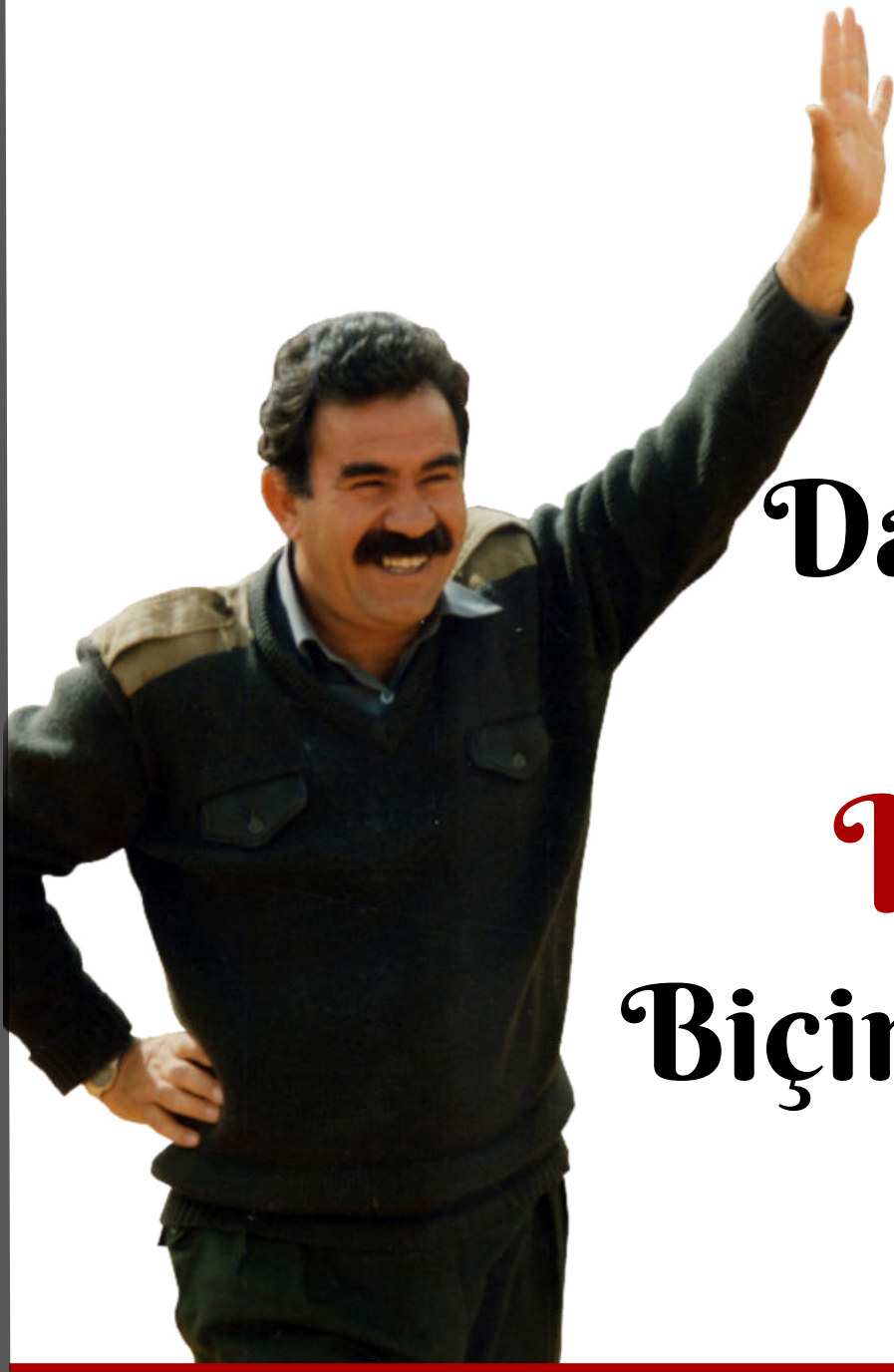
"Me bi ciwantî destpêkir, emê bi ciwantî serbikevin!"

Silav û Rêzên Şoreşgerî
Edîtorên Kovara 'Yurtsever Gençlik'

www.ciwantv.com

Davamın Sloganını “Özgürlük Kazanacaktır” Biçiminde Belirledim

ÖNDER APO

Abdullah Öcalan komplosunun içyüzünü çözümlmek, dört taraftan kuşatılmış ve içte haini bol olan bir halkın trajedisini anlamak açısından hayli öğreticidir. Komploda sorumluluğu sadece dostların basitliğine ve yoldaşların zayıflığına yıkmak dar yaklaşmak olacaktır. Bu komployu emperyalizmin en üstün müdahalesiyle izah edip rahatlama da doyurucu bir anlatım olmayacaktır.

Konu üzerinde çok yoğunlaşmam beklenirdi. Öyle yaptım. Böyle yaptıkça da tarihin büyük canlanışını ve dalga dalga üzerime gelişini gördüm. Temel gerçekler canlanıyordu. Dışarıda bin yıl yaşasam da anlayamayacağım varlıklar bir bir anlam kazanıyorlardı. Sadecet toplumun anadilini ve mantığını değil, tüm doğanın dilini de daha rahatlıkla çözümlüyebiliyordum. Efsane denilenin gerçek, günlük gerçek denilenin kör olduğunu da anlıyordum. İlk insan yürüyüşünün nasıl başladığını, ilk anlam damlasını, bir kelimenin mucizevi türeyişini, ekini ilk ekmenin

büyük coşkusunun bayram anlamına geldiğini, hayvan dostluğunun verdiği güveni, doğal kuvvetlerin tanrılaşmasını, toplumun ilk kendini tanımlamasının her tür tanrısallığın kaynağı olduğunu, ana tanrıçanın erdemini, onun etrafında dokumalı, kerpiç ve taş evli, el değirmenli ve çapalı yaşamın büyük devrimini anladıkça, bana komployu hazırlayan 20. yüzyılın son yılının kahrından biraz kurtuluyordum.

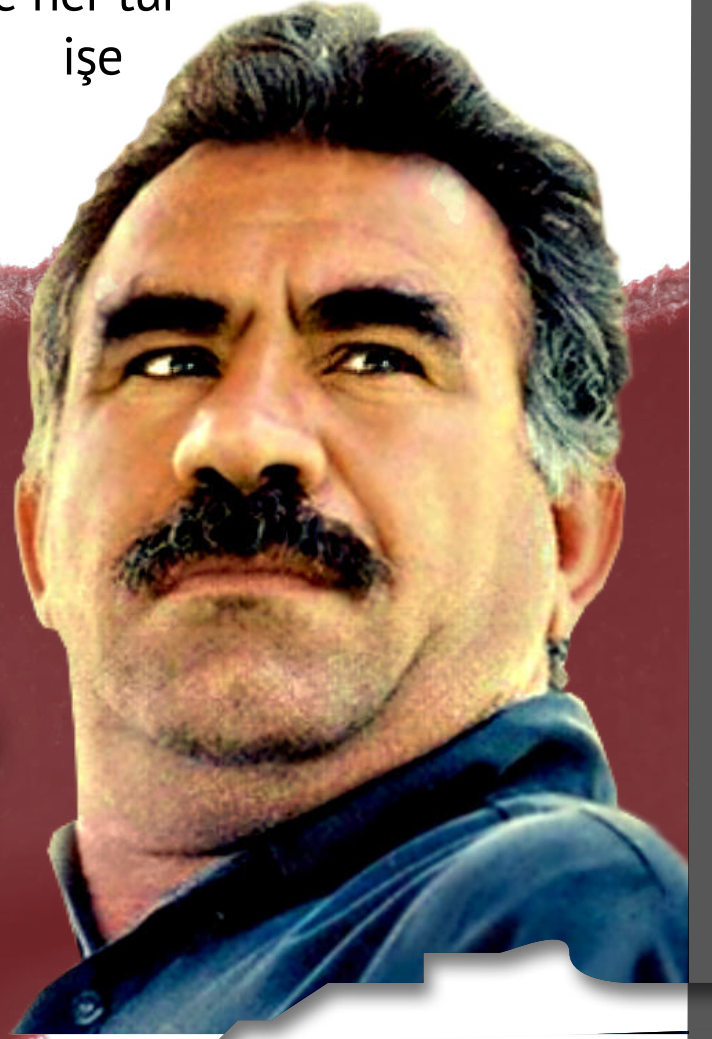
Anlama işini daha da geliştiriyorum. Doğduğum toprakların üzerinde dolap beygiri gibi avare avare dönüşümün anlamını da çözümlmeye başlamıştım. Bir atın ahırdan kaçması gibi dağa fırlamamın nedenini, anamın beni tutup üçer kez yarı-idam edişindeki değerini de anlıyordum. Cahil dediğim anamın aslında beni en iyi anlayan kişi olduğunu, “Böyle çalışmana kimse katılmayacak, herkes senden yararlanacak ve sen yalnız kalacaksın” sözünden anlayacaktım. Daha yaşımda ondu. Arkama dönüp bakmadan anama, “Olsun, yalnız yürümekte

kararlıyım” biçimindeki duruşumu da hatırlayacaktım. Kendimi böyle anlarken, doğduğum toprakları çözümlüyordum. 20. yüzyıl, ötesinde berisinde olanca ağırlığıyla üzerime gelirken, neden intikam aldığını öğrenecektim. Sümerli rahibin yarattığı devletle yüklendiği ana tanrıçanın bereketli topraklarına saldırısına benzer bir saldırıyla karşı karşıya olduğumu anladıkça, kendimin bile kendimden kaçtığını, geriye birkaç anlam damlasından başka bir şey kalmadığını görecektim.

Gilgamiş gibi ölümsüz yaşamın peşinde olduğumu, ama onun döneminden milyon kere daha çok ve daha büyük ölüm kuvvetleri karşısında bulunduğumu;

Babil imalatı, köleci düzenin yaratıcıları olduklarına dair inancımı sevinçle daha da kesinleştirecektim. Yaratılan bu korku tanrılarının beni daha on yaşlarında tutsak etmeye çalışan kuvvetler ve anlam bozuklukları olduklarını anladıkça, kendime ilk defa saygıyı bu anlayışla kazanacaktım. Sümer rahip tapınaklarına merakım arttıkça artıyordu. Bu tapınaklar hakkında şu kesin hükme varacaktım: Köleci düzen sahiplerinin tanrılaştırılıp göklere çıkarıldığını ve yüceltildiğini, kul insanların zebani hizmetçiler olarak yerin diplerinde her tür zahmetli işe

Adım Abdullah, yani ‘Allah’ın Kulu’; ama kul olmayı tam yüreğime oturtmamakla kendime saygılı olmanın, dolayısıyla o tanrısal güçler ne kadar üzerime gelirlerse gelsinler, özgür insanı savunmanın büyük erdem olduğuna kendimi inandırmıştım.

bu kuvvetlerin dört yanımda küre merkezindeki gibi her taraftan aynı merkeze saldırırcasına çoktan hazırlanmış ve yaşamını buna bağlamış olduklarını fark edecektim. Uygarlık denilen canavar büyüdükçe insanın nasıl en tehlikeli hayvan olup çıktığını anlayacaktım. Rahip mitolojilerindeki tanrıların nasıl iğrenç köleci düzen sahipleri olduğunu heyecanla fark edecektim. Ceddimiz İbrahimî peygamberlerin bu tanrıları biraz göğün ötesine atmakla vicdan-din yarattıklarını kavrayacaktım. Ama **İlah, Ellah, Allah** denilen şeyin aynı Sümer-

koşturulduklarını, toplumun sınıflaşması dedikleri olgunun orta yerinde bunun sembolü gibi devleti yaratıp diktiklerini, tapınakların bu işin döl yatağı ve ana rahmi olduğunu kavrayacaktım. Yaptıkları işin ne kadar müthiş olduğunu, tüm tarihi, günümüzü ve beni bile halen kontrollerinde tutan en büyük icadı yarattıklarını görecektim. Tanrısal iş dediklerinin bu olduğundan artık kuşku duymayacaktım. Tanrılarımın kimler olduğunu anlamış olmakla rahatlamıştım. Ciddiyetle inanıp ibadet etmediğim için kendime hak verecek ve

saygı duyacaktım.

Adım Abdullah, yani 'Allah'ın Kulu'; ama kul olmayı tam yüreğime oturtmamakla kendime saygılı olmanın, dolayısıyla o tanrısal güçler ne kadar üzerime gelirlerse gelsinler, özgür insanı savunmanın büyük erdem olduğuna kendimi inandırmıştım. Yeniden daha güçlü doğuyordum. Beğenmediğim anamın doğuruşuyla, ciddiyetine hiç inanmadığım modernitenin doğurma çabalarına karşı, tüm öldürmelerden sonra kendi kendimi üçüncü kez doğuruşumu çok ciddiye alıyor ve hoşlanıyordum. Yaşamışların arkadaşlıklarına yine ihtiyaç duymuyordum. Tüm arkadaşlarımı efsanelerde bulmaya başlamıştım. Komplocu Zeus'un Promete'ye ve Hektor'a yaptıklarıyla onun günümüzdeki Atinalı çocuklarının yaptıklarının aynı olduğunu gördükçe, arkadaşlarımı daha iyi tanıyordum. Promete ve Hektor'la arkadaşlık çok onurlu oluyordu. Bunu hak etmiş olmam bana gurur veriyordu.

Sümerli rahiplerin tanrıça anamı ve aşk kadını İştari'yi tapınağa, oradan kral sarayına, tanrı-kralların yanına götürüşünü, öldüklerinde kendileriyle birlikte canlı canlı mezara konuluşunu iliklerime kadar anlamıştım. Tanrı-krallar bile olsalar, kadını ziyafet sofralarında zevklerinin bir parçası kılmalarını hiç kabullenemedim. Ama tanrıça anamı ve aşk kadını günümüze kadar dirhem dirhem büyük bir incelikle sömürüp yediklerini, posasını iki-başlı evlilik diye kullarının önüne, erkek kölelerine sus payı olarak bıraktıklarını da anlamıştım. Bu hediyelerini erkek olarak yüreğime kabul ettirmemekle tanrıça anamın ve aşk kadınının iyi bir oğlu olabileceğime inandıkça, daha çok sevinç ve gururla doluyordum. Ana topraklarını böylece ilk defa tarihin derinliklerinde anlamaya başlıyor, binlerce yıllık kördüğümle atılmış çelişkileri çözümlüyor, bu

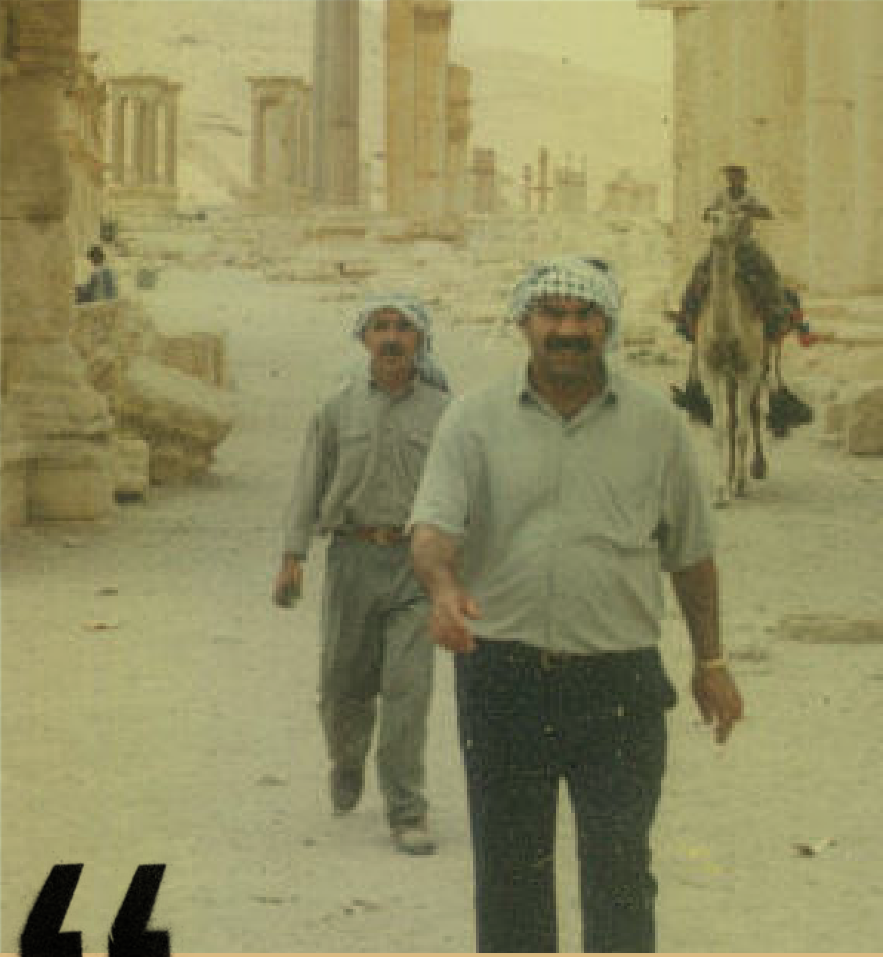

seferki doğuşun anlamlı olduğunu fark ediyordum. Ölümü dayatanlar, tüm 20. yüzyıl, tüm komplocular, kimler olurlarsa olsunlar hepsine dayanabileceğimi, bunu halen bana inanan bazı dostlara mesaj olarak sunmamın değerli olduğunu, onların da bunu hak ettiklerini kabul etmiştim. Dayattıkları Hiroşima'lardan bile tehlikeli paket bomba kılınmamın ve halklarımızın üzerine böyle atılmamın tüm inceliklerini çözebiliyor; pimlerini söküp tüm malzemeyi bombacıların suratına fırlatıp rahatlıyordum. İnsandan yanaydım, zorba tanrılar bir kez daha yenilmişlerdi.

Bu gerçeği daha iyi anlamak için komploculuğun içyüzünü, yapısını daha yakından tanımlamak gerekir.

Komploculuk, toplumsal olaylarda olağan süreçlerin dışında, sadece aleyhteki güçlerin değil, yanınızda saydığınız yakınlarınızın bilinçli tavırları veya gafletlerinden dolayı birleşerek, hedef aldıkları kişi, grup, parti veya halk gücünü darbeyle düşürme ve yasadışı duruma sokma hareketidir.

Tertipçiler peşine düştükleri kişi, grup, parti, halk veya daha üst düzey toplumsal hedefler üzerine sürekli plan geliştirip bütün kritik noktalarda güçlerini hazırlayarak, fırsat bulduklarında

tersine, daha çok gerçeklere götürür. Çünkü başka halklara benzer bir tarih yaşamıyoruz.

Komploculuğun daha tehlikeli bir yönü, dost ve yoldaş geçinenlerin gafleti ve zamanında görevlerini karar ve sözlere göre yürütmemeleridir. Ne kadar iyi niyetli ve çaba sahibi olsalar da, bu konumlarıyla komplocuların planlarını başarıya götürmede en kritik zemini oluştururlar. Oynadıkları rol Sezar'a 'Sen de mi Brutus?' dedirten, İsa'yı Yehuda İskaryot'un ihanetiyle çarmıha gerdiren, halife cinayetleri gibi tarihin olumsuz

“

Hiçbir kurala sığmayan yöntemlerle imha, ezme, korkutma, tahrik etme, kaçirtma, teslim alma, işkence, hapsetme, ekonomik iflas, moral değerleriyle oynama, sahte yaşam dayatma, zaafalarını kullanma, para, ikbal vb çelişkili tüm yollar denenerek, özgürlük hareketi bertaraf edilir. Dikkat edilirse, normal bir savaş mantığı bile geçerli değildir. Kirli veya özel savaştan da ağır bir uygulamadır komploculuk.

”

hedeflerini avlamayı esas alırlar.

Kürt halkının özgürlük hareketi en ufak adım attığında, her ülkede peşinde yasalara, politik esaslara ve hatta askeri savaş kurallarına göre bir yönelimden ziyade, karanlıkta geliştirilen planlarla bir takip başlatılır. Hiçbir kurala sığmayan yöntemlerle imha, ezme, korkutma, tahrik etme, kaçirtma, teslim alma, işkence, hapsetme, ekonomik iflas, moral değerleriyle oynama, sahte yaşam dayatma, zaafalarını kullanma, para, ikbal vb çelişkili tüm yollar denenerek, özgürlük hareketi bertaraf edilir. Dikkat edilirse, normal bir savaş mantığı bile geçerli değildir. Kirli veya özel savaştan da ağır bir uygulamadır komploculuk. Çünkü içinde dost geçinen var, gafilyoldaş var. Kürt halkının özgürlük tarihini bu anlamda aynı zamanda bir komplocular tarihi olarak ele almak abartı sayılmaz;

seyrine yol açan sayısız olaylardır. Kürt halkı açısından en kahırlısı, tek tek olayların değil, tüm tarihin bu yönlü hareketlerle dolu geçmesidir. Dost diye yanınızda beklediğiniz, umulmadık yerde ve biçimde sizi darbeler. Size öncülük eden, bilerek ve bilmeyerek sizi uçuruma götürürken, doğru yolda olduğunu sanır ve beklemediğiniz yerde ve biçimde devrilip gidebilirsiniz. Hareket ortamınız tam bir mayınlı sahadır. Kendinize, eşinize ve kardeşinize bile güvenmekte büyük zorluklarla karşılaşmanız adeta kaderiniz gibidir. Hepsinde kasıt arayamazsınız. Olmayan kişilik zor koşullarda bütün dengesini yitirmekte ve adına kader denilen uğursuz, insan eliyle yapılmış lanetli tarih hükmünü sürdürmektedir. Önder denilen kişinin başına gelen ise, adeta mitolojideki 'kralın kurban edilmesi' sahnesidir. Tüm

toplumun laneti ve uğursuzluğu, daha baskıcı ve sömürücü kralların oluşmadığı dönemde, tümüyle halkın ve toplumun önderi konumundaki kişinin kurban edilmesiyle giderilmektedir. Kürtlerde eğer önder öldürülmemiş, teslim olmamış ve çıldırmamışsa, hala akli başındaysa ve onuru yerindeyse, artık kendini bekleyen ya özgürlük, ya 'kralın öldürülme töreni'dir. İşin daha da garip yanı, tarih öncesi bu mitolojik olayların Kürtlerde halen sürekli yaşanan gerçeklik olmasıdır. Onun için Kürtlerde efsane ve mitoloji gerçek olur; varolan gerçek ise kör, dilsiz ve sağır olur.

Böyle bir halktan olmak acıdır; kaçmak ise namertliktir. Kaçmamak ise, komploculuğun acımasız mantığına, hiçbir kuralı olmayan uygulamalarına tahammüldür. Ne kadar dayanabilir ve kurban olursanız, boynunuzdaki lanetlilik o kadar temizleniyor. Bu lanetlilik durdukça her şey haramdır. Yüreğin duyuşu bir hayvanındakinden daha değersizdir. Mantığı tümüyle gerçeğe ihanettir. Her tarafından bir cüzamlı gibi cerahat akmaktadır. Herkes sizden kaçmaktadır. Bundan kurtulmanın tek yolu, ya özgürlük ya ölümdür. Bunun dışında ananıza, atanıza, dostunuza ve sevgililerinize söyleyebileceğiniz tek sözünüz, bir defacık uzatabilecek helalinden bir el atışınız yoktur.

Bu toplumsal cüzamlığı daha küçükken fark etmiştim. Çocukken biricik sığınağım olması gereken anamı, "Beni doğurmakla ne kadar acıya yol açtığını biliyor musun?" dercesine suçlamıştım. Her adımı büyük kahırlı olan yaşamı fark etmiştim. Ama yaşama ihanet etmeyecektim. Tüm dünya bir yana ben bir yana, büyük yalnızlık yürüyüşüne dayatılan kaderi paramparça ede ede, tanrıların maskesini düşüre düşüre, bıkmadan yorulmadan sürdürecektim. Büyük acılara yol açtığımı biliyorum.

Dostluğa tarihte eşine ender rastlanan bir ihanet temelinde beni ABD-CIA denetimine teslim eden Yunan ulus-devletinin Türkiye Cumhuriyeti ile ilişkileri çıkar denklemine eklenince, "Çıplak krallar ve maskesiz tanrılar çağında" İmralı Kayalıklarına Prometheus efsanesine taş çıkartan biçimde bir kadercilik mahkûmiyetine duçar oldum.

Hele kendilerini benim için cayır cayır yakan bu müthiş kahramanların sınır tanımaz cesaret ve acıları karşısında, yine yaşamaya güç getirecektim. Komplo tarihi, lanetli yaşam benim kişiliğimde korkunç acılar çektiriyordu. Efsanede Hz. İbrahim bir sefer mancınıkla ateşe atılır; o ateş de su olur. Ama çağdaş Nemrutların tüm uluslararası elebaşları, 20. yüzyılın tüm lanetliliğiyle şahsımda halkımıza çektirdikleri acıları en değme tiyatroları bile geride bırakan oyun düzenleriyle seyretmeyi sınırsız iktidarlarının bir gereği sayacaklardı. El birliğiyle yürüttükleri bir savaşın tanımını bile doğru yapmayacaklar, kurallarını uygulamayacaklardı. Ama tüm suçu şahsıma yükleyip, bir kez daha 'sen bir hiçsin' dercesine, zavallı Kürt halkını inkâr edip bir tarafa atacaklardı. Karşılarında kocaman dünyalarını tehdit eden bir

‘terörist’ vardı. Bu ‘terörist’ sürekli idam sehpasında tutulmalı, yüreği asılmadan durmalı, beyni çıldırmalıydı. Bu da en son icat ettikleri postmodern işkenceydi. Neron’ların yaptıklarının yanında solda sıfır kaldığı çağdaş arenanın son kurbanıydım.

Komplocular tarihinin kurbanı olan Kürt halkına özgürlük ve onuru olsun diye attırılmak istenen adıma karşı 20. yüzyılın son yılında gerçekleştirilen komployla 21. yüzyıla girerken, halen yaşamaya çalışacaktım. Milyonların birleştiği avuç içi kadar bir yürek ve birkaç damla anlamla tabutlukta kabul ettiğim yaşamı, dünya efendilerinden uzak tuttuğu için onurla karşılayacaktım.

İmralı Cezaevi’ne alındığımda beni ilk karşılayan Avrupa Konseyi’ne bağlı İşkenceyi Önleme Komitesi’nin başkanlık düzeyindeki temsilcisiydi. Söylediği ilk söz “Bu cezaevinde kalacaksın, biz de Avrupa Konseyi üzerinden denetleyip bazı çözümler geliştirmeye çalışacağız.” Dostluğa tarihte eşine ender rastlanan bir ihanet temelinde beni ABD-CIA denetimine teslim eden Yunan ulus-devletinin Türkiye Cumhuriyeti ile ilişkileri çıkar denkleme eklenince, “Çıplak krallar ve maskesiz tanrılar çağında”İmralı KayalıklarınaPrometheus efsanesine taş çıkartan biçimde bir kadercilik mahkûmiyetine duçar oldum.

Bu sürece yol açan Suriye çıkışındaki denklem daha da çarpıcıdır. Beni

Suriye’den çıkartan anlayış, özünde yine dostluğa çizdiğim paye ve İsrail’in Kürt politikasındaki çelişkinin çarpışmasına dayanır. Uzun süredir özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında Kürt Sorununun patronajlığına soyunan İsrail benim şahsımda giderek etkili olmaya başlayan ikinci bir Kürt çözüm tarzına tahammül edemeyecek denli hassastı. Hesaplarına kesinlikle uygun düşmüyordu. Hakkını inkâr etmemeliyim; MOSSAD dolaylı yoldan beni kendi çözüm yoluna davet etti. Buna da ben ne ahlaken ne siyaseten açık ve hazır değildim. Suriye Arap yönetimi taktik yanı ağır basan bir ilişki biçimini asla aşmak istemedi. Kaldı ki Hafız Esat önderliği ABD-Sovyetler Birliği hegemonya çatışmasına dayalı olarak vücut bulmuştu. Sovyetlerin çözülüşüyle kritik aşamada hiçbir taktik ilişkiyi koruyacak durumda değildi. Benle -PKK oluşumuyla-Türkiye’yi dengelerken bir anlamda 1958’deki Suriye üzerindeki Türkiye Cumhuriyeti’nin tehdidini ve aşırı İsrail yanlısı eğilimine yanıt arıyordu. PKK’nin uygun bir araç olması uzun süreli bir taktik ilişkiye imkân verdi. Bu ilişkinin ikinci bir Kürt politikasına yol açabileceği pek görülmek istenmiyordu. Türk yönetimlerinin tüm çabaları bu anlamda etkili olamıyordu.

Bu kısa hatırlatma bile beni Suriye’den çıkartan esas gücün İsrail olduğunu gösterir. Şüphesiz ABD’nin siyasi ve Türkiye’nin askeri baskıları da

rol oynamıştır. Unutmamak gerekir ki, İsrail Türkiye ile daha 1950’lerde kapalı andlaşmalar içinde olup 1996’da ikinci anti-terör adıyla ilave bir anlaşmayla ABD-İsrail-Türkiye Cumhuriyeti’nin anti-PKK ittifakı tamamlanmış oluyordu.

Bu sürece eklenmesi gereken diğer önemli bir faktör, ABD ve İsrail ile ilişki içindeki KDP ve YNK yönetimiyle 1992’de sağlanan Kürt Federe Meclis ve Yönetimiyle Türkiye Cumhuriyeti arasında anti-PKK temelindeki işbirliği idi. Şüphesiz günün koşullarında Türkiye Cumhuriyet hükümetleri ve silahlı kuvvetleri taktik bir anlayışla hareket ediyorlardı. Ancak tarihin kendine has bir yürüyüşü vardı. Çok çeşitli algılamalar önemli gelişmeleri belirler. Türkiye’nin günümüzde çokça öfkelenen tarihsel yanılgısı, dar, bencil, tek taraflı bir algıdan kaynaklanmaktadır.

1998’de bu aleyhteki faktörlerin birleşmesiyle Suriye’den çıkış gerçekleşti. Açıkça belirtmeliyim ki, ben de Suriye’den çıkma gereğinin tamamen farkındaydım. Aşırı bir bekleme dönemi geçirdim. Ama Kürdistan için gelişen politik çizginin çekiciliği ve stratejik düzeye çıkartmak istediğim dostluk yaklaşımım beni adeta tutsak etmişti. Suriye yönetimi en üst düzeyde bunun sakıncasını önemle belirtmişti. Bunu itiraf etmem gerekir. Ama ben halen stratejik bir halklar dostluğunun önemini ve vazgeçilmezliğini savunmak durumundayım. Beni Yunanistan’a çeken

anlayış da aynıydı. Yunan devletiyle olmazsa da halkıyla değerli dostluk ilişkileri geliştirmek ikinci düzeyde ilgimi çekmekteydi. Klasik kültür ve trajik tarihleriyle alış-veriş oldukça önemliydi. Dostluğun gereğini dayatıcı nitelikteydi.

Diğer bir çıkış yolum Kürdistan dağlarıydı. Daha çocukken diğer bir ismim de “Dhine çole, çiya” idi. Dağ, çöl delisi anlamına gelir. Fakat iki etmeni hesaplama bu yolu ikinci plana bırakıyordu. Dağda, ülke’de olacağım yöre üzerine her tür silahla bombalamanın kaçınılmazlığının halk ve yoldaşlar üzerindeki tahribatıyla, ilişki darlığı, sadece askeri yolda yoğunlaşma, tümüyle askeri yola sapış kaçınılmazdı. Diğer önemli bir husus, gençliğin inanılmaz eğitimsizliği, onları mutlaka eğitmem gereği beni alıkoyuyordu.

Özcesi, Türkiye’de resmi, gayri-resmi birçok çevrenin “işte sıkıştırdık, bak nasıl sonuç aldık” iddiası fazla gerçeği yansıtmıyor. Nitekim aynı sıkıştırma politikası İran ve Irak üzerinde halen yoğunca denenmesine rağmen sonuç vermek yerine bir kör saplantıya yol açmıştır. İçine girilen Suriye ve İran taktik ilişkisinin ne tür sonuçlara gebe olduğu ise şimdiden kestirilemez. Çok şeye gebe bir politikaya tevessül edildiği söylenebilir. Ya ABD-AB-İsrail ya İran-Rusya-Çin ikilemi keskinleştğinde acaba Türkiye Cumhuriyet hükümetleri her sonuca hazırlar mı?

Atina-Moskova-Roma hattındaki üç aylık maceramdan çıkardığım dersler şüphesiz tarihi değerdedir. Bu savunmamın temel kavramı olan Kapitalist Moderniteyi içine gömüldüğü bin bir zırh ve maske içinden tanıyabilmem gibi bu macerayla direkt bağlantılıdır. Bu olmasaydı belki bu çözümlemeleri yapmam şurada kalsın ya klasik bir ilkel-milliyetçi ulus-devletçilikte çakılı kalacaktım. Ya da yüzlerce örneği gibi hatta devlet kuranları da dâhil klasik bir sol hareket olarak kaderimi sonlandırabilecektim. Kesin konuşmamayı bir sosyal bilgi ilkesi olarak hep göz önünde bulunduruyorum. Ama şu an ki çözüm gücüne kavuşamayacağıma dair güçlü bir sezgim var.

Benim için açıktır. Sonuncu ve en güçlüsü olan sosyalist ütopya da dâhil kapitalist modernitenin asıl gücü ne parasından, ne silahından kaynaklanmaktadır; tüm ütopyaları kendi her rene bürünen, en değme sihirbaza taş çıkartan liberalizmde boğması asıl gücünü oluşturmaktadır. Tüm insanlık ütopyalarını kendi liberalizmde boğması çözümlenmedikçe kapitalizmle mücadele şurada kalsın, en benim diyen düşünce ekolü bile en iyisinden bir hizmetkârı olmaktan kendini kurtaramaz. Marks kadar kapitalin çözümünü, Lenin kadar devlet ve devrimin üzerinde çok az kişi yoğunlaşmıştır. Ama bugün açığa çıkmıştır ki, Marksist-Leninist gelenek azımsanmayacak düzeyde kapitalizme materyal ve anlam hediye etmiştir. Çok zıddı geçinseler de. Çünkü yine tarihin farklı algılar toplamı iradelerimizin beklentileri üzerinde sonuçlar doğurması çokça rastlanır bir durumdur. Bunu bir kader ve kaçınılmaz bir diyalektik ilişki olarak belirtmiyorum. Tersine Özgürlük Ütopyaları üzerinde daha yoğunca durulması gerekir diye bir sonuç çıkarıyorum. Liberalizmin tahrik ettiği

birey ve toplumunu çözüp kendi doğal insanı mecrasına akıtmadıkça sonuç toplumsal kanserle ölüm olmaktan öteye gitmez.

Şunu demeye getiriyorum. Beni İmralı Cezaevi'ne buyur eden Avrupa Konseyi temsilcisi hem de 70 yaşındaki hanımcığın arkasındaki büyücü sistemi kapitalist moderniteyi çözmedikçe kaderimi doğru çözemeyeceğim açıktır. Süreç baştan sona kadar İsrail-ABD-AB ve çözülmüş bir Sovyet Rusyası tarafından yaratılmıştır. Suriye, Yunan ve Türkiye hükümetlerinin rolü ise ikinci el bürokratik hizmetlerden öteye gidemez.

Açıkki, en azından beş bin yıllık merkezi uygarlık sisteminin tarih boyunca belki de en büyük zulüm ve sömürsüne maruz kalan halk gerçekliğimize biçim veren toplumsal kimliğimi tüm yönleriyle açıklığa kavuşturmadan, devam konusunu aydınlatmam söz konusu edilemez. Savunmamı bu kapsamda ele almamın vazgeçilmez kriterleri bu gerçekliklerde gizlidir. Çok sıkça tekrarladığım bir deyişimi tekrarlamak durumundayım: "Öyle anlar olur ki, tarih bir kişilikte, kişilik bir tarihte gizlidir." Çok acılı da geçse, bu kişilik onurunu kısmen paylaştığım inkâra gelmez. Benim farkım şuradadır ki, ben bu trajik tarihin bir 'kader kurbanı' olmanın ötesinde rol oynamak istediğim için de, bu dolapların başıma çevrildiğini çok iyi biliyorum. Onun içindir ki, bu davamın sloganını **"Özgürlük Kazanacaktır"** biçiminde belirledim.

Trajedi oyunlarında hep tekrarlanan kaderi özgürlük lehine bozmak, her acıyı katlanılır kılmaya yeterlidir. Davam ve dava arkadaşlarımla birlikte bu sefer adı gerçekliğin ta kendisi olan bir oyunu oynamada kaderin payına düşen yenilgidir. ■

Öncülük Düzeyinde Görev Ve Sorumluluk Üstlenelim

BARAN MAWA

Düşmana Ve İşbirlikçilerine Yaşamı Zehir Edelim

Değerli yoldaşlar!

Özgürlük mücadelemiz açısından içerisinde geçtiğimiz çok önemli ve tarihi sonuçları olacak olan yoğun ve çetin süreç bütün yakıcılığıyla devam etmektedir. Halkımız ve özgürlük davamız üzerinde çok yönlü ve tarihin en kapsamlı asimilasyon, imha ve soykırım saldırıları geliştirilirken topyekün imha saldırılarına karşı seferberlik halinde topyekün bir direniş ve mücadele de onurlu halkımız ve halkının yiğit evlatları tarafından tarihin en kapsamlı ve aynı zamanda en görkemli direnişi geliştiriliyor. Bu görkemli varlık ve onur mücadelesinde Özgürlük mücadelemizin en dinamik öncü güçleri olarak biz Kürdistan devrimci gençlik hareketine çok önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Kürdistan'ın onurlu, yiğit yurtsever gençleri olarak bu görkemli direnişi yürütmenin, öncülük rol

ve misyonunun önemini anlamanın, alçak düşmana karşı Kürdistan gençliğinin bu davaya bağlılığının ve kararlılığının gösterilmesi ve harekete geçmenin gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Böylesi kutsal bir görev biz Kürdistan gençliğini beklemektedir ve bir zorunluluk olarak her zamankinden daha fazla ve önemde, biz Kürdistanlı gençlerin omuzlarındadır.

Değerli yoldaşlar!

Dünya genelinde yaşanan hakimiyet oluşturma ve egemen güç savaşı bir bütün devam etmektedir. ABD, Rusya, Çin gibi hegemonik güçler arasında ki savaş kapitalist modernite sistemi içerisinde kendini daha fazla nasıl güç kılacağına savaşır. Günümüzdeki savaş, mücadele biraz da kapitalist modernitenin, kapitalist sistemin hakimiyet mücadelesidir.

Ortadoğu'da birtaraftan kapitalist güçlerin kendi içindeki hakimiyet mücadelesi varken, diğer taraftan da bir bütün olarak kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya karşı mücadelesi var. Ortadoğu Toplumsal ve Kültürel yapısı da kapitalist moderniteye karşı direnmektedir. Hala kapitalist modernist güçler zihniyetiyle, kültürüyle, toplumsal anlayışıyla bu alana tümüyle hakim olamamışlardır. Her ne kadar askeri, siyasi etkinlikleri olsa da, bu bir türlü kalıcılaşmamaktadır. Ortadoğu'nun Tarihsel Toplumsal yapısı ve Kültürü, kapitalist modernist sistemin kendini tümüyle hakim kılmasına imkan vermemektedir. Bundan ötürü toplumlar üzerinden çok ciddi toplum ahlakına yönelim söz konusudur. Özellikle bu kirli politikalarını statikocu devletler üzerinden yürütmektedir. Toplumsal ahlak üzerinde saldırı yaparak toplumu iradesiz ve hafızasız bırakmak istemektedir. Böylece toplumlar üzerinden daha rahat hakimiyet kurcağına inanmaktadır. En önemli araçlarından olan özel savaş tarzıyla algı operasyonları yaratarak, ilhak, işgallerle kendi sistemlerini kurmak istemişlerdir. TC faşist soykırımcı devleti bunun en büyük örneğidir. Dağlarda; gerillaya karşı yürütülen savaşın içindede bu zihniyet vardır. Şehirde yürütülen savaşta da bu zihniyet vardır. Tek amaçları vardır tarihsel toplumsal kültürü korumak isteyen Kürde karşı yok etme operasyonlarıdır. Bu doğrultuda TC faşist devletinin Kürdistan halkı karşısında kullanmadığı hiç bir ahlaksız politika

kalmamıştır. Gerilla mezarlıklarına, değerlerimize hunharca saldırılarına altında bu zihniyet yatmaktadır. Önderlerimiz üzerindeki tecridin derinleştirilmesinde yatan gerçeklikte de bu zihniyet vardır. Tecavüzcü, faşist tc devleti çok yönlü geliştirdiği özel ve psikolojik savaş yöntemleriyle biz Kürdistan gençliğini bu varlık ve onur mücadelesinin dışına itme ve bitirme arayışındadır. Pasif kılarak teslim almak, düşürerek ajanlaştırmak, yozlaştırarak halkının değerlerini yok etmek, sahte vaatlarla etkisizleştirmek, ahlaksızlaştırarak halkımızın özgürlük umutlarını ve geleceğini bitirmek istemektedir. Bu temelde Kürdistan gençleri üzerinden halkımızın varlığına ve değerlerimize yönelik saldırı ve politikalar geliştiriliyor. Kürdistan gençliğini bu kirli tecavüzcü, faşist sistemlerinin bir ayağı haline getirmek istiyorlar. Bunu da hiçbir değer taşımayan, hafızasız, cahil bir kuşak, fuhuş, uyuşturucu bataklığına itilmiş, ajanlaştırmakla özüne düşmanlaştırılmış, özgürlüğe ve direnişe dair zerre kadar irade kalmamış, hiçbir şeyi umursamayan, düşünce ve duygu yoksunu haline getirilmiş, onursuz bir gençlik oluşturarak gerçekleştirmek istiyorlar. Özel savaş politikalarıyla düşmanın yaratmak istediğini, gençliğe yönelik amacını doğru anlamak gerekiyor. Düşman uyuşturucu, fuhuş, ajanlaştırma, kontralaştırma, yozlaştırma vb politikalarla kürdistan gençliğini 'kırım' dan geçirmek istemektedir. Gençlik toplumsal ahlaktan uzaklaştırılıp Gelenekten ve gelecekte

Düşman uyuşturucu, fuhuş, ajanlaştırma, kontralaştırma, yozlaştırma vb politikalarla Kürdistan gençliğini "kırım'dan" geçirmek istemektedir. Gençlik toplumsal ahlaktan uzaklaştırılıp gelenekten ve gelecekte kopartılarak faşizmin değerlerine su taşır konuma getirilmek istenmektedir.

"Batman gençliği tecavüzcülerin o tecavüzcü beyinlerini dağıtmalıdır. **Amed** gençliği taşıdığı öncülük misyonu gereği bütün sokakları bir direniş alanına dönüştürmelidir. **Botan** gençliği derhal kendine gelmelidir, **Gever** gençliği suskunluğunu bitirmelidir. **Serhat** gençliği artık rol kapmalıdır."

kopartılarak faşizmin değermenine su taşır konuma getirilmek istenmektedir. Liberalizm hastalığını yayarak bireyci, bencil, cahil, çıkarıcı, egoist ve sanal bir kişilik yaratarak toplumsal değerler olan kolektif, paylaşımcı, komünal, düşünen, üretken, adil, toplumcu, onur ve haysiyet anlayışlarından koparmak istiyor. Faşizmin toplumu ve özelde gençliği yönetme tarzı köleleştirici güdülerini şahlandırmaya dayanmaktadır. Kendi güdüsel arzu ve isteklerini ve anı yaşa sloganı ile örgütlü, özgürlük duygusu ve anlayışlarından uzaklaştırmak istemektedir. Son dönemlerde özellikle gençliğe yönelik artan tcavüzle onursuzlaştırma, ajanlaştırma faaliyetleri bir devlet politikası olarak uygulanmakta ve bununla iradesi kırılmış teslim alınmış bir toplum yaratılmaktadır. Dikkat edelim tarihte oğlancılık başta olmak üzere tecavüzcülük bir iktidar politikası olarak işlenmektedir. bu gün bu iktidar uygulaması tüm toplumu içine almakta, toplumu bir arada tutan ahlak değerleri çürütülmekte, sonuç itibarıyla biyolojik yaşam şartları dışında yaşama dair hiç bir şey bırakılmamaktadır. Yüzde yüz

işbirlikçi, besleme, yüzde yüz emeğin ve kendi halkının düşmanı olan bir kuşak yaratılmaktadır. En namussuzca işlenen suçlardan birisi de budur. Bu politikalar devletin öğretmeninden imamına, polisinden askerine, bekçisinden işbirlikçi ajanlarına kadar tüm devlet memurları ve devlet kurumları eliyle yürütülmektedir ve geliştirilmektedir. Şunu her kürt genci bilmelidir ki kürtleresahtegülücükleratan, süslü sözcükler dizen, din iman edebiyatı yapan maskelerin ardında cellatların tek bir hedefi vardır: oda soykırımdır...

Değerli yoldaşlar

Her gün biraz daha açığa çıkıyor ki bu tecavüzcü faşist düşmana karşı halkımızın yarını, umudu olan Kürdistan gençliği olarak harekete geçmezsek halkımız ve özgürlük davamız çok büyük tehlikelerle karşı karşıya kalacaktır. Gençliği düşürülmüş, yozlaştırılmış, özüne yabancılaştırılmış ya da düşmanlaştırılmış, bir bütünen mücadeleden ve direnişten koparılmış bir toplumun geleceği tehlike altındadır. Soykırımla gerçekleştiremediklerini

bu şekilde gerçekleştirmek istiyorlar. Binlerce kahramanlık destanı olan Egitlerin memlektinde uzman çavuşlar gençleri tecavüz ediyor, Kürdistan'ın kalbi Amed'te fuhuş, uyuşturucu bataklığı oluşturuluyor, Kürdistan'ın her yerinde onurlu yaşam adına hiçbir şey bırakılmıyor. Sanal medyaya yansıyan bir kaç twitle öfkenin ve tepkinin dile getirildiği zanediliyor. Kürdistan gençliği için bu kabul edilemez. Kürdistan gençliğinin öfkesi, kini ve intikamı sanal olamaz, sahi olmak durumundadır. Batman gençliği tecavüzcülerin o tecavüzcü beyinlerini dağıtmalıdır. Amed gençliği taşıdığı öncülük misyonu gereği bütün sokakları bir direniş alanına dönüştürmelidir. Botan gençliği derhal kendine gelmelidir, Gever gençliği suskunluğunu bitirmelidir. Serhat gençliği artık rol kapmalıdır. Türkiye metropollerinde yaşayan Kürdistanlı gençler Kürdistan cehenneme çeviriliyorsa her yeri cehenneme çevirmek gerekir, herkese yaşam zehir edilmelidir.

Değerli yoldaşlar

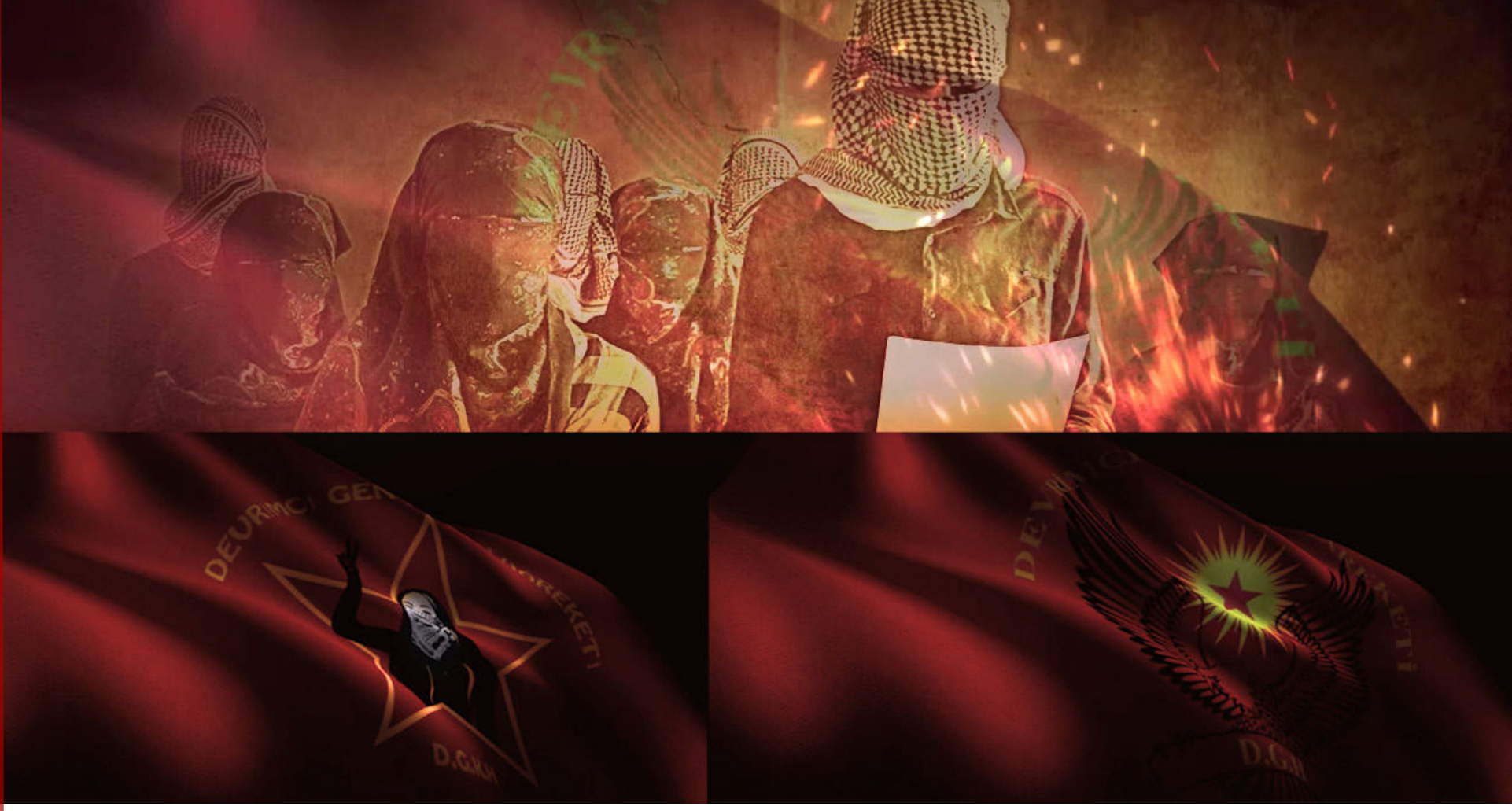
Yüzyılların köleliğini aşmak gerekir. Özgür yaşamının gereğine inanma, onun tartışmasını yapma ve kendini ikna etme hususlarını kapsamlı ele almak ve bunun eylemini başlatmak gerekir. Zorlanma, vaz geçme, pes etme, olmaz, ben yapamam yerine çözümleme temelinde büyük bir özgüvenle, birikmiş yılların hırsıyla, büyük bir öfkeyle ve kızıl

bir intikam ruhuyla gelişmeyi yaşama, doğru yoldur. Gençlik olarak üzerimizden geliştirilerek halkımıza ve değerlerimize dayatılan imhavesoykırımıboşa çıkartmak ve düşmana gerekli cevabı vermek her zamankinden daha fazla bir anlam ve önem ifade ediyor. Özellikle bu onurlu mücadelenin en dinamik ve düşmana en yakıcı darbeyi vuracak olan Bakurê Kürdistan gençliği olarak daha fazla sorumluluk bilinciyle harekete geçmemiz gerekiyor. Tecavüzcülere, faşistlere neler yapabileceğimizi göstermenin tam zamanıdır. Köle zincirlerini kırıp halkımızın özgürlüğünü sağlamamız gerekiyor. Buda biz Kürdistan gençliğinin önündeki en hayati görevdir. Önderliğimiz; "Özgürlük soylulaştırıcıdır ve insanlık içine şereflice girmemizi sağlar" belirlemesi en çok biz Kürdistan gençliği için belirlenmiştir. Halkımızın, Önderliğimizin ve özgürlük fedailerinin gözü, yüreği, beyni ve inancı bizlerdedir. Özgürlüğün de ancak mücadele ve savaşla elde edildiğini bir an bile göz ardı etmemek gerekir. Buda eyleme geçmek ve kazanmakla olur. Kazanmayı bildiğimiz oranda da özgür yaşayabilecek, çirkinlikten kurtulacak, her türlü bağıllık kokan ve kendine güvensizliği yaşatan durumları aşacağız. Bunlar bizim için ulaşılması gereken en temel ideal kişilik özellikleridir. Ölümüne bir savaş içinde olduğumuzu, yaşamı kazanmak için kendimizi her yönüyle geliştirmemiz gerektiğini de anlamak gerekiyor. Muğlaklık, netsizlik

Kazanmayı

bildiğimiz oranda da özgür yaşayabilecek, çirkinlikten kurtulacak, her türlü bağıllık kokan ve kendine güvensizliği yaşatan durumları aşacağız.

EYLÜL/EKİM 2020

» Kürdistan'da her genç bu onur ve namus direnişinde yerini mutlaka almalıdır. Yüzlerce birimlerle düşmana Kürdistan gençliğinin KIZIL İNTİKAMINI göstermek gerekiyor. «

dediğimiz yaklaşımlar toplumumuzu sonuna kadar imhaya ve teslim olmaya götüren yaklaşımlardır.

Değerli yoldaşlar

Ortaya çıkan tüm yetersizliklere rağmen gençler olarak düşmanı sarsacak, kızıl bir intikam alabilecek güçlü bir eylem zeminimiz oluşmuştur. Kürdistan gençliği tarihi bir çıkışı yapabilecek potansiyele ve iradeye sahiptir. Bunun için yeterli tecrübe ve mirasımız da vardır. Tecavüzcü, faşist düşmana gerekli cevabı vermek biz her Kürt gencinin temel yaşam gerekçesi olmak durumundadır. Bunun bilinç ve iradesiyle eyleme geçmek gerekir. her Kürt gencinin yapabileceği eylemler vardır. Yeter ki dayatılan onursuzca yaşamı red edip onurlu bir yaşamı esas alalım. Geliştirilen topyekün direnişte esaslı yerimizi alalım. Öncülük düzeyinde görev ve sorumluluk üstlenelim. Düşmana ve işbirlikçilerine yaşamı zehir edelim.

Varlığımıza ve değerlerimize kast eden herkesi ve her kurumu hedef alalım. Herkese gösterelim ve bildirelim ki Kürdistan'da onurlu ve özgür bir yaşam olacaktır. Buna kast eden herkes Kürdistan gençliğinin kızıl intikam hedefi olacaktır. Bunu "Kızıl İntikam Hamlesi"yle dost düşman herkese de ilan ettik. Geriye eylemi kalıyor. Bu hamle aynı zamanda herkese sorumluluk alma çağrısıdır. İkişer üçer kişilik gruplarla düşmanı tarumar etmek mümkündür. Kürdistan'da her genç bu onur ve namus direnişinde yerini mutlaka almalıdır. Yüzlerce birimlerle düşmana Kürdistan gençliğinin kızıl intikamını göstermek gerekiyor. Kürdistan'da düşmanın ve işbirlikçilerinin yanına hiçbir şeyi bırakmayacağımızı herkesin bilmesi gerekiyor. Kürdistan gençliği onursuzca bir yaşamı asla kabul etmeyecektir. Özgürlük mücadelesinin saflarında yerini alacak tarihi görev ve sorumluluklarına sahip çıkarak düşmandan kızıl bir intikamla mutlaka hesap soracaktır. ■

Ji Pênûsa Gerîlayeke

Du Çîrok, Yek Helwest!

Dem cuda, nav cuda lê belê helwesta ku li hemberî dagirkeran hatiye raber kirin wek hevdûye. Dû Jinên Kurd, herdû jî bi berxwedaniya xwe mohra xwe li dîrokê xistin. Yek Rindexan yek jî Zelal Sîdem. Zelal û Rindexan bi helwesta xwe çawa bûn rêhevalê hevdû? Gav bi gav çîroka Rindexan û Zelal bi vî rengî ye;

Teslîm nabim destê neyar...

Piştî serhildana Şêx Seîd t êk diçe, di sala 1926'an de mala Eliyê Ûnîs li hemberî komara tirkîyê serî radikin, bi tu awayî ne wan nasdikin ne jî bac didin wan. Di havîna sala 1935'an de qolordiya leşkerên komarê yê Amedê t ên heremê. Li hember van êrîşan bi salan jin û m êrên Mala Eliyê Ûnîs mil bi mil bi dagirkeran re şer dikin. Yek ji wan jî keça Mihemedê Elî Rindexanê ye. Rindexan bi xweşikbûn û lehengiya xwe li herêmê deng dide û bi şerkeriya xwe li herêmê dibe efsane. Di vê navberê de her diçe şer gûrtir dibe.

Qirkirinek pêktê, hejmarek diyar nîn be jî, lê ji deh hezarî zêdetir kes t êne kuştin. Rindexanê ji destpêkê heta dawîya t êkçûyîna şer, di rêza pêş de şer dike û ew bixwe pêşengiyê dike. Di nava şer de Rindexan bi birîndarî dikeve destê dijmin. Fermanदारê leşkerên komarê li hember

navdarî û xweşikbûna wê mat dimîne. Fermanदारê dijmin, hewl dide dest bavêje Rindexanê. Li hember vê bêçaretîyê, Rindexan ji fermanदार re wiha dibêje; “Ez girtî me, hûn xwedî her cure tasarûfa li ser laşê min in, encax ez nikarim li ser axa ku di bin serdestiya mala bavê min de ne, bi we re bim. Ku hûn di nava van sînoran de dest bavêjin min, ezê xwe bikujim” Li ser vê yekê fermanदार pirsar, ka sînorên axê bavê te li ku diqede dike. Rindexan wiha dibêje; “Çemê Batmanê sînorê me ye.” Piştî ku fermanदार qebûl dike û heta pira Malabadê t ên. Dema ku digihên Pira Malabadê, Rindexan dibê ez dixwazim herî dawîn li axa bavê xwe binêrim û destûra ku çuyîna ser Pira Malabadê dixwaze. Rindexan dertê ser Pira Malabadê û giran giran dimeşe, li ber xuşexuşe ava çemê Batmanê, bi rika li hember vê dîroka kambax û xiyanetê û rastiya dijmin, ji bona ku nebe dîlê dijmin, mîna bazeke birîndar baskên xwe li hev dide û xwe ji Pira Malabadê davêje hembêza çemê Batmanê. Gorî dengbejan gotinên dawî yê rindexan evin;

Sal û zeman derbas bû. Sal bû 2020, nevîyên turanîya dîsa li Çiyayê Kurdistanê ne. vê carê jî li pêşberî wan Rindexanê

Ez im rinda Rindexan
Keça mîr û axa û çîyan
Ey tirkê Tacik
Karê we çî ye li van çîyan
Rinda bûye namdar
Ez dimirim, birîndar û bê zar
Teslîm nabim destê neyar û naçim bê ar...
Bi cesaret û fedakartîya xwe hêz da hevalê xwe

nûjen hene. Ji despêka Cenga Heftenînê heya niha Gerîlayên jin mohra xwe li vê cengê xistin û bi welatparêziya Rîndexan şerkirin. Bi Îrade, bi hêz û bi şerê xwe rota dan Cenga Heftenînê û mezin kirin. Yek ji van gerîlaya jî fermanîdar Zelal e. Zelal Sîdem ango bi navê rast Rojbîn Varlî di sala 1992 li Amedê çavê xwe li dinya yê vekir. Xwedî malbateke Welatparêz bû. Di salên 90'î cihê ku herî zêde ji qirkirina dewleta tirk bandor bû yek jê jî Amad bû. Kuştinên faîlî meçûl, Hizbullah, koçberî, sermalagirtin û li gel van cihê ku herî zêde çalakî lê çêdibin yek ji wan devera bû. Gengaz bû ku li Amadê carna tenê di nav rojê de her cûreyê êrîşa Dewleta Tirk pêk bihata. Di heman demê de jî tevgera ciwanên xwîngerm û gelê welatparêz yê amade jî her dem hebû. Ji aliyê siyasî de rojên tevlîhev û tarî ye. Zelal Sîdem di rewşek wiha de zarokatî ya xwe derbas dike. Ji ber welatparêziya malbatê teşa ya xwe ya şoreşgerî ya despêkê ji malbata xwe digre. Şahidiya Serhildana 2006'an dike û ruxmê ku hîn ciwanê fêr dike ku êdî nikare êşa gelê xwe temaşê bike. Piştî Serhildanê bi 2 sala di 2008'an de Zelal Sîdem bi temenê xwe yî ciwan tevlî refê Gerîla dibe. Gerîlatiya xwe ya yekem û bingeha xwe li Zagrosê asî digre. Heya 2013'an de li Zagrosê dimîne. û dibe evîndarê Zagrosê. Pir cara di nav bûyerên dîrokê de cihê xwe digre. Dema êrîş li ser Kerkûkê çêdibe yek ji wan Gerîlaye ku li hemberî DAÎŞê disekinê. Di gelek karê şoreşê de cihê xwe girt. Bû kedkarek çapemenî yê.

Ber bi Heftenînê ve Sal 2018'an rêwîtiya Gerîla Zelal ya Heftanînê despê dike. beyî ku bizanibê wê qasî Zagrosê evîndarê Heftenînê jî bibe gava xwe diavêjê xaka Heftenînê. Di nav sê sala de gelek ked dide Heftanînê. Qasê ku ew ji Heftanînê hez dike, Heftanîn jî wê bê bersiv nahêle û ew jî femandara xwe hembêz dike. Zelal Sîdem di heman deme de jî helbestvanekî hestiyare. Her kêlî dema xwe bi saya pênuşa xwe bêmîrî kir. Pênuşa wê ji Heftanînê hez kir. Rûpelê wê bi bedewiya Heftanînê tije kir. Berxwedana Gerîlayên Heftanînê nivîsand.

Di heman demê de jî di despêka operasyonê heya roja ku Şehîd ket di her keliyê operasyonê de jî cihê xwe girt. Şêşdara yek ji wan ciha bû ku şer herî zêde lê dijwar bû. Zelal Sîdem jî li eniya Şêşdara pêşengtiya şer kir. Bi cesaret û fedakartiya xwe hêz da hevalê xwe. Di gelek pevçûnên dijwar de jî cihê xwe girt. Roja ku gihişt Şehadetê jî hewlêdanê wê ya herî mezin sax nekêvê destê dijmin. Di her keliyê de amadebû ku bombeya xwe bi xwe bi teqîne. Çawa Rîndexan dersek dîrokî da dijmiinê xwe heman helwestê di 2020'an de Gerîla Zelal li hemberî dijminê xwe raber kir û canê xwe fedakir. Rîndexan û Zelal herdu jinên Kurdistanê bi xweşîkbûn û lehengiya xwe li herêma têde deng dan û bi şerê xwe li herêma bûn efsane. Kî dizanê belkî jî peyvê dawî ya Zelal jî wekî ya Rîndexanê bû; "Ey Tirkê Tacik, Karê we çî ye li van Çîyan... Teslîm nabim destê neyar..." ■

MIRXAN EFRÎN

YÜREĞİMİZDEKİ APO'YU ESİR ALAMADILAR

‘81’de Suriye’deki komünistlerle ilişkilerim vardı. Bir süre sonra zindan direnişlerini anlatan Dörtlerin Gecesi adlı kitabını okuduğumda bütün umutlarımın PKK’de yaratıldığını düşündüm ve PKK’yi tanıma arayışlarına giriştim.

Başkan’la ilk kez ‘84’te daha yakından görüştüğümde birçok yurtsever de vardı. Onu ilk kez görmenin heyecanıyla yüreğim bir çocuğunki kadar saf ve telaşla atıyordu. Bu görüşmemizde öncülüğünü yaptığı PKK hareketine ilişkin bazı konularda bazı sorular sordum. Kendisine Sayın Başkan, geçmiş çağlarda da büyük insanlar doğmuş, toplumdaki karanlığı aydınlığa kavuşturmuşlardır. Bir dönem İsa, insanlık için büyük adımlar attı. Ardından Muhammed geldi, günümüz toplumunda PKK’nin yürütülen mücadelesi, felsefesi, ideolojisi tümünden yeni toplum ve tüm insanlık için mücadele ediyor. Bugün Sizin öncülüğünüzde yapılanlar yeni bir mezhep mi, yeni bir din midir? diye soru

sorduğumda Önderlik güldü, kafasını salladı ve soruma,

- “Doğrudur. Bugün yaptığımız fedakarlık ve büyük çalışmalar, sadece Kürt halkı için değil, ezilen tüm halklar içindir. Ancak bugün baktığımızda en çok ezilen büyük halk Kürt halkıdır. İnsanlık için yeni bir din, yeni bir mezhep, insanlık için yeni bir felsefedir. Bu felsefemizi insanlık hizmetine koymak için tarihteki en güzel şeylerden oluşturduk. Tevrat’tan, İncil’den, Zebur’dan, Kuran’dan ve Marksizm’den topladık, insanlığa hizmet için yeni model verdik. Yeni bir mezhep denilebilir.”

Yanıtından sonra kendisine

- “Bazı süreçlerde birçok konuşmanızda “Kim Başkanlık yapmaya hazırsa gelsin, yerimi vermeye hazırım” diyorsunuz. Sayın Başkan siz kendiniz Başkan olmadınız, halk sizi kendisi için Önder ve öncüsü olarak seçti,” dediğimde Başkan,

- “Şimdiye kadar o bilinç düzeyini yakalamadınız, eğer söylediklerimden

sonuç alamıyorsanız, eğer şimdi kim hazırsa yerime gelebilir dediğimde ben de biliyorum şimdi büyük fedakarlığı yapamaz. Bu sözleri ezilen halka eziyet çektiren düşmanın anlaması için söylüyorum. Bizim ki fiziki bir sorun değil, Başkan olup olmamam da değildir. Bizim sorumuz düşünce, felsefe ve ideolojidir. Bugün size yol gösteren PKK'nin felsefesi bu Başkanlıktır. Bugün insanlık ve tüm halklar için koyduğum felsefe Başkanlıktır. Ama biz bugün bir Başkan'dan değil, on Başkan yaratmışız", dedi.

Üçüncü sorumu sorduğumda beni can kulağıyla dinliyor, gülen gözlerle bana bakıyordu. Bakışlarındaki derinliklere dalarak **"PKK felsefesi Marsist-Leninist bir felsefe ama bugün orak ve çekici kaldırdınız...."** gülerek "Orak çekiç yerine meşale koyduk" dedi.

O'nun bu söyledikleri bana çok garip geliyordu. Ayağa kalkıp ellerimi birleştirdim ve kendisine Sayın Başkan'a sorduğum sorularla kamburlaştığımı hissettiğimi söyledim.

Ben Kürtler öyle bir halktır ki düşmanından çok baskı görmüş, hep dar bir kalıba konulmuş, dedikten sonra Başkan,

- **"Bu halk sürekli düşmanından eziyet görmüş, dar bir kalıpta bırakılmış. O yüzden bizden bilinçliler de çıkar, iyi de çıkar, kötü de çıkar, ajan da çıkar."** dedi.

Apo benim ilham kaynağımdır

Onunesadece birtarihçi, bir bilim adamı, bir siyasetçi değil, O bunların hepsinin bütünüdür. Çoğu zaman; eğer bugün bir şeyler yazabiliyorsam bu da O'nun emek ve çabasının sonucudur. O'nun bu kadar yüce olduğu için ilham kaynağım haline geldi. Sadece bir büyük olarak benim değil, çocukların da ilham kaynağıdır. Sadece bizim önderimiz değil, tüm

insanlığındır. Birçok Arap aydınına "Apo"yu anlattığımızda öyle bir insanın dört duvar arasına alınmasına dayanamayarak göz yaşlarını tutamıyorlar. Birçoğu bana "Bu önder hangi halkın önderi olsaydı o halk şimdi dünyanın öncü halkı olurdu", diyerek ona olan hayranlığını dile getirirken onun emeklerine layık olmayan bizleri de eleştirmekten geri durmuyorlar.

Başkan Apo bizi zifiri karanlık gecelerden aydınlığa çıkardı. Halk hiçbir zaman Apo'sunun yaşamını her zaman onun yaşayacaktır. Bu belki binlerce yıl

**"BU ÖNDER
HANGİ HALKIN
ÖNDERİ OLSAYDI
O HALK ŞİMDİ
DÜNYANIN ÖNCÜ
HALKI OLURDU"**

sürecek. Çünkü O en az peygamberler kadar tarihsel gelişmelere öncülük etti.

Başkan'la aydınlanma ve Kürt aydınları üzerine de sohbetlerimiz oldu. Çoğu zaman bizlere,

- **"Hûn ne rewşenbîr in, rewşenkor in (Siz aydın değil, kör aydınlarsınız)"** diyerek bizleri aydın olmanın vasıflarına uygulamamıza vurgu yapardı.

Örneğin Cigerxwûn, Melle Cizire'de şairdiler. Ve onlar ülke sevgilerini dile getirdikleri şiirleriyle Kürt halkını uyandırdılar. Ama günümüzde bu şairliğini ülke hizmetine sokan aydınlar olarak sayımız çok azdır. Örneğin Başkan da yüzlerce ciltlik her konuda kitaplar yazdı. Ama aydınlarımız yazdıklarında da bunu halkın mücadelesine değil, bireysel tasarrufuna alıyorlar. Başkan Apo bu

"APO! APO!
HEBÛNA MÎN Î
APO! HEMÛ MALE
MÎN, CANÊ MÎN
Û ZAROKE MÎN
GORI TE BÎBÎN...

(APO! APO!
VARLIĞIM
SENSİN APO!
MALIM, CANIM
VE ÇOCUKLARIM
SANA KURBAN
OLSUNLAR...)"

konuda yaşanan yetersizliklere işaret ederek bize,

- **"Kürt aydınları halkın hizmetine girmeli, halka kılavuzluk yapmalıdırlar"** diyordu. Başkan büyük bir emekle yüzlerce, binlerce aydın yarattı. Adeta günümüz dünyasının yeni yaşam okulu rolünü gördü. Başkan Apo'nun tüm bu yaptıklarından dolayı halkı olarak kendisiyle gurur duyuyor ve her an O'nun yolunun yolcusu olmaya hazır olduğumuzun sözünü veriyoruz, onun huzurunda şehitlere. Dün olduğu bugün de ve yarın da Başkan Apo'nun yolunda yolcu olacağız. O damarlarımızda dolaşarak bize yaşam veren kanımız gibidir. Dün ve bugün olduğu gibi yarın da öncümüz olacaktır. Bu öyle bir şey ki; hem düşlerimizi, hem hayallerimizi, hem rüyalarımızı süsleyen sınırsız güzelliğimizdir. Öyle ki kimi zaman rüyalarımda ellerini öpüyor, kimi rüyalarımda ona peygamber olduğunu söylemişim, kimi rüyalarımda da sudan geçeceğim zaman sürekli elimden tutup beni sudan geçiren yol arkadaşım oluyor. O'nun bize yaptıkları karşısında ne yaparsak da azdır. Bu yüzden de

O'nun varlığı bizim varlığımızdır. Çünkü o olmasaydı biz ne halk olarak ne de birey olarak varolabilirdik. Bizi yaratan Başkan Apo'nun yüce emekleri karşısında müteşekkirim.

Lübnan'dayken bir kez ziyaretime gittim. Binlerce insan gelmişti. Suriye'nin her yerinde yaşayan Kürtlerden gelmişlerdi. Bu kadar halkın karşısına çıkınca kendisi için bir araya gelen binlerce yüreğin onu ne kadar heyecanlandığı yüzünden okunuyordu. Her birimize, gözlerinin gördüğü uca kadar herkesi izliyor, gözlemliyordu. Özellikle de halkın ona yaklaşımlarını görünce O da en az halk kadar coşuyordu. Büyük bir coşkuyla hem gelenlerin binlerce yıllık özlemlerini gerçekleştirmenin perspektifini verirken ülke sevgisini, toprağa bağlılığını, yurtseverliği; devrim için kadının üzerine düşen görevler, erkeğin üzerine düşen görevleri, militanların görevlerini büyük bir ustalıkla anlatıyordu.

Bunların yanında bir de kendisinin neleryapabileceğini anlatırdı. Bunları anlatırken, konuşması boyunca anaların zılgıtları kesilmiyordu. Meydan zılgıtlarla sarsılıyor, kimisi ağlıyor, kimisi de çıldırmışçasına çığlık çığlığa olurdu. Hiç unutmuyorum bir seferinde bir ana Başkanın konuştuğu kürsünün onmetrelerce uzağında Kürtçe,

-“Apo! Apo! Hebûnaminî Apo! Hemû male min, canê min û zaroke min gori te bibin...(Apo! Apo! Varlığım sensin Apo! Malım, canım ve çocuklarım sana kurban olsunlar...)” diyerek ona olan bağlılığını dile getiriyordu. Halen de ak saçlı, yaşı elliyi geçkin, acılarla yüreği nakşedilmiş olan bu anayı hatırladıkça ağlarım. O kendisini, ana ve babaların kendi çocuklarının ellerinden tutup kendisine hediye edecek kadar halka sevdirmiş ve

kabul ettirmişti.

Başkan'a bazen halk toplantılarında bazen de toplantılardan sonra kendisine yazdığım şiirlerimi mutlaka okuyordum. Ben okurken o da mutlu olmuş edasıyla beni dinlerdi. Tam hatırlayamıyorum ama sanırım yıl '86 veya '87 yılı olabilir. Bir gün bir toplantıda, -“Başkanım sizin için bir şiir okumak” istiyorum dediğimde sevinçle -“Buyur” dedi.

O'na ilişkin yazdığım ilk şiirlerimden birini okudum. O zaman Afrin şivesiyle yazmıştım. O'nun buyur demesinden sonra büyük heyecanımı yenmek için birkaç dakika sessiz kaldım. Ardından kendisine,

Serok Apo dibêje

Welat bi xwîn e her bêje,

Ne eşk û bi ser êş e.

Maf bi dengê qilêş e

Arê şoreşê geş e

Çar aliyan dimeşe

Tev leşker û keleşe

Warê me gula geş e.

Destê me de qilêş e,

Li gund û bajar û keş e

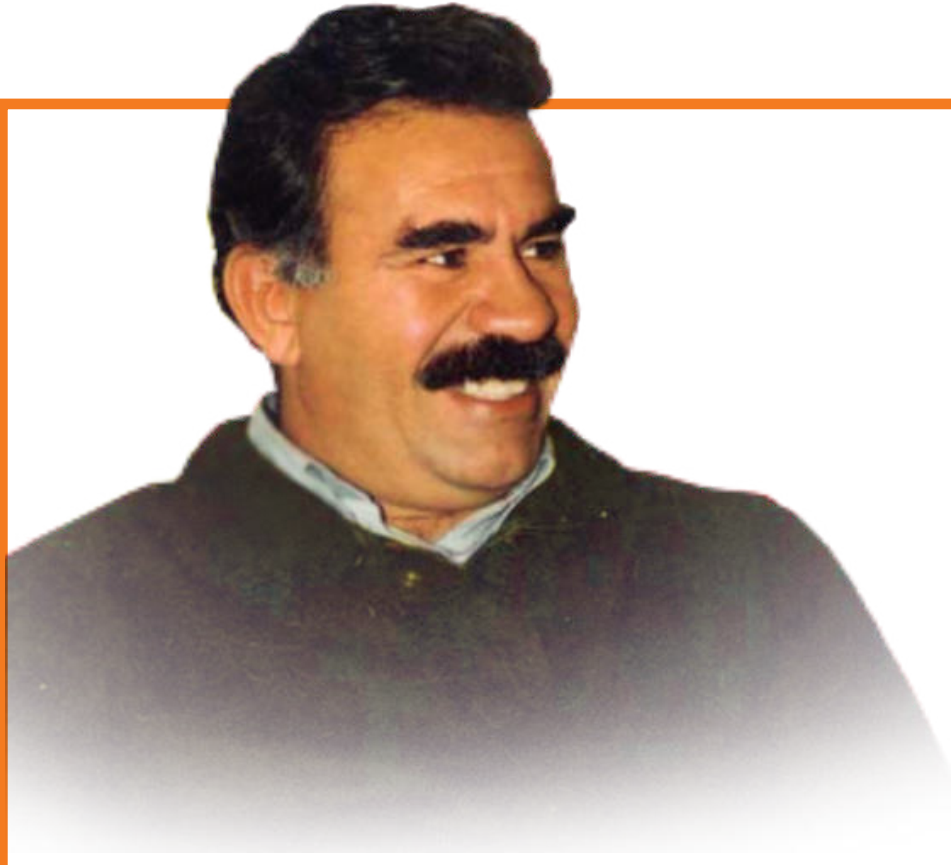
Ne eşqiya û xwîn meş e

Lîlî dengê qilêş e

Erdû ezman diheje

Xwîn bi axê dibêje

Şehîd jiyana pêş e.

Peygamberlerden
tutalım Mandela'ya
kadar birçok insan
çok zorlu süreçler
yaşamışlardır. Ama
Başkan Apo'nun
yaşadığı koşullar
daha zordur. Onun
bu konumu bizlere

daha fazla sorumluluk yüklemektedir. Tek
başına bir adada dört duvar arasında, ne
televizyon, hiçbir insanla günlük diyalog
kurmadan bizler için **kutsal emeğini ve**
çabalarını eksik etmeden, o koşullarda
bile görevlerini yerine getirmesi Apo'yu
gözümüzde daha da **büyüttü ve yüceltiyor.**

Bu dizelerini sıraladığım şiirimi okudum. Bu şiiri özel onun için yazmıştım. Şairler için yapılan tüm toplantılarda diğer arkadaşlarımdan önce ben şiir okurdum. Okudukça ona dair yazma istemim daha da artıyordu. Çünkü o tüm halkın olduğu gibi benim de büyük aşkımdı. Her şiir okuduğumda gülerek dinlerdi. Yazdığım şiir hoşuna gittikçe O'nu konu alan farklı farklı şiirler yazmaya başlıyordum.

Bir toplantıda birisi

- "Başkanım, benim bir komşum imamdır, sakalları uzundur. Ancak gece gündüz eşi parti için çalışmasın diye kavga ediyor. Eşi de bana "Başkan'a nasıl yapacağımı sor", dedi" deyince Başkan,

- "Gidip imama eşinle yatmayacaksın diyeceksin. Madem kadınla kavga ediyor. Kadın insanlık yaşamı için çalışmak istiyor. Yürümek istediği yol insanlık yolu. Ama Melle buna izin vermiyor. O zaman

kadınla yatmasın", dedi.

Bir ara insan olduğumu hatırlatan Apo'ya nasıl bir hediye alayım diye aylar boyunca yoğunlaştım. Acaba dünyanın en değerli şeyi ne olabilir diye düşündüm. Ama ona yoğun hediye arayışlarımdan sonra bana, baba demeden önce "Apo" diyen oğlumu onu hediye ederek ciğerimin bir parçasını hediye ettim. Belki adları benimdir ama tüm çocuklarım O'nun ve halkının çocuğudur, gerekirse diğer çocuklarımı da büyük bir coşkuyla O'na armağan ederim.

Peygamberlerden tutalım Mandela'ya kadar birçok insan çok zorlu süreçler yaşamışlardır. Ama Başkan Apo'nun yaşadığı koşullar daha zordur. Onun bu konumu bizlere daha fazla sorumluluk yüklemektedir. Tek başına bir adada dört duvar arasında, ne televizyon, hiçbir insanla günlük diyalog kurmadan bizler

için kutsal emeğini ve çabalarını eksik etmeden, o koşullarda bile görevlerini yerine getirmesi Apo'yu gözümüzde daha da büyüttü ve yüceltiyor. Onun bu yaşamı, emeklerinin sonuçları yüzbinlerce yıl yaşayacaktır. Her yıl olduğundan daha fazla O'nunla yakında görüşeceğimizi hissediyorum. Bu öyle on yılları almayacak. Belki devlet şuan O'nun özgürlüğünü kısıtladığını sanıyor. Ama bir

an bile bizim yüreğimizdeki Apo'yu esir alamadı, alamayacaklar. Öyle sanıyorum Türkiye'de bir seçim yapılırsa Başkan Apo Türk halkının da Kürt halkının Başkan'ı seçilir. Ve bunu halk seçer.

Başkan'ı peygamberimiz olarak kabul ettiğim için, O'nun çıktığı gün kendime kıblegah yapıp yürüyecek ve O'nun büyüklüğü karşısında secdeye varacağım. Ona:

Ey Başkan!

Sen bu halkın yüreği, dili ve beynisin

Sen tüm anaların çocuğu ve anaların gözlerindeki fersin.

Dünya kararsa da sen Kürt halkının ve ezilen halkların aydınlığısın.

Ey Başkan!

Sen sadece Kürt halkının değil, Tüm insanlığın önderisin.

Ve yine diyorum ki,

Sen benim için peygambersin.

Yaşlı, genç, kadın, genç kızların dili,

Anaların göz yaşlarına kadar, ve yine sana diyorum ki sen peygambersin.

Ve hiçbir zaman bundan vazgeçmeyeceğiz.

Çünkü sen yüce bir Başkan'sın.

Türk devleti beni yakalayıp yaksaydı, ayaklarımı, yüreğimi kesselerdi,

Ama seni zindandan çıkarsalardı.

Ama onlar da biliyor ki bizim için senden daha değerli bir şey yok.

Eğer daha değerli bir şey olsaydı

seni bırakır onu zindana alırlardı.

Sen tüm dünyanın gözünde en büyüksün.

En çok da Kürtlerin.

Özellikle de yoldaşın kadının gözünde büyüksün.

Çünkü sen kadına yeni bir yaşam sundun.

Ey Başkanım!

Sen de biliyorsun ki binlerce ana yüreği senin için çarpıyor,

Sen ne kadar büyüksün, yücesin.

Senin ellerinden ve kara şahin gözlerinden öpüyorum.

Damarımızda tek damla kan kalana kadar,

Gözlerimizde fer oldukça özgürlüğün için çalışacağız.

Gözümüzden, gönlümüzden, dilimizden hiç düşmeyeceksin,

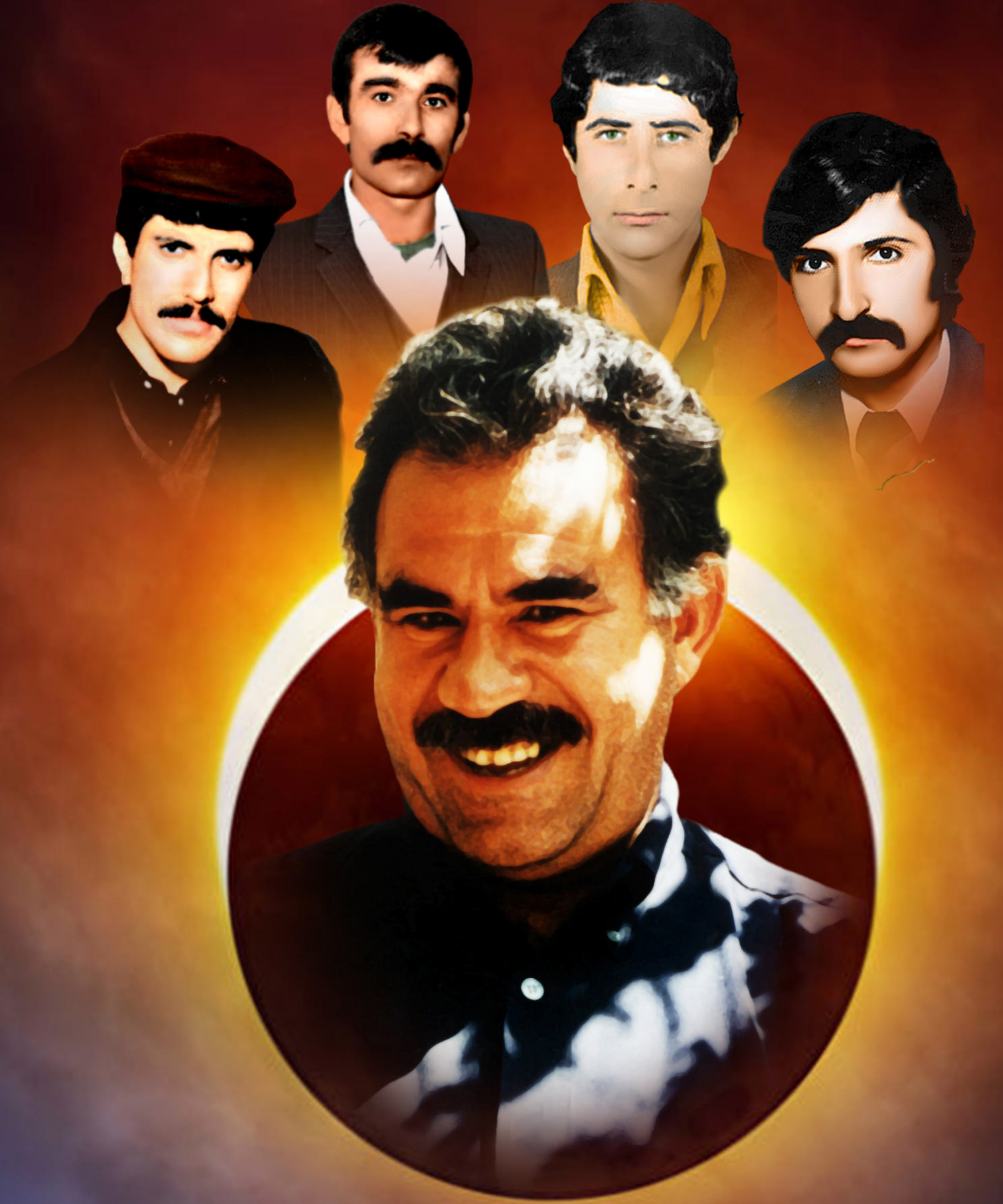
Yaşadığımız müddetçe tek pusulamız olacaksın.

Gülen yüzünü öpüyor,

Büyük secdeye varıyorum.

Biliyorum neler söylesek de sana cevap olamayız,

Çünkü sen çok büyüksün Apo! ■

PKK'LİLEŞMEK, 9 EKİM KOMPLOCULARINA
VERLECEK EN İYİ YANITTIR

ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİ PKK'Lİ MİLİTANIN TEMELİ VE
ÖZÜNÜ OLUŞTURAN YAGANE GÜÇTÜR

PKK'LİLEŞMEK, 9 EKİM KOMPLOCULARINA VERLECEK EN İYİ YANITTIR

PIRO EMEKÇİ ZAP

PKK bir Önderlik hareket olarak ilk yapı taşlarını oluşturulduğunda; Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve isimlerini sayamayacağımız binlerce yoldaşımızın, son nefeslerini verirlerken, haykırdıkları son sözlerin bileşkesinden kendisini bir ruh ve ideolojik şekillenme olarak yapılandırmıştır. Belki de PKK'yi ölümsüz ve yenilmez kılan, asıl etmen de bu olsa gerek. Muazzam bir tempoyla Önderlikselyürüyüşünü, tüm görkemliliği ile devam ettirmektedir. Tıpkı kimya da bilinen en hareketli element olan 'Civa' gibidir. Hiçbir şekle, kalıba, şablona asla sığmaz. Her çağın gerekliliğini derinden ele alır ve çözümler, diyalektik olarak kendini gözden geçirir, eleştirilecek yönleri varsa eleştirir ve özeleştirir kendisini tabii tutarak, daima yeni bir hamle ile çıkışı bir üst noktaya sıçratır. PKK tarihine bakıldığında

hiçbir zaman geriye bir sıçrama yoktur. Tarih bilimcileri bunu daha derinlikli analiz ettiklerinde bahsedilen sonucu rahatlıkla görecektir.

Çağın ilk başlangıcında, insanlığın kaybettiği noktadan başlayarak, arayışını kendisine esas alır ve çözümler. En son günümüz çağ gerçekliğine kadar, çağlar arası bir gezinti içerisinde hareket eder. Bu da sürekli bir devinim durumu oluyor ve o nedenle PKK yaşayan bir canlı organizma gibidir. Evrenin ilk oluşumundan başlayarak, sürekli sorular sorarak gerçeğe ulaşmayı kendisine esas alır. Dünyanın oluşumunda, İlk büyük patlama "BİNG BANG" sonucunda açığa çıkan değişimler, dünyanın soğuması, canlıların ilk yaşamemarelerinin olduğu yerler, hücre diyebileceğimiz canlı organizmaların yapı taşları olan 'Amino asitler' kompleks bir evrimsel aşamaya geçirerek, bu gün günümüzdeki canlı yapı taşlarının, ilk hücresinin oluşumu,

**Özgür birey,
Özgür Toplum ve
Özgür bir dünya
yaratılincaya
kadarda, yol
haritasını kararlı
ve iddialı olarak
durmaksızın
yürütecektir. Ta
ki nihai hedefe
ulaşana kadar,
bu yürüyüşün
durmayacağı açık
bir gerçekliktir.**

Toros Zağros kavisinde verimli hilalin insanlığa kattığı uygarlık kazanımı, ilk devrimsel aşama diyebileceğimiz, neolitik devrim ve ilk yerleşim ve tarım toplumsallığının açığa çıkması, ilk şehirleşme ve ilk sınıflaşmanın açığa çıkması, Mezopotamya'nın verimli hilalde Uygarlıksal boyutu ile oynadığı rol ve misyonu, Kapitalizmin ilk nüvelerinin üretim araçları, üretim şeklinde ve ilişkilerinde açığa çıkması ve yine Sınıflı toplumlar aşaması ve günümüz çağ gerçekliği değerleri oluşmuştur. PKK bu değerlerden öz kaynak olarak beslenmiş ve paradigmasını bu değerlerin tıpkı bir nehrin tükenmez görkemli bir su akışı gibi, bilimsel tahlillerini yaparak yaşam felsefesi ve özgürlük tanımını geliştirmiştir. PKK ve Önderlik gerçeğinin beslendiği ve mayalandığı esas ideolojik kaynak, buralardan süzülerek gelmiş olan –tıpkı bir nehir gibi– düşünce ve bilgi akımı olmuştur. Özgür birey, Özgür Toplum ve Özgür bir dünya yaratılincaya kadarda, yol haritasını kararlı ve iddialı olarak durmaksızın yürütecektir. Ta ki nihai hedefe ulaşana kadar, bu yürüyüşün durmayacağı açık bir gerçekliktir.

İşte dokuz Ekim komplosu, bu yürüyüşü durdurma hedefli olarak planlanmış ve tüm Ulus Devletçi Hegemonyaları yanına alarak, ilkel milliyetçi KDP ve YNK güçlerini de buna ortak ederek, Önderliğimize yönelik bilinen komplo girişimini gerçekleştirmiştir. Daha dün gibi taze hala belleklerimizde yerini korumaktadır. Dünyanın tek hegemonyası –imparatoru– olmaya soyunan Amerika, kendi ideolojisinin açılımları gereği olarak artık reel sosyalizmden aldığı desteğe son vermiştir. Yaşanılan çağ gerçekliğinin ve karmaşıklaşan sorunların doğal bir sonucu olarak, Kendi Kapitalist çizgisi ve anlayışı, klasik ulus devlet anlayışı ile çözüm gücü olamamasından kaynaklı, dünya

ölçeğinde kriz aşamasına girmiştir. Artık allayıp pulladıkları, cilalayarak tüm dünya insanlığına sundukları “Kapitalist Modernite” insanlığın özgürlük ve demokrasi taleplerine yanıt verememektedir. Kendi eserinin en önemli yapıtı olan, Ulus devletler bir bir kendi totemleri ile birlikte yıkılarak, aşılma aşamasına girmiştir. PKK bu ulus devletçi tüm zihniyetlere karşı, kendi özgürlük bayrağını açmış ve yeni bir yaşam felsefesiyle birlikte, halkların Demokratik Komünalist sisteminin inşasını açığa çıkarmıştır. Buna karşın, Kapitalist Modernite, kendi krizinin çözümü olarak Ortadoğu topraklarına yönelerek, bir yandan kendi kurdurduğu ulus devletlerini bir bir yıkarken ‘Büyük Ortadoğu Projesi’ ile de yeniden savaş yıkım, işgal ve talanla Ortadoğu Topraklarını kan gölüne çevirmiştir. Çözüm olarak sunduğu ise; milliyetçilik ekseninde, sahte bir demokrasi demagojisi ve yeniden bir ulus devlet olmuştur. Kim durabilirdi ki, bu dev yıkıcı azgın canavar karşında, dimdik ve onurluca! Özgürlükten başka yaşamı kendine haram kabul edecek, kim olabilirdi ki?

Önderlik, PKK’yi sıfırdan ele alıp yaratarak, insanlık için “ya özgür bir yaşam ya ölüm” deme iradesi, yeni bir umudu, özgürlüğü başta Kürt Halkı, Ortadoğu ve dünya halkalarına bir ışık olarak sunmuştur. Bu irade, bir direniş ve bir mücadele gerçekliğini de açığa çıkarmıştır. Ondan dolayıdır ki; bu gün Ortadoğu coğrafyasında ve genelde de Kapitalist Moderniteye karşı savaşılan ve direnen en temel güç olma gerçekliğini, PKK ve Önderlik gerçeği açığa çıkarmıştır. Dokuz Ekim komplosu ile başlayan, 15 Şubat’la da açığa çıkan, İmralı sistemi ile de devam eden gerçeklik, bu olmuştur. Amansız bir şekilde bu mücadele, kesintisiz en

Önderlik, PKK’yi sıfırdan ele alıp yaratarak, insanlık için “**ya özgür bir yaşam ya ölüm**” deme iradesi, yeni bir umudu, özgürlüğü başta Kürt Halkı, Ortadoğu ve dünya halkalarına bir ışık olarak sunmuştur. Bu irade, bir direniş ve bir mücadele gerçekliğini de açığa çıkarmıştır.

yakıcı bir şekilde devam etmektedir. Bundan dolayı, dokuz ekimle başlatılan Uluslar arası komplo ve Komplocu güçleri, binlerce kez lanetle bir kez daha anarken, esasta aslında saldırı, tüm değerlerimizin bileşkesi olan Önderliğe yönelik olarak, bu gün daha da akıl almaz yöntem ve tarzlarla (Başta zehirleme saldırısı olmak üzere, saç kazıtma, mutlak ağırlaştırılmış işkence yöntemlerine kadar) devam ettirdikleri bir gerçek olarak önümüzde durmaktadır. Neden saldırının boyut bu denli akıl almaz boyuttadır? Acaba dünyada yaşanmış olan başka bir örnek var mıdır? Kuşkusuz yoktur. Hatta Önderlik görüşme notlarında sık sık değiniyordu. Diyordu “Burada yaşatılanlar, Diyarbakır zindan sürecini aratmayan tarzda, hatta daha da ağır olarak, sistematik bir tarzda uygulanıyor” güncelde de bu yaşanıyor. Halen en ağır bir tarzda önderliğin düşüncesinin ve değerlendirmelerinin, tüm insanlığa ulaşmasını engelleme, en sistematik bir tarzda uygulanıyor. Her sözcük adeta bir suç unsuru görülerek, hücre cezasına çarptırılabilir. Düşünün ki; Kürdün bir tek sözcüğü dahi dile getirilmezken, ağır bir imha ve inkâr cenderesinde soykırıma tabi tutulurken, şimdi Kürt Halkının yarattığı direniş

mücadelesi ile kendi meşru savunma çizgisi ekseninde, örgütlülüğünü oluşturmuş ve Ortadoğu da sınırlı da olsa özgür yaşam alanı açmıştır. Komplo saldırısı, yaratılan bu özgür yaşam alanları ve halkların dirilen yeniden umuda ve moral değerlerine olmaktadır. O nedenle “Önderlik susturulmalıydı” ve İmralı sistemi bunun en ince tarzda uygulanan bir sistem özelliği olmuştur. Önderlik “benim asla düşünme, değerlendirme ve bunu konuşma hakkımı elimden alamazsınız, bunun yerine kafama bir kurşun sıkabilirsiniz ama benim değerlendirme hakkımı elimden almazsınız” diyerek duruşunu net bir şekilde ortaya koymuştu. PKK en son başarı ile gerçekleştirdiği görkemli Kongresi ile bu onurlu duruşun safında yerini almıştır. Önderlik; “PKK kongre yapmış ve dimdik ayakta herhalde” değerlendirmesini yapmıştır. Demek ki Önderlik, PKK ve Gerilla güçleri, Halk dimdik ayakta. Bir 9 Ekim sürecine daha girerken Özgürlük hareketinin Kapitalist Modernitenin tüm hegemonik güçlerine karşı verdiği yanıt, en görkemli şekilde olmuştur.

Amerika, 1998’de başta Türk yetkililerini, KDP ve YNK’yi Washington’a çağırarak, bir takım seri görüşmelerle

başta Önderliğe yönelik Uluslar arası komplo olmak üzere, Irak'a müdahale ve Saddam'ın yakalanması da dahil Orta doğuyamüdahale,maddemadde tartışılarak bir proje ve anlaşma maddeleri haline getirilmişti. Belki o dönem bu belgeyi, okuma şansımız olmuştu ve "Amerika'nın yeni bir oyunudur" dedik ve çok fazla olarak işin ciddiyetini ve derinliğini kavramaktan uzaktık. Aslında 9 Ekim 1998'e adım adım yaklaşırken, Önderlik yaptığı çözümlemelerinde, değerlendirmelerinde ve telefon görüşmelerinde, böyle bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu defalarca bize hissettirmeye ve bizi hazırlamaya çalışmıştı. En son olarak Barzani ve Talabani'nin, -küskün Aşiret Reisleri-Büyük Ağabeyleri Bush'un önünde nasıl el sıkıştıklarını, zoraki de olsa yaptığı anlaşmanın, tüm maddi gelirlerinden elde edecekleri keyfiyeti içerisinde, TV Ekranlarına gülümserlerken, kendi iç ihanetin Kürt tarihinde bir kez daha nasıl tekerrür ettiğinin, dışa yansımalarının sanırım fazla farkında değillerdi. Çünkü dar, ilkel milliyetçi, ulus devlet anlayışlı buzihniyet,sadecekendikasasınagirecek olan dolarların hesabını yapıyordu. O nedenle TV deki o gülüşü şeytanca ve değerleri satan bir tüccarın gülüşüydü. Şimdi aynı çizgi, geride bıraktığımız bu süreçte, asıl satılanın kendisi olduğunu halen anlamış gözüküyor. Yakın zaman diliminde, her türlü hava ve kara saldırıları ile, yine Önderliğe yönelik olarak-ağırlaştırılmış işkence sistemi ile-her türlü saldırısını, amansızca devam ettirmektedir. Fakat sürekli baltayı kendi ayağına vuran, kendileri olmuştur. KDP bir parça ekmek yiyebiliyorsa, bunun PKK sayesinde olduğunu yeterince anlamış değiller. Hala bazı gizli-açık

görüşmeler için Türkiye'ye koşa koşa gidilmekte, kendilerine en çok küfür ve hakaret eden TC devleti ile görüşmeler yapabilmektedirler. Şu anlaşılmıştır artık: Siz ne anlaşma yaparsanız yapın kazanan, daima halkların öz mücadele değerleri olacaktır. Bunun tarihte binlerce örnekleri rahatlıkla verilebilir. Tarihin Çöp tenekesine giden, kendileri ve kirli ihanetçi çizgileri olacaktır.

Artık şunu iyi bilmekteyiz ki; yapılan bu tür gizli ve açık görüşmelerin, hayra alamet olmadığı açık ve bizler tarafından nettir. Kuşkusuz bizlerde meşru savunma duruşumuzu, Başta Gerilla hareketimizde olmak üzere, metropollerde, Halk Serhıldanlarında kısacahersahada,geçmiştençıkardığımız derslerle, tedbirleri alma göreviyle karşı karşıya bulunuyoruz. Dokuz ekimin yirmi ikinci yılını geride bırakırken ve yirmi üçüncü yılına girerken, bir kez daha Komplocu Uluslar arası güçleri ve komprador işbirlikçi ilkel milliyetçi yerli güçler olmak üzere, bu komplo da yerini alan tüm güçleri kınıyor ve lanetle anıyoruz. Dün nasıl başaramadıysalar, bu günde başarma şansları zerre kadar yoktur. Halkların Özgürlük, Eşitlik, Adalet ve Demokrasi çizgi mücadelesi kesin kazanan taraf olacaktır. Kazanan Kürt Halkı, Kazanan Ortadoğu Halkları olacaktır. ■

Zindan Direnişçileri PKK'li militanın temeli ve özünü oluşturan yegane güçtür

MUZAFFER AYATA

Kürdistan devrimi ve Kürt halkı çok tarihi ve kritik bir dönemden geçiyor. Adeta yüzyıllık soykırımın finalini yaşıyor. Cumhuriyet kurulduğundan beri Kürtler asimilasyon, katliam ve tehcir eşliğinde yok edilerek Türkleştirilmek isteniyor. Birçok hükümet değişti, dünya değişti, Türkiye Avrupa Birliğine girmek istedi ama Kürtler üzerindeki soykırım politikalarında hiçbir değişiklik olmadı. AB projesi çok halklı ve çok dilli bir projedir. Türkiye ona dahil olup bütün dilleri, kültürleri kabul ediyor. Ama sınırları içinde tuttuğu 30 milyona yakın Kürdün anadilini ve varlığını tanımıyor. Kürtlerin doğal haklarını dile getirmesi ve talepte bulunması her zaman “bölücülük, şakilik ve terörizm” olarak tanımlamıştır. Bütün Anayasa ve yasalar Kürtlerin yokluğu ve dışlanması üzerine inşa edilmiştir. Türkiye’de oluşan zihniyet bu temelde şekillendirilmiş, inkar ve ırkçılık resmi devlet politikası

olarak belirlenmiştir. 1970’lerden sonra Türkiye’deki ekonomik ve sosyalyapıdaki değişikliklerle birlikte bir canlanma ve hareketlenme ortaya çıktı. Dünyadaki ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalizmin itibarı, kazanımları ve 1968 Avrupa gençlik hareketi Türkiye’yi de etkiledi. Özellikle devrimci aydın gençlik öncülüğünde yürütülen mücadele döneme damgasını vurdu. Yürütülen ideolojik mücadele ile Kemalizm’in zihin dünyasındaki hakimiyeti kırıldı. Kürdistan’dan metropollere üniversite okumaya gidenler bu hareketlerde yer aldı ve devrimci düşüncelerle tanıştılar. Türkiye egemenleri 12 Mart Askeri Muhtırasıyla toplumsal uyanışın ve devrimci çıkışın önünü kesmeye çalıştı. Geleneklerine yarışır biçimde devlet toplumunu yaratarak bütün itirazları devletin egemen zihniyet sınırları içine çekmeye çalıştılar. Bunun için kontrgerillayı devreye koydu, gençlik

önderlerini, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya'yı katlederek tasfiye ettiler. Yasa ve Anayasaları değiştirerek gericiliği geliştirmeye çalıştılar.

Sol ve devrimci gençlik hareketindeki parçalanmaya rağmen toplum tümüyle susturulamadı. Gençlik hareketi üzerine devlet eliyle örgütlenilmiş, komando eğitiminden geçirilmiş faşist odaklar toplumsal muhalefetin üzerine salındı. Yasal yollardan ve devlet gücüyle önleyemedikleri mücadeleyi yasa dışı güçleri kullanarak bastırmaya çalıştılar. NATO ve ABD'den aldıkları destekle

bastırma ve karşı propaganda faaliyetlerini sürdürdüler. Bu ortamda 1973'lerden sonra Önder Apo öncülüğünde Apocu hareket ortaya çıktı. Bu grup Kürdistan'da İsa'nın havarileri, dervişler gibi büyük bir inanç ve imanla propaganda ve örgütlenme çalışmalarını yürüttü. Apocuların arkasında hiçbir güç yoktu. Maddi imkanlardan yoksundular. Örgütlenme deneyimleri yoktu. Toplumun ayağa kalkıp kalkmayacağı bilinmiyordu. Esasında bir özgürlük hayali, umudu ve sevdasıyla işe başlanmıştı. Öz güç ekseninde beyinlerini ve yüreklerini ortaya koyarak ideallerini sürdürdüler. 1978'in

Kasım'ına gelindiğinde Kürdistan'da yüz binlerce insan Apocular tarafından kazanılmış, sempatizan ve partizan kitlesi büyümüştü. Buna cevap olmak için 27-28 Kasım'da Fis köyündeki kuruluş kongresiyle PKK kuruldu.

Türk devleti yüz binlerce insanın katıldığı 1 Mayıs 1977 İstanbul mitingini kana boyadı. Kitlenin üzerine ateş açarak onlarcasını katletti. Toplumun öz güç kazanması, bilinç ve örgütlü hareketliliği yine devletin duvarına çarptı. Türk devletinin kontrgerilla odakları daha fazla iş başındaydı. Sosyal, siyasal gelişmelere devlet bütün kirli yöntemleri kullanarak müdahale etti. 1978 yılının sonlarında ise Maraş katliamı tertiplendi. Yüzlerce Alevi

Kürt katledildi. 3 gün boyunca devletin resmi güçleri katliamı seyretti. Ardından tezgahlanan oyuna uygun olarak sıkıyönetim ilan edildi. Kürdistan'ın önemli merkezleri sıkıyönetim kapsamına alındı. Zaten Cumhuriyetin başından beri Kürdistan genel olarak sıkıyönetimler ve olağanüstü halle yönetiliyordu. Türkiye'de darbenin zemini hazırlandı ve 12 Eylül 1980'da faşist cunta yönetime el koydu.

Büyük bir terör dalgası eşliğinde toplum teslim alındı. Parlamento ve partiler başta olmak üzere bütün kurumlar ve örgütler dağıtıldı. Kürdistan yeniden bir işgale tabi tutuldu. Bütün muhalif odakları, devrimci sol güçler tasfiye edildi. Yakaladıkları bu avantaj ve moral üstünlükle cezaevlerine yöneldiler. Çünkü cezaevlerinde büyük bir devrimci kadro ve sempatizan kitlesi vardı. Cezaevlerini bastırır ve ezerse ayaklarına dolanacak hiçbir engel kalmayacaktı. Uzun bir süre sessizlik ortamı yaratılacak ve planlarını istedikleri gibi yürüteceklerdi.

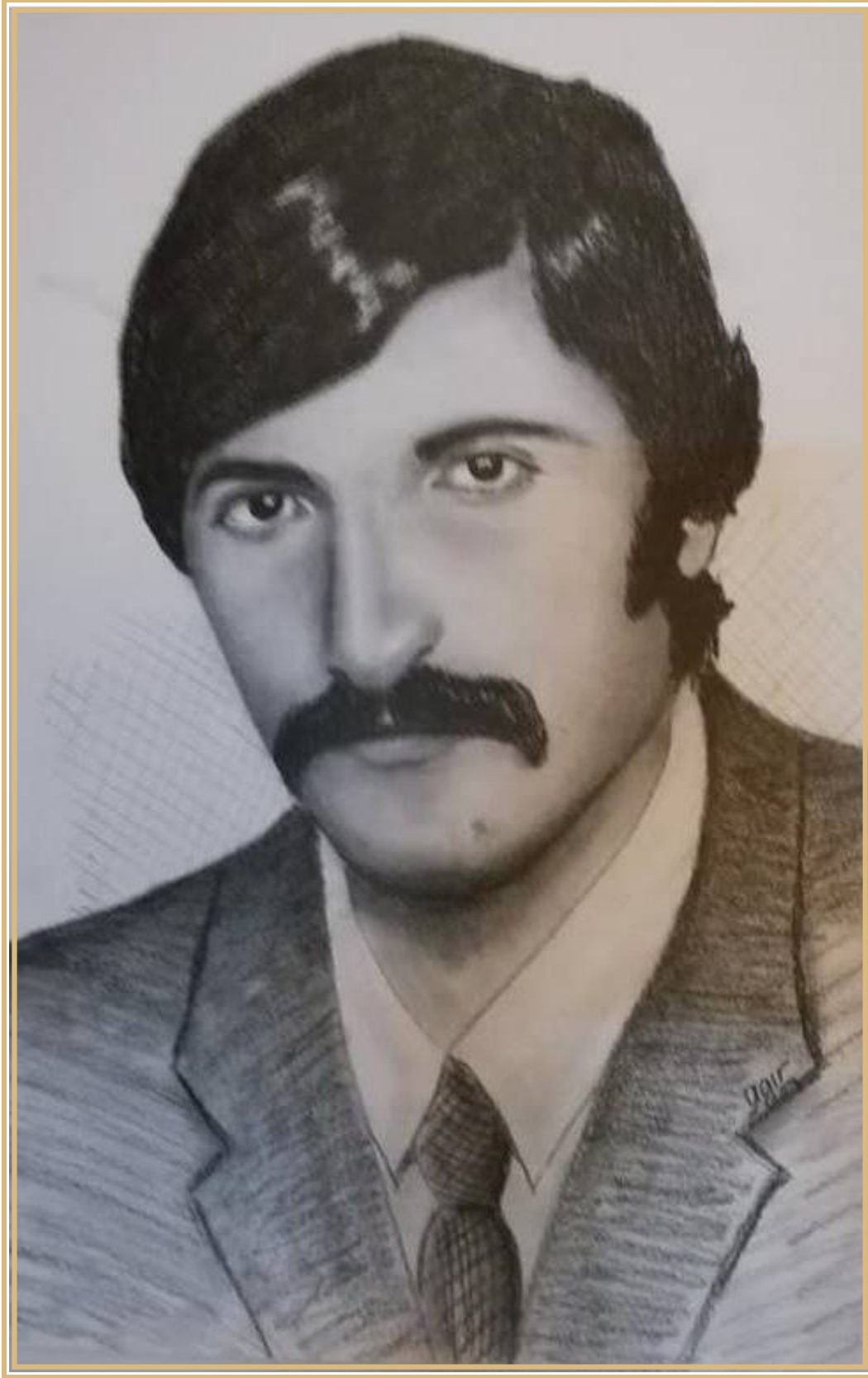
Kürdistan'da Diyarbakır hem Kürtler hem de devlet açısından da en önemli merkezdir. Kolordu komutanlığının merkezi Diyarbakır olduğu için askeri cezaevi ve mahkeme de orada konumlandırılmıştı. Cuntanın en büyük hedeflerinden biri Kürt uyanışını ve hareketini bertaraf etmek, bir daha dirilmemesini sağlayıp mezara gömmektir. Bu amaçla PKK'nin öncü kadrolarının içinde olduğu, büyük bir kadro ve sempatizan gücünün toplandığı Diyarbakır cezaevi pilot bölge seçildi. Eğer cezaevindeki PKK yapısı teslim alınır, itirafçı yapılırsa Kürt halkının varlığı oradaki beton duvarlara, mezara gömülmüş olacaktı. Hedefleri ve hesapları büyüktü. Üzerine yürüdükleri güç ise çıplak bedenleri ve inançları dışında elinde hiçbir şey olmayan tutsaklardı. Karşı karşıya gelen bu güçler arasında inanılmaz, tarifsiz bir güç dengesizliği vardı. Faşist generaller dünya gericiliğinin, NATO ve ABD'nin desteğini almış, Türkiye toplumunu bastırıp sindirmiş önlerinde hiçbir engel kalmamıştı. Bütün basın, bürokrasi, devletin olanakları ellerindeydi. Tutsaklar ise ağır bir tecrit altında insani ve doğal bütün ihtiyaçları da kendilerine karşı bir silah olarak kullanılarak saldırıya uğradılar. Kolordu komutanlığına eski

özel harp daire başkanı ve Kıbrıs katili Kemal Yamak özel olarak atandı. Onun da Rumların katledilmesinde deneyim kazanmış Esat Oktay Yıldırım gibi cani ve vahşi ekibi vardı. Kürtlerin varlığı, yaşama gücü ve iradesi ile Türk ırkçılığı ve yok edici gücü final maçı gibi karşı karşıyaydılar.

Bu ağır kuşatma ve büyük güç dengesizliğine ancak büyük insanların yenilmez ve kırılmaz iradeleriyle karşı durulabilirdi. Bizi öldürebilirsiniz, bedenlerimizi alabilirsiniz ama ruhumuzu ve düşüncelerimizi asla, demek gerekiyordu. Madem ki yaşam ve varlık bir karşı silaha çevrilmişti o zaman bu silahı ırkçı zalimlerin elinden almak gerekiyordu. Bir nevi canlarını bir mermi gibi namluya sürerek düşmanın üzerine attılar. Bunu yapma iradesini, düşünce ve ruh büyüklüğünü, yenilmez iradeyi temsil eden Önder Apo'nun yol arkadaşları ve öğrencileri olan Mazlum Doğan, M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek oldu. Ardından bedenlerini ateşe veren Dörtler oldu. Bu çatışmanın ve direnişin en kapsamlısı ve sonuçları en büyük olanı ise 14 Temmuz 1982'deki büyük ölüm orucuydu. 14 Temmuz'da M. Hayri Durmuş mahkemede yaptığı açıklamayla eylemi başlattı. Yaptığı konuşma oldukça kısa ve özliydi.

Ancak tarihsel anlamı, öngörüsü ve sorumluluk duygusu çok büyüktü. Hepimizi tarihsel mücadeleye ve sorumluluğa davet eden bir bilinç kaynağı olarak halen güncelliğini koruyor. Bugünlerde bu büyük insanların ölüm yıldönümlerini anıyoruz. 14 Temmuz'da başlayan büyük ölüm orucu eylemi Eylül ayında şehadetlerin sonucunda başarıya ulaştı. 7 Eylül'de Kemal Pir, 12 Eylül'de M. Hayri Durmuş, 15 Eylül'de Akif Yılmaz ve 17 Eylül'de ise Ali Çiçek şehadete ulaştılar.

14 Temmuz direnişi devrimci iradenin, yenilmez ruhun zirvesini temsil etti. Sonunda yenilen ve ihanet-itiraf politikalarından vazgeçmek durumunda kalan 12 Eylül cuntası oldu. Vahşetin ve ırkçılığın sembolü olan Esat Oktay Diyarbakır'dan kovuldu. Süreç cezaevinde tersine çevrildi. Tutsaklarda umut, güven ve örgütlenme isteği yeniden canlandı. Devlet cezaevinde kimseyi itirafçı olmaya zorlayamadı, itirafı kabul edenlerin bir kısmı da geri döndü. Cuntacılar kocaman bir ülkeyi teslim almışlardı ama onlara göre bir avuç tutsak teslim alınamadı. Bu direniş iradesi hem bütün halka hem de devrimcilere, PKK kadrolarına büyük bir ilham kaynağı oldu. Düşmanın avucunda ve hiçbir olanağı olmadığı halde mücadele etmek ve direnme olabiliyorsa dışarıda neden olmasın? Dışarıdakilerin olanağı daha fazladır. Ayrıca PKK militanlığı ideolojik ve teorik iddiayı aşarak pratikte sınandı, varlığı ve yenilmezliği ispatlandı. En üst düzeyde adanma, fedai tarzı bir bağlılık ve militanlık PKK'nin militan ölçüsü oldu. Günümüze kadar süren fedai çizgisinin temelleri böyle atıldı ve militanlık böyle şekillendi. Kürdistan'da

hiçbir kazanım kendiliğinden ve kolay olmadı. Hep büyük bedeller ödenerek, mücadele edilerek kazanıldı. En zor koşullarda, yurtdışına çıkan kadroları toparlayıp örgütlemeye Önderliğe en büyük destek yine bu arkadaşların bağlılığıyla sağlandı. Büyük bir bilinç, müthiş bir emek, Önderliğin olağanüstü çalışma temposuyla Kemal, Mazlum ve Hayri gibi insanların eşsiz sadakati, sözü ve eylemiyle bir olan PKK'li militanın temeli ve özünü oluşturdu. Bu öz ve temel sağlam olduğu için yarım asırlık kesintisiz büyük bir direniş tarihi yaratıldı. Kürdistan tarihinde böylesine uzun, aralıksız, nesilden nesile devredilen bir mücadele ve örgüt örneği yoktur. Bu anlamda da PKK birçok ilki yaratmayı başaran bir harekettir.

14 Temmuz direniş
devrimci iradenin, yenilmez
ruhun zirvesini temsil etti.
Sonunda yenilen ve ihanet-
itiraf politikalarından
vazgeçmek durumunda
kalan 12 Eylül cuntası
oldu. Vahşetin ve ırkçılığın
sembolü olan Esat Oktay
Diyarbakır'dan kovuldu.

Bu büyük devrimci önderler, iradenin zirvesini temsil eden insanlar Kürt halkının içinden çıkmışlardı. Herkes gibi bir ailede büyümüş, Türk okullarında okumuş insanlardı. Zengin ya da aristokrat ailelerden, özel yetenek isteyen eğitimlerden geçmemişlerdi. Demek ki en unutulmuş bir halktan veya kendine güveni kaybetmiş bir çevreden de gelse insan eğer kendi özünü kavrar ve gerçeğin bilincine ulaşırsa bütün zorlukların ve engellerin üstesinden gelebilir. İnsan da büyük bir güç ve enerji vardır. Yeter ki bu doğru işletilsin ve bir hedefe yönetilsin. Sıradan, bilinmeyen, tanınmayan çevrelerden ve ailelerden gelen insanlar tarihin akışını değiştirebilir, tarihe yön veren eylemlerin öncüsü olabilirler. 14 Temmuz'un kahramanları da belirttiğimiz gibi hepimizin içinden geldiği toplumdan gelmişlerdir. Eğer bu insanlar doğru tanır, özellikleri bilinir ve örnek alınırsa burada güçlenmiş bireyler ve yenilmez bir toplum çıkar. Kürdistan gençliğinin en önemli görevlerinden biri bu bilinci edinerek kendi halkını yenilmez kılmak için harekete geçip öncülük etmektir. Unutmayalım ki PKK'nin kendisi ve

öncülük ettiği devrim bir grup devrimci aydın gençlik tarafından oluşturulmuştur. Onlarca yıldır NATO'nun en büyük ordularından biri olan Türk ordusuna karşı savaşıyan HPG de bir gençlik örgütüdür. Çünkü savaşanların tümü gençlerden oluşuyor. Düzendan en kolay kopan, adalet ve özgürlüğe en yakın olan kesim gençliktir. Erkeği ve kadınıyla gençlik, toplumun öncüsü ve dinamosudur.

Unutmayalım ki Kemal ve Hayriler Apocu grup oluşturulduğunda, PKK kurulduğunda ve şehadete gittiklerinde henüz gençtiler.

Hiçbiri otuz yaşına girmemişti. Ali Çiçek şehadete gittiğinde henüz 22 yaşına giriyordu. Bu açıdan bu arkadaşların kişilik özelliklerine biraz değinmekte yarar var. Onları unutmamak ve Kürdistan halkına tanıtip mal etmek aynı zamanda bizim için bir borç ve görevdir. Onlar büyük bir güç ve moral kaynağıydılar. Kürdistan gençliğinin ve halkının bu kaynaktan nasibini alma ve güç toplama hakkı vardır.

Hayri arkadaş Bingöl'de kendi halinde bir ailede doğup büyümüş, liseyi bitirdikten sonra Ankara'ya okumaya gitmiş ve Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesine kayıt olmuştur. O dönem üniversitelere gitmek herkese nasip olmuyor, gidenler adeta imtiyazlı sayılıyordu. Ankara'da Önder Apo ile tanışıyor ve gruba dahil oluyor. Hayri bu genç yaşlarında da oldukça sakin, olgun ve yapıcı bir kişiliğe sahipti. Dinlemeyi bilen, sabırlı ve yüksek kavrayışı olan bir kişilikti. Bulunduğu ortama hızla adapte olan, adeta orada doğup büyümüş, oranın kültürünü almış birisi gibi davranma yeteneğine sahip. Bütün bu olumlu özelliklerinin ötesinde

Diyarbakır zindanında arkadaşlar işkence gördüklerinde Hayri kahroluyordu. Halbuki kendisi de aynı işkenceleri görüyordu. Büyük üzüntü ve kederini şöyle dile getiriyordu; “halkın en iyi çocuklarını toplayıp devrime kattık, ama gözümüzün önünde bu zulme uğruyorlar, bir şey yapamıyoruz”. İşte bu sorumluluk, sevgi ve bağlılıktan kaynaklı en zorlu ölümü seçerek parti ve halkına karşı sorumluluğu yerine getiriyordu.

pratik zekası oldukça yüksek biriydi. Söz ve teori yanında pratikle bağını kuran yüksek kavrayışlıydı. Yaşam disiplini, ciddiyeti, olgunluğu insanı cezbedecek, kendine hayran bırakacak düzeydeydi. Şehadetine kadar onunla olan, onunla çalışan bütün arkadaşları ve çevresi içinde kaçırttığı, kırdığı, incittiği kimse yoktur. Görüşlerini çok net ve herkesin kavrayacağı, anlayacağı bir dille anlatırdı. Her zaman çözüme odaklanır, el attığı sorunları çözerdi, yarım yamalak bırakmaz, oraya buraya havale etmez ve başkalarını uğraştırmazdı. Anlatılması kolay olmayan bir sorumluluk duygusu vardı. Bunun için bütün arkadaşların güvenini kazanmış, gerçek anlamda bir güven kaynağıydı. Hayri hangi bölgeye gitse, hangi çalışmaya katılsa oradakilerin hepsi adeta sırtını dağa dayamış gibi kendini güvende hissedirdi. Çünkü biliyorlar ki Hayri akıllı ve gücü yettiği oranda onlara destek olacak, sorunlarını çözmek için çalışacak, yüklerini hafifletecekti. Bu açıdan etrafında her zaman büyük sevgi ve saygı uyandırmıştır. Örneğin cezaevinde 40-50 yaşındaki insanlar, yurtseverler saygı gereği ona Hayri abi diyorlardı.

Hayri gerek Ankara’da gerekse Kürdistan’a döndüğünde zamanın

tümünü katıldığı mücadeleye adanmıştı. Başka bir çevresi ve yaşam arayışı olmamıştır. Beyniyle, ruhuyla, yaşamıyla adeta bir devrimci olarak doğmuş gibi devrime katılmıştır. Özü sözü bir, berrak bir su gibi oldukça net partiye ve devrime katılması vardı. Teorik olarak kendisini geliştirmiş, ifade ve yazma yeteneği güçlü, parlak bir zeka, devrim için gerekli olan her konuda kendini hazırlayan ve katılan biriydi. Etkili bir propagandacı, ikna yeteneği yüksek olan bir örgütleyici, işleri yürütüp yönetecek usta bir pratikçiliği vardı. Devrimin tüm çalışmalarına öncülük düzeyinde katılabilecek istek ve kapasitesi yanında oldukça mütevazı, doğal bir insandı. Kaprisleri, kariyerist, yetkici anlayışları kendisine yakıştırmayan ve yaklaştırmayan bir devrimciydi. Arkadaş sevgisi ve bağlılığı sınır tanımazdı. Diyarbakır zindanında arkadaşlar işkence gördüklerinde Hayri kahroluyordu. Halbuki kendisi de aynı işkenceleri görüyordu. Büyük üzüntü ve kederini şöyle dile getiriyordu; “halkın en iyi çocuklarını toplayıp devrime kattık, ama gözümüzün önünde bu zulme uğruyorlar, bir şey yapamıyoruz”. İşte bu sorumluluk, sevgi ve bağlılıktan kaynaklı en zorlu ölümü seçerek parti ve halkına karşı sorumluluğu yerine

getiriyordu. Yine Hayri ölüm orucunun son günlerinde büyük bir sorumluluk örneği göstererek hareketin geleceğini hep düşündü ve en az insan kaybıyla eylemin nasıl başarılabileceğini bir vasiyet tarzında söyledi. Biliyordu, onlar şehit olmadan cuntacılar hiçbir adım atmazlardı. Ancak ölümünden sonra bir diyalog olabilirdi. Nitekim öyle de oldu. Hayri şunu söyledi “bütün cezaevi için bu aşamada talepleri biraz zor kabul ederler, çünkü kitle eyleme katılmamış, sadece bir grup kadro üzerinden yürüyor. Bu açıdan 35. Koğuş -hücredekiler- için işkence yapmayı bırakır ve siyasi savunma yapmalarına izin verirse ölüm orucu bırakabilir. Daha fazla kadro kaybı olmasın.

Güven ve sorumluluk bilincini etkili biçimde dile getireceği için Kemal Pir arkadaşın örneğini de verelim. Kemal, Hayri için şöyle diyordu “bizden görüş istemenize ve başka bir şeye gerek yoktur. Hayri hepimiz yerine düşünüyor”. Evet, görüldüğü gibi Ankara’da katıldığı ilk günden şehadete ulaştığı güne kadar çok istikrarlı, her zaman güven, bağlılık ve sevgi kaynağı olmuştur. Cezaevinde de PKK’den olsun ya da olmasın diğer örgütlerin,

herkesin saygı duyduğu, güvendiği ve iyi ilişkiler içinde olduğu bir arkadaştı. Aslında sorumluluk duygusunun ne kadar büyük olduğunu mahkemedeki son sözünde de en iyisini yine kendisi ifade etmişti. Gençliğini, hayatını en zor ölüm biçimiyle arkadaşlarına ve halkına veriyor, buna rağmen “bizler yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz” diyen, derya yürekli bir devrimciydi.

Kemal Pir Gümüşhaneliydi. Tipik bir Karadeniz ailesinden. Ailesi emekçi, babası Almanya’ya işçi olarak gitmiş birisi. O da üniversite okumaya gittiğinde devrimci gençlik çalışmalarına katılıyor ve Önder Apo ile tanışıyor. Tanıştığı günden son nefesini verdiği güne kadar büyük bir arkadaşlık örneği ve devrimci militan kişiliğini sergiliyor. Kemal,

Kürdistan’ı görmemiş, Kürtçe bilmiyor. Ankara’da faşistlere karşı mücadelede en aktif etkili insanlardan birisidir. Tuzluca’yı semtinde çalışıp bir grup genci eğiten, örgütleyen ve partiye katan örgütçü bir insandır. Kemal denince akla büyük bir propaganda ve ajitasyon, ele avuca sığmaz, zapt edilmez, atak bir eylemci ve büyük bir cesaret, moral kaynağı akla gelir. Kemal konuştuğunda, propaganda yaptığında etrafındakilere öyle bir güven ve his veriyordu ki sanki dağ, taş, canlı-cansız her şey

Belirgin ve etkileyici bir kişiliği vardı. Büyük bir eylemci, ajitator ve propagandacı, devrimci, zor görevlerin insanı olarak hazır ve nazırdı. Partinin elinde adeta bir DEVRİM KILICIYDI.

harekete geçmiş, devrim ha bugün ha yarın olacakmış gibiydi. Teori düzeyi ve kavrayışı yüksek, ifade gücü keskin, bütün tartışma ve propagandayı etkili bir devrimci eylem olarak görürdü. Yaptığı her şeyi bir devrimci yaşam ve eylem biçimi olarak ele alırdı. Kemal'de devrim dışında bir arayış, bir duruş, bir ilişki bulunamazdı. Teorik olarak hayat boşluğu kabul etmez diyoruz. Eğer devrim bu boşluğu doldurmazsa karşı taraf doldururdu. Kemal de her yönüyle devrimle dolu bir insandı. Sezgisi, algılaması ve yaşam tarzı devrim ihtiyacına göre oldukça gelişkindi. Kalbi buna göre çarpıyordu.

bir Apocuydu. Yoğun eylemlilik ve hareketli yapısı nedeniyle birçok defa tutuklanmış. Ankara'da bir aramada tutuklandı, Ordu'nun bir ilçesine cezaevine gönderildi. Büyük bir cezası yoktu ama tahliye beklemeden firar etti. Yine Maraş bölgesini örgütleyen ve harekete geçiren birisiydi ve o bölgede yakalandı. Urfa cezaevinden yine firar etti. Filistin'e gidip eğitim gören ve ülkeye müdahale amaçlı gönderilen ve büyük bir komutan özellikleri olan bir insandı. Ağır işkencelere rağmen adı dışında düşmana hiçbir şey vermeyen bir direnişçiydi. Faaliyet yürüttüğü bütün alanlarda, cezaevi de dahil bütün arkadaşlarda, onu gören, tanıyan

herkeste saygınlık ve güven uyandıran biriydi. İşkenceci Esat Oktay ve mahkemedeki hakimler dahil herkesin daha çok dikkate aldığı, ona göre yaklaştığı biriydi. Mahkemede hakim ona "sen Kürt değilsin, bunların içindeneişinvar"diyesordu". O da "ben bu harekette devrimi görüyorum, Ortadoğu federasyonunun kurulacağına inanıyorum," diye cevap verdi. Bütün o faşist şartlanmalara rağmen cezaevi personelinin de ona alttan altta bir hayranlık

ve sempati duyduğunu söyleyebiliriz. Belirgin ve etkileyici bir kişiliği vardı. Büyük bir eylemci, ajitatör ve propagandacı, devrimci, zor görevlerin insanı olarak hazır ve nazırdı. Partinin elinde adeta bir DEVRİM KILICIYDI. Koparıcı, sonuç alıcı, olmazı ve engeli tanımayan bir militandı.

Akif Yılmaz arkadaş da Kars'ın bir köyünde doğmuş, oldukça yoksul bir

Ruhunun kabul ve ret ediş ölçüleri devrime göre oluyordu. Hangi testten ve taramadan geçirilirse geçirilsin Kemal'de devrimden, sosyalizmden ve özgürlükten öte bir şey bulunamazdı.

Önderlikle olağanüstü bir bağlılık ve arkadaşlık ilişkisi kurmuştu. Devrime öncülük edecek kapasite ve ciddiyeti onda bulduğuna inanıyordu. Kemal gibi büyük bir militan herkesin ardından gitmez. Kürdistan'a ilk dönenlerden ve zorlu görevleri üstlenen öncü

"PKK bize direnmeyi öğretti"

**Kişisel kaygılara yer
vermedi. Mahkeme
kürsülerinde sömürgeciliği
yargıladı, PKK ve Kürdistan
devrimini savundu.**

**Hayri Durmuş,
Ali Çiçek için "Kürdistan
gençliğinin kızıl
yıldızı" diye tanımlama
yaptı.**

ailede büyümüştür. Emekle yoğrulmuş, emekçi karakteri edinmiş, oldukça doğal, mütevazı ve olgun bir arkadaşı. Devrimci gençliğin örgütlendiği, canlandığı dönemde harekete katılmış, Diyarbakır'ın örgütlenmesinde görevliyken yakalanmıştı. Hem bölgedeki faaliyetlerinde hem de halkla ilişkilerinde o da ciddiyetiyle, olgunluğu ve disipliniyle benimsenen, kabul gören bir insandı. Hareketin verdiği bütün görevleri inanarak, benimseyerek içten yerine getirmeye çalışan biriydi. Akif'te abartma, sağa-sola çekiştirme, muğlaklaştırma tutumu ve üslubu yoktu. Görev seçmez, verilen işi küçüğüne-büyüğüne, kolayına-zoruna bakmadan yerine getirirdi. Okuyan, araştıran, kendisini geliştirmeyi iş edinen bir militandı. İşkencelerde, Diyarbakır cehenneminde inançlarını ve kişiliğini korumayı her şeyin önünde tuttu. Kişisel kaygılara yer vermedi.

Mahkeme kürsülerinde sömürgeciliği yargıladı, PKK ve Kürdistan devrimini savundu. Arkadaşlar arasında mütevazılığı, sakinliği ve özverisiyle sevilen, sayılan birisiydi. 14 Temmuz eylemi açıklandığında hücresindeydi. Akşam mahkeme dönüşü eylemi duyunca sabah kapıları açmaya gelen gardiyanlara ölüm orucuna katılacağını bildirdi ve tereddütsüz katıldı. Eylem süresinde de diğer öncü kadrolar gibi hiçbir yakınma belirtisi göstermedi. Gönül rahatlığıyla, isteyerek, yapılması gerektiğine inanarak eylemi şehadetle sonlandırdı. Serhat'ın doğal emekçi Kürdünün aydınlanmış ve örgütlenmiş bileşimiydi.

Ali Çiçek içlerinde en genç olan Apocuydu. O da Hilvan ve Urfa'da büyümüş, yaşamış, emeğin ve toprağın insanı olan bir aileden geliyordu. Devrimci çalışmaların bölgede

gelmeye başladığı bir zamanda zorbalığa ve baskıya olan öfkesi ve tepkisiyle mücadeleye ilgi duydu, hiç tereddüt etmeden katıldı. Karakteri ve arayışıyla devrimle çok rahat bir buluşma ve kaynaşma sağladı. Erken yaşta Adana cezaevinde Kemal Pir'le birlikte kaldı. Bu onun için büyük bir dönüm noktası oldu. Kemal'le birlikte yaşama, tartışma eğitim şansına kavuştu. Kemal'e büyük bir hayranlığı ve bağlılığı vardı. Kendisine hep örnek olarak almaya çalışıyordu. Yaşından umulmayan bir olgunlukta idi. Son derece ciddi, devrimci bir terbiye edinmiş, çalışkan ve mütevazı bir kişiliğe sahipti. O genç yaşta bu kadar meziyeti bir araya toplamak ve şahsında yaşanır kılmak herkesin yapabileceği bir şey değildir. Emekçi ve olgun olduğu kadar cesur ve atak, eylemci özellikleri de çok öndeydi. Urfa'da faşistlere, Hilvan'da feodallere karşı mücadelenin yılmaz bir militanıydı. Bu anlamda gözünü budaktan sakınmaz, hiçbir fedakarlıktan geri durmazdı. Mütevazı kişiliği ve yaşamdaki tutarlılığı yanında yokluklardan ve zorluklardan hiç yakınmaz, bunları dikkate bile almazdı. Esas yoğunlaşması hep mücadele

üzerindeydi. İnsanlara karşı büyük bir sevgiyle dolu ama düşmana karşı da bir öfke yanardağıydı. Her an patlamaya hazır. Yapıcı kişiliği, saygılı oluşu çevresinde büyük bir sevgi ve saygı yaratmıştı. Arkadaşları içinde güvenin ve fedakarlığın örneği gibiydi. Bu açıdan Ali gittiği her yerde sevildi, saygı gördü. Sorguda, zindanda gerçek bir militan duruşun sahibi oldu. Eğilen, bükülen, kırılan biri değildi. Düşman karşısında yaldan fırlatmaya hazır bir ok gibiydi. Bütün direnişlere en önde katılır, arkadaşların onu biraz kollamasına ise itiraz ederdi. Bu kişiliği ve militan özelliğinden ötürü Hayri Durmuş onun için "Kürdistan gençliğinin kırmızı yıldızı" diye tanımlama yaptı. Hayri hiç kimse için böyle bir tanımlama yapmamıştı. Nasıl ki cezaevindeki vahşet için "Kürdistan Vietnamlaşıyor, bu insan çılgınlıklarını unutmayın" diye bir belirleme yapmışsa, Ali Çiçek için de gençliğin ve devrimin sembolü tanımlamasını yaptı. Ali'deki katılım ve meziyetler çok az insanda bulunabilir. O genç yaşta bu kadar tarihsel ve ağır bir sürece göğüs germek, buna anlam vermek ve bu uğurda en zorlu ölümü göğüslemek açık ki herkesin yapacağı

bir şey değildir. Demek ki insan inanır ve irade ortaya koyarsa genç olmak engel değildir. Ali Ölüm Orucuna katılmak için mahkemede kalkıp kürsüye gitti ve şunları söyledi: 'PKK bize direnmeyi öğretti. Bunu tam yapamadım. Ama bundan sonra suç işlemeyeceğim ve ben de ölüm Orucuna katılıyorum. 'Kürdistan ve PKK tarihinde en zor şartlarda bir döneme damgasını vurmuş 14 Temmuz eyleminin kahramanlarından biri genç Ali Çiçek'tir. 38 yıldır Kürdistan gerillasında çok sayıda insan Ali Çiçek ismini aldı. Onu tanıyıp ilham alanlar oldu. Onun adına gençlik akademileri kuruldu ve parti tarihinde zindan direnişlerinde hep adı anıldı. Çünkü bunu hak etmişti. Hiçbir kaygı gütmeyen, kendini halkına ve mücadelesine adanmış büyük bir gençlik önderiydi.

Bilindiği gibi PKK'de Beritan ve Zilanların fedai çizgisi bu direnişlerin ve fedai militanların bir devamı olarak gelişti. Kürdistan kadınları açısından da tarihe kendi adına girişin ve toplumda kendisine yer açmanın iradesi ve öncüsü oldular. Eskiden düşmanları Kürtlere karşı hep kadını kullanmışlar ve zayıf tarafı olarak görmüşler. Ancak

PKK'yle ortaya çıkan yeni Kürtlük halka fedaice kendini adama nasıl ki zindanlarda büyük militanları çıkardıysa dışarda da Zilanları ve Beritanları çıkardı. Aynı çizginin devamı olarak bugün Heftanın'de Esmer ve Zelal gibi militanların şahsında kadının direniş çizgisi sürece damgasını vurdu. Delal Amed'ten Şevin Bingöl'e kadar binlerce kadın fedai militanına, öncüsüne ulaşıldı. Uzun yıllardan beri düşman sürekli güç yığarak, tekniği kullanarak "PKK bu kış ya da bu yıl bitecek" diye hep ömür biçti. Şimdi de keşif ve savaş uçakları, teknik üstünlüğe dayanarak 40 yıllık Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmaya, öncü güç olan PKK ve gerillayı dağıtıp bitirmeye çalışıyor. Amaç yine 14 Temmuz'daki gibi Kürt halkını yok etmek, karanlıklara gömmektir. Düşmanın amaçlarında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Savaşa sürdüğü güç, teknik ve deneyimlerinde zenginlik olmuştur. Nasıl ki 14 Temmuz'da tarihsel bir karşılaşma, hesaplaşma yaşandıysa, şimdi de Heftanın'de yoğunlaşan ve Güney'i işgal etme planıyla aynı tarihsel karşılaşma, hesaplaşma yaşanıyor. Düşman gerillanın iradesini kırmak, Kürt halkının var olma ve kendini

yönetme umudunu kırmak, güvenini yıkmak istiyor. Kürdistan'ın bütün parçaları bu imha operasyonlarının hedefindedir. Bunun dışında toplumsal kırılmaya maruz bırakılan da Kürdistan gençliğidir. Özellikle metropollere göçerttiği, topraklarından kopardığı Kürt gençlerini sistem içinde eritmeye, okullarına aldıklarını ise asimile etmeye devam ediyor. Kürdistan'da hiçbir ölçü, yasa, ahlak tanımadan işkence, tutuklama, tehdit, aç bırakma yürütülüyor. Fuhuş yayılıyor, gençler uyuşturucunun pençesinde kendisi olmaktan çıkarılıyor. Öldüremediğini, hapse atamadığını da düşünemez, direnemez, başkaldıramaz ve topluma ayak uyduramaz hale getirmeye çalışıyor. Özcesi Kürt halkı bitirilmek, toplum olmaktan çıkarılması hedefleniyor. Bu çürütme, fuhuş, tecavüz, uyuşturucuyla alıklaştırmaya ve toplumun başına bela etmeye en fazla öfke duyan, isyan eden gençlik olmalıdır. Kürdistan'ın dağları devrim ve direniş alanları olmuştur. Bütün köyler, sokaklar mücadele ve direniş alanları olarak gençliğin etkililik alanı içindedir. Evet, Ali Çiçeklerin yolunda Kürdistan'ı ırkçı, soykırımcı, faşistlere dar etmek gerekiyor. Halka işkence yapan, tehdit,

şantaj ve tecavüze yeltenen bu polisler, uzman çavuşlar sokaklara adım atmaya cesaret etmemeliler. Sloganlarda "Kürdistan faşizme mezar olacak" deniliyor. İşte buna ancak gençlik öncülük yapabilir. Kürdistan faşistlere rahat gezme ve kötülükleri etrafa yayma, sahipsiz bir ülke olarak terk edilmemeli. Hayatın bütün alanlarında, gerilla ordusuna katılmak ve her yerde, her köşede eylem yapmaya kadar direnişi ve devrimi her yere yaymalıdır. Çünkü biz haklıyız, meşru müdafaa hakkımızı kullanıyoruz, halkımızı ve topraklarımızı savunuyoruz. Kimsenin dilini yasaklamadık, kimsenin toprağını işgal etmedik, kimsenin varlığını inkar etmedik. Bizim direnişimiz kendimiz olmak ve ülkemizde insanca, özgürce yaşama mücadelesidir. Bu açıdan Kürdistan gençliği hiçbir gerekçeye sığınmadan, devrimci yurtsever görevlerini yerine getirmelidir. Elinde hiçbir şey yoksa şehadet yıldönümlerini andığımız Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek'in ilham kaynağı olan moral değerleri vardır! ■

CENGA HEFTANÎN DİRENİŞİ

KOMUTAN BÊRÎTAN VE KOMUTAN EGÎD RUHUYLA

KAHRAMANCA, FEDAİCE

ZAFERİ KAZANIYOR!

DİRENİŞ VE SAVAŞ ANLARI

Heftanîn Üzerindeki Operasyonların Amacı Nedir ?

BATUFA ÇEKDAR

Heftanîn örneği olmayan bir aşktır, herkesin ulaşamadığı bir onurdur, her yerde bulunmayan bir güzelliştir, öyle bir sevgidir ki sadece özgürlük savaşçıları yaşayabilir ve yaşatabilir. Aşıklarının bu aşka ulaşmak için her fedakarlığı yapmaya hazır oldukları şey işte budur. Bütün toplumlar için toprak onurdur, onur da namustur. Şüphesiz eğer bu toplum Kürt toplumuysa ki her anı taciz ve işgale mağruz kalan Kürdistan gibi güzel bir ülkenin yüzyıllardır süren acısıysa, bu kavram daha da anlam kazanıyor. Çünkü toprağı işgal edilen bu toplum ve halk özgürlük arayışçısı olabilirler. Aynı zamanda ana toprağı elden gittiğinde yurtsever insanların beyni ve yüreğinde nasıl zorlu yaralar açılacağını biliyorlar. Tabikide bu yaralar her an insanı öldürebilir. Kürdistan'da on binlerce ihtiyar anne ve baba ölmeden önceki son anlarında bile işgal edilmiş ülkenin acısını çekiyor ve gözleri faili meçhul adı altında kaybedilen çocuklarını ararken gözleri açık ve tarifsiz bir acıyla yaşamlarını yitiriyorlar. Ama biz onların faillerinin işgalci devlet olduğunu biliyoruz.

Kürdistan'ın her karış toprağını işgalcilerden kurtarmak için kan dökülmesi işte bu yüzdendir. Bu ülkenin her karış toprağında Egîd ve Zîlan'ın kanı vardır ve her şehidin rengiyle bu ülkede bir çiçek açmıştır. Böyle bir ülkede özgürlüğe olan özlem her an daha da fazlalaşıyor. Ve bu özlem özgürlük

arayışına dönüşüyor. Bütün toplumların tarihinde de özgürlüğe ulaşmak için zorlu mücadeleler verilmiştir. Özgürlük uğruna her zaman ağır bedeller verilmiştir. Bu da “Kahraman ve cesurlar bir kere ölür ama korkak ve hainler her gün ölürler” sözünü doğruluyor. Bu ülkenin kahramanları olan özgürlük savaşçıları, kısa, genç ve anlamlı olan yaşamlarına bir tarih sığdırıyorlar. Halklarının acılı olan tarihini derinden yaşıyorlar ve halkının özgür geleceğini de başta inanç ve duygularında kazanıyorlar. Bu duygu ve bilinçle halkının özgürlük sorumluluğu olan yükünü taşıdılar ve taşıyorlar.

Bu sebeple bu kutsal topraklar üzerinde birçok kahramanlık yaşandı ve halen yaşanmaktadır. Bunların hepsi için diyebilirim ki Kürt toplumu olarak yaşanmış bir tarihe sahip olan, yazılmamış kahramanlık destanları, fedakarlık ve büyük fedailikle doludur. Nasıl ki kahramanlık hikayesi yazılmamışsa, destanı, şarkısı ve romanı da yapılmamıştır. Çünkü bizim ülkemizde sadece işgalcilerle savaşmak ve kahraman olmak suç değil, aynı zamanda hikaye, destan, roman, şiir ve şarkısını yazmak ve müziğini yapmak da büyük bir suç olmuştur ki bunun için tutuklanabilir, öldürülebilir ve işkencelere maruz kalabilir. Neden mi? Çünkü yazılacak olan her kahramanlık cümlesi onurlu bir direnişin önünü açabilir ve özgürlük tercihinin bilincini oluşturabilir. Bu nedenle Kürtlerin düşmanı olan Erdoğan gibi faşist ve diktatörler, patlayan

bir mermi kadar, o mermiyi patlatan ruhun gerçekliğinin yazılmasından bile korkuyorlar. Bu bir işgalci akılcılığıdır ki bu şekilde bir toplumun hafızasını bir kerede ortadan kaldırmak istemektedir. Bunu gerçekleştirmek için toplum ve halkımız üzerinde her türlü zor ve zorbalığı reva görüyor. Yapıyor ve yaptırıyor. Kendilerinin bunu yaptığı yetmediği gibi, özellikle işgalci Türk devleti ve şefi Erdoğan ve diğer 3 parça Kürdistan'ın işgalcileri de bazı Kürtlerin onuruyla oynayarak, onları kendi işbirlikçisi yaparak ihanet ateşinde boğuyorlar. Bu hainlerin yoluyla kendilerini Kürdistan'ın her yerine ulaştırıp, her türlü kötülüğü yapabilirler. Bedeli birkaç kuruş haram olanı onurlarını satan o hainlere vererek, Kürdü Kürde düşman ettiler ve birbirlerine karşı savaştırıyorlar. Diğer tarafta da onlar kendi köşk ve saraylarında rahatça oturuyorlar.

Onurlu Kürt'ten pay almamış bu hainler, düşmanı için her türlü fedakarlığı yapıyor. Öyle bir seviyeye gelmişler ki, hiçbir halkın tarihinde görülmemiş şekilde kendi güzel, fedakar, fedai ve kahraman çocuklarının katili olabilirler. Aceba hangi vicdan ve ahlak bu şeyi kabul edebilir? Nasıl ki Kürdistan'da PKK'den önceki tarihlerde ve PKK'nin çıkışıyla görülen binlerce örneği varsa, bugün de Heftanîn

bölgesindeki işgal saldırıları da yine bu Kürt kontra hainlerinin öncülüğünde gerçekleşti ve gerçekleşiyor. Biz 40 yıldır işgalci Türk devletiyle savaşıyoruz. Biz onların Gerilla'ya karşı yürütülen savaş performansını çok iyi biliyoruz. Eğer ki bu Kürt hainleri önlerine katmasalar ve onları adım adım öne çıkarmasalar, onlar Kürdistan toprağında bir karış bile ilerleyemezler. Sadece onları öne sürüp getirmiyorlar. Aynı zamanda onları dağın her türlü zahmetli koşullarında her şekilde yaşıyorlar. Onların mevzilerini yapan, yerlerini sağlamlaştıran, en ön cephede nöbetlerini tutan ve onları koruyan köleleri haline geliyorlar. Çünkü her ne kadar hain bir Kürt olsa da onların ölümü Kürt düşmanları için bir mutluluktur. Hatta bu son operasyonda Gerilla direnişi karşısında devletin işgalci ordusu büyük bir sendrom içerisine girdi. Yine her alanda bu kontra ve korucuları öne sürdüler. Elbette özgürlük Gerillaları sadece işgalci devletin askerleriyle savaşıyor aynı zamanda kobra ve skorsky lere karşı da savaşıyorlar. Böyle bir durumda kobra ve skorsky ler de rahat bir şekilde Cenga Heftanîn alanına girip askerlerinin ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Bu yüzden askerler büyük bir sefalet içerisinde. Birçok tepede yemek ve susuz kalıyorlar. İşte bu noktada yine

düşmanın kölesi ve halkın düşmanı olan Kürt korucu, ajan ve kontralar askerlerin çığına yetişiyor ve onlara katırlarla su ve yemek götürüyorlar. Onları bu şekilde yaşıyorlar. Sen kendini kendi düşmanına feda et, bu ilerleyişin her anında ölüm vardır. Bunu göze alıyorlar, fakat onurlu bir insan olmayı ve halkının hizmetinde yaşamayı göze almıyorlar. İşgalcilerin işbirlikçilerin gerçeği budur. Ama biz de tarihten aldığımız derslerden de görüyoruz ki hepsinin sonu başkaldırının öncüleri olan Alîşêr ve Zarîfe yi katleden ve başlarını Kürt halkının onurunun tecavüzcüleri ve düşmanlarına götüren, buna rağmen kendisinin başının kesilmesine engel olamayan ve sonunda başı kesilip köpeklerin önüne atılan Rayber gibi olacaktır. Elbette Alîşêr ve Zarîfe bu tarihi olayda birer kahraman ve öncü komutanlar olarak Kürt halkının tarihine altın harflerle yazıldılar. Ama Rayber de ihanetiyle tarihin her anında lanetlendi ve her zaman lanetlenecektir.

Evet, Cenga Heftanîn bu işgalci zihniyete karşı ve işbirlikçi-hain Kürt düşmanlarına karşı onurlu bir direnişin duruşu olarak başladı ve halen de devam ediyor.

İşgalci Türk ordusunun Heftanîn'e başlatmış olduğu operasyonların bir yılını doldurmasına birkaç gün kaldı. Aynı zamanda destansı Cenga Heftanîn

direnışinin bir yılı da. Eğer biz bu savaşın direnişinin gerçekliğini tüm incelikleriyle ele alırsak roman da yetmeyecektir. Biz de bu savaşın içerisindeyiz ve siz de Cenga Heftanîn okuyucuları ve takipçileri olarak takdir edersiniz ki tüm bunların incelikle yazılması için zamanımız yok.

Evet, burada öz olarak bu işgal operasyonunun yöntemi ve amacı üzerinde durabiliriz. Malum bu 40 yılda olduğu gibi halen işgalci Türk devleti ve özel savaş şefi Tayip Erdoğan öncülüğündeki AKP-MHP faşizmi hikayelerini tekrarlıyor ve diyorlar ki, biz PKK'yi ya da onların deyimiyle terörü bitireceğiz. Burada söylenmesi gereken öncelikli şey şudur; acaba siz 40 yıldır söylediğiniz yalanlara doymadınız mı? Ama biz biliyoruz ki işgalci zihniyet enerjisini yalanlarından alıyor ve varlıklarını bu şekilde sürdürmek istiyorlar. İşte işgalci Türk devletinin gerçekliği de budur. Bu yüzden de işgal operasyonlarına bir yenisini eklemek istediler. Heftanîn'in hedef seçilmesi de tesadüf değildir. Kürdün soykırım anlaşması olan Lozan'a her yaklaşıldığında işgalci Tc devletini büyük bir telaş sarıyor. Çünkü Ortadoğu işgalcilerinin eliyle ve işgalci hegemonik güçlerin Kürdistan'ı dört parçaya bölüp işgalci güçler arasında paylaştıran bu kirli anlaşma 2023'te sona eriyor. Bu anlaşmadan sonra günümüze kadar,

Kürt toplumunda birçok şey değişti. Yaklaşık yarım asırdır Önder APO-PKK öncülüğünde özgürlük mücadelesi devam ediyor ve işgalci güçlerin içte ve dışta olan tüm hesaplarını alt üst etmiştir. Kürt halkı artık başsız ve öncüsüz değildir. Kürt de eski Kürt değildir ki üzerinde her oyun denensin ve o buna anlam vermesin, önünü alamasın. Bu yüzden Kürdistan işgalcileri, Kürdistan'ın ellerinden gitme hayaline tahammül edemiyorlar ve bunu büyük bir beka sorunu olarak görüyorlar. Ya da Türk işgalci devletinin varlık ve yokluğunu var olan statüyü korumada görüyorlar. Fakat elindekini kaybetmemek için hesaplarını genişleterek fazlalaştırmaları gerekiyor. Bu yüzden özel savaş şefi Erdoğan artık sağlıklı düşünemiyor. Her gün başta Rojava ve Güney Kürdistan olmak üzere birçok komşu ülke için işgalci hesaplar içerisine giriyor.

Bu yüzden de bir yandan saldırılarını Erdoğan ve DAİŞ çetelerine karşı tüm dünyada ses getiren büyük bir başarı elde eden Rojava devrim değerlerine yöneltti. Ama gözü sadece Rojava'da değildi. Halep başta olmak üzere Suriye'nin yarısında kontrolü ele almak istiyor. Aynı zamanda diğer taraftan da yıllardır PKK karşıtlığı yapan Başûr gücü olan PDK ile beraber 40'tan fazla askeri üs ile Güney Kürdistan'a yerleşmiş durumdadır. Aynı zamanda Güney'in petrol ve ekonomisini kendi çıkarları açısından yeniden dizayn etmiştir. "Parastin" işbirlikçiliğiyle Türk istihbarat ordusunu Güney'e yerleştirdi ve açlıkla terbiye ettiği birçok Kürdü kendi ihanet tuzağına düşürerek kendisi için kullanıyor. Kısacası bu durumun hikayesi oldukça uzundur. Ama kısaca diyebilirim ki Güney Kürdistan'da kale içten fethedilmiştir. Burada içerden hiçbir engelle karşılaşmadılar tam aksine PDK ihanetinden tam destek aldılar. Burada

her açıdan kendi varlığını Güney'de kabul ettirmek isteyen ve Güney Kürdistan'ı kendisinin bir parçası yaparak yüzyıllık hayali olan Musul-Kerkük petrollerini garanti altına almak isteyen işgalci

güçlerin önündeki tek engel sadece ve sadece PKK'dır.

Birincisi, Önder APO fikir ve felsefesiyle bugüne kadar gelen PKK, ulusal kültür ve ideolojiye sahip ve Kürt ve Kürdistan tarihinden büyük dersler çıkaran ve attığı her adımda ulusal onur ve değerlerine sahip çıkandır. PKK çıktığı günden bu zamana kadar, dört parça Kürdistan'da büyük bir fedakarlık ve ağır bedellerle kendi toplumuna ve toplumunun değerlerine sahip çıktı. PKK anyalışında Kürdistan 4 parça değil tektir. Bu yüzden özgürlük Gerillaları sadece Kuzey Kürdistan'da zorlu bir savaşın içerisinde değiller. Aynı zamanda Güney Kürdistan halkının değerlerini korumak için binlerce şehit verilmiştir. Bu toprak, bütün değerler ve Güney Kürdistan sınırlarını 30 yılı aşkındır koruyan en

eylemsel güç Gerilladır. Gerilla bu yurtseverlik ve ulusallık görevini bütün güç ve fedakarlığıyla sürdürecektir. Bu da işgalci güçlerin hesapları ve çıkarları açısından en büyük tehdittir ki şüphesiz bu güçlerin başında işgalci Türk devleti geliyor.

İkincisi, işgalci Türk devletinin saldırıları KDP'nin dediği gibi "Medya Savunma Alanlarında özgürlük Gerillaları varlığını sürdürdüğü için" değildir. Saldırıların çok ufak bir sebebi bu olsa da esas ve köklü sebebi, Gerillanın Güney Kürdistan değerlerinin tümünden işgaline büyük bir engel durumunda olması ve işgalci güçlerin hesaplarını alt üst etmesidir. Son 6 yıldır Medya Savunma Alanları üzerindeki yoğun saldırıların sebebi de budur. Bu 6 yıldır aralıksız bir şekilde Tc devleti Kuzey Kürdistan'da Gerillayı bitirdim ve bitiriyorum diyor. Bu 6 yılda Gerilla Kuzey Kürdistan'da bitirilemedi. Aksine Gerilla Akdeniz'den Botan'a kadar etkili eylemler gerçekleştirdi. Bugün de Gerilla eylemleri sadece dağ ve ovada değil, tüm Türkiye şehirlerine yayılmış durumdadır. Ama gücümüzün reva

görülmemesi için bir yandan medya üzerinde sansür uyguluyor diğer yandan da özel savaş propagandasıyla PKK bitme noktasındadır diyerek kendi toplumunu kandırıyor veya kandırıyor. Eğer gerçekten de PKK bitme noktasındaysa veya bitecekse AKP-MHP için bu ne kadar büyük bir korku ve paniktir ki iki söylemlerinden biri beka sorunuyla ilgilidir.! Bu da AKP-MHP rejimi için başlı başına bir psikolojik analiz sebebidir.

Üçüncüsü, bu analizler çerçevesinde neden Heftanîn? Şüphesiz Heftanîn TC işgalciliğinin Güney Kürdistan'a girmenin esas kapısıdır. Doğrudur, Heftanîn Medya Savunma Alanları ve Botan arasındaki sınırın sıfır noktasındadır. Ama Heftanîn üzerindeki yoğun saldırıların temel nedeni bunlar değildir. Çünkü Heftanîn'in bu özelliği işgalci Türk devleti tarafından yeni bilinen bir şey değildir. Zaten işgalci devlet bunu yıllardır biliyordu. Diğer taraftan da onlar çok iyi biliyor ki Gerilla alternatifsiz değildir ve kendisini Kuzey Kürdistan'a ulaştırmak için her türlü yolu bulabilir. Tc devletinin Güney Kürdistan'a girmenin iki temel nedeni vardır.

Birincisi, Kuzey ve Güney sınırlarının birleşmesi ve aynı zamanda Habur arasındaki kapı. Aynı zamanda Gerilla tarafından savunulan Güney toprakları olan Heftanîn dağları alınırsa, Zaxo ve Dûhok ovalarına inmesi önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Ve bu bölgelerin ova ve şehirlerinde çok kolaylıkla hakimiyet kurabilir. Bu yüzden 16 Haziran 2020 de başlayan operasyondan 15-20 gün sonra işgalci devletin özel savaş şefi Erdoğan "mehmetçiğin önündeki en zorlu görev kendisini ovaya bırakma görevidir" dedi. İyi ama, Gerilla Zaxo ve Dûhok ovasında mıdır ki onlar ovaya gidip kimi vuracak ve ne yapacak? Buradaki operasyonu neye ve kime karşı yapacak?

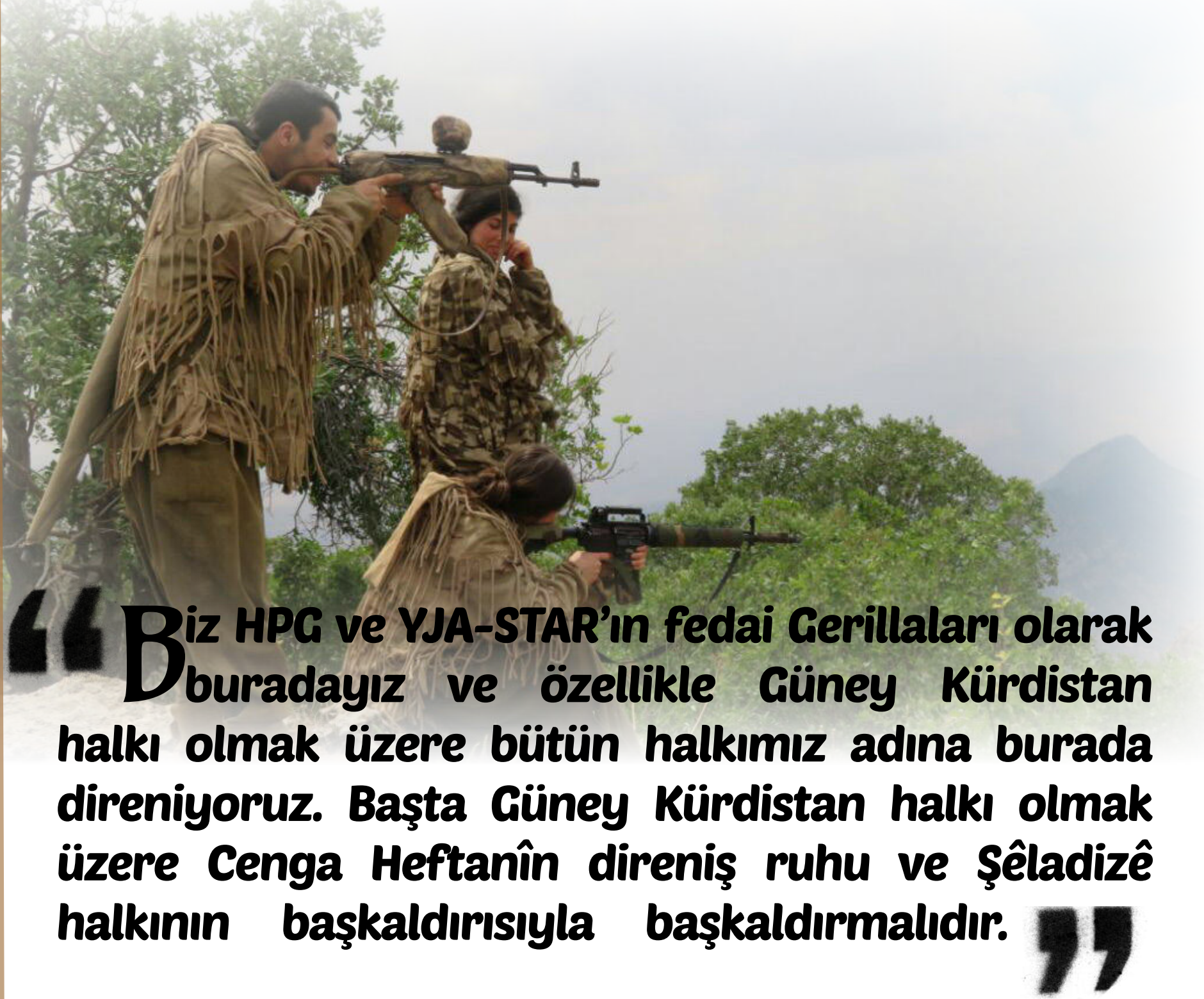

Bu ve birçok sorunun cevabı bizim için nettir, ama biz istiyoruz ki Güney güçleri ve Güney halkımız bu soruların cevabını iyi bulmalıdır. Bunun için her gün uçaklarla Dêrkarê, Zaxo ve Dûhok çevresine vuruyor, halkı katlediyor ve şimdiden halkın gözünü korkutmak istiyor. Ki halk böylesi bir durumda önlerinde engel olmasın. Halkımız bu gerçekliği çok iyi okumalıdır.

İkincisi, Zaxo ve Dûhok ovasına girmek, Şengal'e girme kapılarının da açılması anlamına geliyor. Şüphesiz bu yıl 16 Haziran'daki Heftanîn operasyonu öncesi, işgalci devlet ve kukla medya özel savaş şefleri Erdoğan ile beraber bu gerçekliği açıklıkla dile getirdi. Dediler ki, "Heftanîn operasyonlarının hedefi kendini Şengal ve tüm dağlarına ulaştırmaktır." O zaman neden Şengal? Takdir edersiniz ki her soruda olduğu gibi bu sorunun cevabı da bizim açımızdan nettir. Şengal'e girmenin amacı bir taşla iki kuş vurmaktır. Şengal, Güney ve Batı Kürdistan sınırlarını birleştiriyor. Aynı zamanda kendini Musul'a ulaştırmanın kapısıdır. Şengal'e girip almakla beraber, Batı Kürdistan'ı çembere almak hem Rojava için büyük bir tehdit oluşturmak hem de Şengal halkının Rojava ile olan ilişkisini kesmek ve Şengal halkını korumasız bırakmak istiyorlar. Kamuoyunun aklına gelecektir ki 3 Ağustos 2014 te Şengal halkı üzerindeki fermanla bir yandan 12 süvari Derwêşê Evdî'nin izinden Şengal'e giderek Şengal halkını korudular, diğer yandan da YPG-YPJ savaşçıları Tilkoçer kapısı ve Rabia hattından bir koridor açtılar. Bu koridorla hem Erdoğan'ın ordusu olan DAİŞ'in saldırılarını kırdılar hem de Êzîdî halkımızı katliamdan tamamen kurtardılar. Bu da tarih sayfasına altın harflerle yazıldı. İşte böyle bir ayaklanmanın önünü almak için, Şengal halkının nefes borusunu kökten

kesmek istiyorlar.

Bu durumda çok rahatlıkla Musul ovasına ulaşabilir ve Fatih Sultan Erdoğan imparatorluğunun yüzyıllık hayalini gerçekleştirebilir. Bu hayalinin gerçekleşmesinin önündeki tek engel sadece ve sadece Şengal'in örgütlü halkı ve Şengal'in savunma gücü YPŞ-YJŞ dir. Bu yüzden işgal hedefine ulaşmak için ordusu olan DAİŞ çetelerinin 3 Ağustos 2014 te yapamadığını 74. fermanla tamamlamak istiyor. Bunun için öyle görünüyor ki işbirlikçi Güney güçleriyle anlaşmışlar. Şüphesiz işgalci Türk devletinin bu planı gerçekleşirse sadece Şengal ve Rojava Kürdistan'ı yok olmayacaktır. Başta bu Irak devletinin devamlılığı için bir tehdittir. Aynı zamanda tek seferde Güney Kürdistan topraklarına el koymaktır. Elbette planları bununla da sınırlı değil. Heftanîn operasyonunda verdikleri bir açıklamada söyledikleri gibi "bütün yollar Heftanîn'den geçiyor" ve yine "Heftanîn'de istediğimiz yerleri belli bir oranda aldık, şimdi sıra Maxmûr'da." Kamuoyu ve Güney halkımız çok iyi biliyor ki Maxmûr'un alınması Musul'un kuşatılması ve Hewlêr ve Hewlêr ovasındaki petrole tamamen hakimiyet kurma planının bir parçasıdır. Aynı zamanda tamamen her alanda Güney

“Biz HPG ve YJA-STAR’ın fedai Gerillaları olarak buradayız ve özellikle Güney Kürdistan halkı olmak üzere bütün halkımız adına burada direniyoruz. Başta Güney Kürdistan halkı olmak üzere Cenga Heftanîn direniş ruhu ve Şêladizê halkının başkaldırısıyla başkaldırmalıdır.”

topraklarında varlıklarını ilan etmektir.

İşte tüm bunlar için en başta “Heftanîn” dediler. O yüzden başta Zaxo, Dêrkarê, Batufa ve Şengal halkı olmak üzere, tüm Güney Kürdistan halkımız bu bilinçte olmalıdır ki Cenga Heftanîn direniş en başta Güney Kürdistan halkımızın değerlerini korumanın büyük direniş ve savaşıdır. Güney Kürdistan halkımızın onurunu savunmaktır. Bu direniş, Şengal halkının 3 Ağustos 2014 teki katliam fermanının cevabıdır. Şêladizê’deki halkımızın katliamının cevabı ve Şêladizê halkımızın başkaldırısını selamlamaktır. Kunemasî ve Bamernê’deki katliamın cevabıdır. Maxmûr halkı üzerindeki bir yıldır aralıksız süren saldırı ve ambargoların cevabıdır.

Evet, Heftanîn üzerindeki hesaplar ve faşist Türk devletinin tüm fırsatlarını seferber ettiği yoğun saldırılar ve dönemin en büyük tekniğini kullanmaları hepsi bu planı gerçekleştirmek içindir. Şüphesiz bunlar işgalci güçlerin hesabıdır. Ama

her zamanki gibi büyüklerimizin dediği gibi “evdeki hesap çarşıya uymadı.” Heftanîn’de mührünü döneme vuracak bir direniş verildi ve veriliyor. Biz HPG ve YJA-STAR’ın fedai Gerillaları olarak buradayız ve özellikle Güney Kürdistan halkı olmak üzere bütün halkımız adına burada direniyoruz. Başta Güney Kürdistan halkı olmak üzere Cenga Heftanîn direniş ruhu ve Şêladizê halkının başkaldırısıyla başkaldırmalıdır. Halkımız her dönemden daha fazla tüm partisel etki ve çıkarları bir yana bırakmalı, yurtseverliğin yürek, akıl ve duygusuyla bir olmalı ve Güney Kürdistan halkı üzerindeki işgalciliğe başkaldırarak yol vermemelidir. Halkın gücü, Cenga Heftanîn gücü kadar hatta ondan daha fazla etkiye sahip olabilir.

Dergimizin gelecek sayılarında Cenga Heftanîn direnişinin atmosferi ve gerçekliğinden birkaç parçayı ve kahramanlarını sizlerle paylaşacağız. Şimdilik Heftanîn direnişiyle kalın. ■

ERK EGEMEN DEVLETE "HAYIR" DİYORUZ!

AXIN MAHIR DICLE

Bilindiği üzere mücadelemiz çok önemli süreçlerden geçmektedir. 3. Dünya Savaşı Ortadoğu coğrafyasında özelde de Kürdistan ve çevresinde yaşanırken açığa çıkan tüm gelişmeler bu

dünya savaşının bir boyutunu oluşturmaktadır. Yaşanan gelişmelerin hiçbirini bu dünya savaşından ayrı ele almamak gerekir. Ayrık ve parçalı değerlendirmek belki de hataların en büyüğü olacaktır. Dünyanın korona

virüs ile mücadelesinin devam ediyor olması da bu dünya savaşının bir parçası olarak görülmelidir. 3. Dünya Savaşı çokça değerlendirildiği gibi kapitalist modernite ile demokratik modernitenin savaşıdır. Yani hangi gücün bu savaşta baskın çıkacağını, hangi gücün etkisini yitirip kaybedeceğini belki de yaşanan bu dünya savaşı belirleyecektir. 3. Dünya Savaşı bir moderniteler savaşı olduğuna göre ve bu savaşta bütün emperyalist güçler yerini aldığına göre bu süreçte açığa çıkan tüm sonuçlar da bu savaşın sonuçlarıdır. Emperyalist süper güçler 3. Dünya Savaşı'nı

yaratmak istemişlerdir. Ancak korona virüs gündeminin tüm dünyada hakim olması ile kimi tartışmalar değişeceğe benzemektedir. Virüsün açığa çıkma biçimi ayrı bir tartışma olmakla birlikte yarattığı etki küreseldir ve en çok da küresel hegemonik güçleri etkilemiştir. Halklar açısından kapitalist güçlerin çizdiği imaj çizilmiş ve ciddi tepkilerle karşılaşmıştır. Kapitalizmin çözüldüğünü ve en güçsüz dönemden geçtiğini Önder APO birçok defa dile getirmiş ve kapitalizmin yapısal bir kriz yaşadığını ifade etmiştir. Kapitalist sistem ve onu oluşturan güçler ciddi bir sarsıntı yaşamışlardır. Dünya ekonomisi ciddi anlamda etkilenmiş, kendini süper güç olarak lanse ettiren devletler

sosyal politikalarda dibe vurmuş, eğitim durma noktasına gelmiş, sağlık hizmetlerinde ise ciddi bir çöküşü yaşamıştır. Bütün bunlar krizin artık çözüluşüne doğru evrildiğinin de göstergesidir. Yine bu süreçte ırkçılık, bilimcilik, dincilik, cinsiyetçilik tavan yapmış ve bunlar karşısında güçlü karşı eylemler de gelişmiştir. Dünyanın birçok yerinde ırkçılık karşıtı çok güçlü eylemler gelişmiştir. İlk defa ABD'nin tüm eyaletlerinde eylemler gelişmiş, tüm Avrupa korona virüse aldırılmadan ırkçılık karşısında tek ses olmuştur. Kapitalizmin temel sacayaklarından biri olan milliyetçilik ve ileri aşaması ırkçılık ciddi bir halk engeline takılmıştır. Kapitalist ekonomi sarsıntı geçirmiş, piyasalar bir şok yaşamıştır. Fakat bütün bu sorunlara rağmen kapitalizm direnmekte, hala propagandasını yapmakta ve kendini toparlamaya

**Kürt kadını
üzerinden geliştirilen
saldırılar bilinçli bir biçimde
devlet eliyle geliştirilmeye
devam etmekte ve mücadele eden
toplumumuz ve kadınlar sindirilmeye
çalışılmaktadır. Aslında planlananın
aynı zamanda bir kadın kırımını
olduğunu hiçbir biçimde
unutmamak gerekir.**

yürüttükleri Ortadoğu coğrafyası üzerinde kendi hegemonyalarını oluşturmak ve kapitalizmi kalıcı kılmak için var güçleriyle savaşılmaktadırlar. Ve bu savaşta hep çok güçlü oldukları, yenilmez oldukları, Ortadoğu coğrafyasının kaderini de ellerinde tuttukları imajını

En etkili mücadeleyi kuşkusuz Önder APO İmralı işkence sistemi içerisinde kendi duruşuyla yürüttü ve yürütme-ye devam etmektedir. Bahar ayının başlamasıyla beraber özellikle de 8 Mart eylemleriyle kadınların da çok önemli çıkışları gerçekleşti ve 8 Mart büyük bir coşkuyla kutlandı.

çalışmaktadır. Bu süreç bizim gibi özgürlük mücadelesi yürüten bir halk için de oldukça önemlidir. Kapitalizm toparlanmaya çalışırken bizler de örgütlülüğümüzü güçlendirip demokrasiyi hakim kılmalıyız. Kriz sürecinden güçlü örgütlenenin baskın çıkacağı bilinen bir gerçektir. Bu sebeple kadın ve halklar düşmanı olan kapitalist sistemin toparlanmasına izin vermemeli, kadın ve halklar mücadelesini daha güçlü yürütmeli ve başarıya ulaştırmalıyız. Bu krizden kapitalizmin güçlenerek çıkması durumunda kadınların, özgürlük isteyen halkların, emekçilerin, demokratik kesimlerin, gençlerin daha ciddi sorunlarla karşı karşıya kalacakları aşikardır. Bütün dünya korona ile mücadele ederken hareketimiz aynı zamanda işgal saldırılarıyla, TC faşist ve çete devleti ile, ihanetçi Kürt işbirlikçiliği ile de mücadele etmektedir. Kürdistan'ın neredeyse her karış toprağında

savaş yaşanmaktadır. Her gün şehadetler gelişmekte, halkımız baskı cenderesinden, soykırımdan geçirilmektedir. Kadınlar ise son derece normal karşılanan sorunları yaşamaya devam etmekte, kadın katliamları adeta her günün rutin haberleri olarak haber bültenlerinde yerlerini almaktadır. Özellikle Kürt kadını üzerinden geliştirilen saldırılar bilinçli bir biçimde devlet eliyle geliştirilmeye devam etmekte ve mücadele eden toplumumuz ve kadınlar sindirilmeye çalışılmaktadır. Aslında planlananın aynı zamanda bir kadın kırımı olduğunu hiçbir biçimde unutmamak gerekir. Bu süreçte bu kadar artan saldırıların temel sebebi budur.

2020 yılının önemli bir bölümünü geride bırakmış durumdayız. Sonbahar aylarına girmek üzereyiz. Kuşkusuz 2020 yılı hem hareketimiz hem bölgemiz hem de dünya açısından çok önemli olaylarla,

Dünya üzerinde yaşanan sorunların çok önemli bir kısmı kapitalist sistemden kaynaklanmaktadır. Demokrasi sorunundan savaşa, sağlık sorunlarından ekonomik sorunlara kadar tüm sorunların kaynağı bu zihniyet ve sistemdir. Bu sistem çözülürken alternatif olarak Önderliğimizin paradigması etrafında gelişen Demokratik Konfederalizm sistemi güçlü bir alternatif olmaktadır.

gelişmelerle yaşanmaya devam etmektedir. Mücadelemiz açısından büyük anlamlar yüklediğimiz bu yılın bahar aylarına kadar gelişen süreç halkımızın, kadınların, gençlerin öncülüğünde önemli bir mücadele yılı olarak başladı ve ciddi gelişmeler de sağlandı. Önderlik üzerindeki tecridin kaldırılması için tüm çalışmalar Önderlik eksenli belirlendi ve planlamalar bu eksende çıkarıldı. En etkili mücadeleyi kuşkusuz Önder APO İmralı işkence sistemi içerisinde kendi duruşuyla yürüttü ve yürütmeye devam etmektedir. Bahar ayının başlamasıyla beraber özellikle de 8 Mart eylemleriyle kadınların da çok önemli çıkışları gerçekleşti ve 8 Mart büyük bir coşkuyla kutlandı. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde açığa çıkan büyük mücadele kararlılığını Newroz'a taşıma ve Newroz'la birlikte yeni yıla daha görkemli mücadeleler sığdırma açısından hazırlıklar yapıldı. Ancak hepimizin bildiği gibi bahar

ayının başında dünya gündemine oturan korona virüs belasıyla birlikte birçok planlama boşa çıktı, ertelendi ya da yeterli etkiyi sağlamayacak düzeyde gerçekleştirildi. Bahardan bu yana tüm dünyanın gündemi neredeyse sadece korona virüs salgını ve tedbirleri çerçevesinde geliştirildi. Korona virüs ile ilgili çok fazla teori, tespit, analiz ve yorumlar yapıldı ve yapılmaya devam etmektedir. Görünen o ki bu gündemle dünya korona virüsü ve yarattığı etkileri daha uzun yıllar tartışacağı benzemektedir. Dünyada yaşayan bir halk ve hareket olarak Kürdistan halkı ve özgürlük hareketimiz de bu virüs belasından oldukça etkilendi. Korona virüsün laboratuvar ortamlarında üretilerek bilinçli bir biçimde halklar arasında yayılmasından tutalım kapitalizmin bitmek tükenmek bilmeyen kâr amaçlı üretimi ve aşırı tüketimi sonucunda açığa çıkan ekolojik bozulma sebepli bir virüs olduğu teorisine kadar

pek çok teori tartışılmaya devam etmektedir. Her ikisi de doğru olabilir ya da daha farklı birçok sebep de sıralanabilir elbette. Ancak korona virüsün kapitalizmin ürünü olduğunu, kapitalist sistemin yıkıcı etkileri sonucugeliştiginikesinbilmekgerekir. Bu süreçte partimiz de dahil birçok kesim önemli değerlendirmelerde bulundu. Tüm arkadaşların bu gündemi yakından takip ettikleri, tartışmaların, bilgilendirmelerin, analizlerin aktarımını aldıkları düşüncesiyle bu konuyu uzun uzun değerlendirmekten kaçınacağız. Ancak korona virüsü açığa çıkaran sebepler gerçekte ne olursa olsun açığa çıkardığı sonuçlar insanlık açısından şimdiden çok önemlidir. Kapitalist sistem ve politikaları ciddi

anlamda tartışmaya açılacaktır. Önderliğimiz büyük bir öngörü ile yıllar öncesinden kapitalizmin sürekli bozucu etkisinin sonucu olarak bütün dünyaya yayılabilecek, insanlığı ciddi tehlikelerle karşı karşıya bırakabilecek bulaşıcı hastalıkların gelişebileceğinden söz etmekte ve bu konudaki uyarılarını dünya kapitalist güçlerine ve halklara yapmaktadır. Bu konuda Önderliğimizin kapitalizmin yıkıcı boyutlarının yaratacağı etkiye

**“Evde Kal”
teranesiyle AKP-MHP
faşist rejimi bu süreçten
yararlanmaya ve süreci
kendi lehine çevirmeye
çalışmıştır. Normal
süreçlerde yürüttüğünden
çok daha fazla
saldırığı bu süreçte
yürütmüştür.**

dair değerlendirmeleri isteyen herkesin ulaşabileceği açıklıkta paylaşılmıştır. Kapitalizmin artık sadece sistemsel değil yapısal sorunlar da yaşadığı iyice ayyuka çıkmıştır. Şimdi bütün dünya bu sistemin açığa çıkardığı bu ölümcül sorunları konuşmaktadır. Kapitalizm aşamazsa daha da ölümcül bir halde güçleneceği de bir

gerçekliktir.

Yine son süreçte Kuzey Kürdistan'da yürütülen kirli politikalar. Sistemin bir parçası halinde devam etmektedir. Kürt kadınları AKP-MHP faşist devletinin özel yönlendirmeleri sonucunda taciz ve tecavüz saldırıları ile karşı karşıya bırakılmaktadır. Özellikle son aylarda Kürdistan'da yaşanan tecavüz ve taciz olaylarının birçoğu devletin askeri ya da polisi tarafından gerçekleştirilmektedir. Tecavüz bir özel savaş yöntemi olarak Kürt ve kadın soykırımını tamamlamak için özellikle geliştirilmektedir. Fiziki ve kültürel olarak soykırımı yaşatmak isteyen bu faşist zihniyet bu yöntemlerden tam sonuç alamayınca tecavüze başvurmaktadır. Tecavüz zorla ele geçirme, saldırıya geçme, ırza geçme, baskı altına alma anlamlarına gelmektedir. Böylece kadınların, çocukların bedenleri üzerinden iradeleri teslim alınmak istenmekte, kişi ele geçirilmeye çalışılmaktadır. Tecavüzle esas hedeflenen kadın üzerinden Kürdistan toplumunun iradesini kırma, mücadeleden düşürme ve teslim almadır. Kürdistan

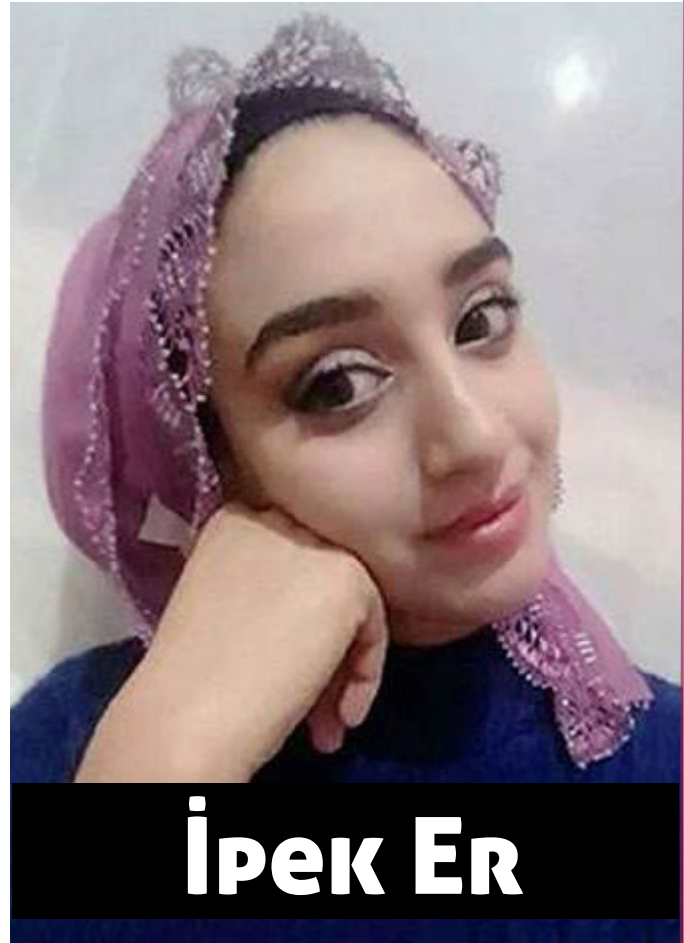
toplumunda namus olgusu önemlidir. Kürdistan'da namus; ahlak, erdem, haysiyet, onur anlamına gelmektedir. Bu özelliklerin hepsinin öncülüğünü ise kadın yapmaktadır. Bu sebeple düşman Kürt kadınına saldırmaktadır. Kadın üzerinden geliştirilen saldırılarla toplumsal namus hedeflenmekte ve yok edilmeye çalışılmaktadır. Toplumsal namusunu yitirmiş bir toplum mücadele edemez, hak arayamaz, talepte bulunamaz, onurunu savunamaz ve irade olamaz, kendini yönetemez. Hedeflenen de budur. Dikkat edilirse son süreçlerde Türkiye'de yaşanan tecavüz ve katliamlarda da mağdur edilen, katledilen de Kürt kadınlarıdır. En son vahşi bir biçimde bedeni parçalanan üniversite öğrencisi Pinar Gültekin de bir Kürt kadınıdır. Bu saldırıların hiçbirini faşist devletin bilinçli saldırılarından ayrı görmemek gerekmektedir.

Fuhuş, uyuşturucu, alkol, asimilasyon, lümpen yaşam özel savaşın birer yöntemleri olarak Kürdistan'da özelde de genç kadınlar arasında geliştirilmektedir. Böylelikle

PınAR GÜLTEKİN

**Tecavüzle
esas hedef-
lenen kadın
üzerinden
Kürdistan
toplumunun
iradesini
kıрма,
mücadeleden
düşürme ve
teslim almadır.**

İPEK ER

özünden, toplumsal kültüründen, kimliğinden, iradesiyle düşünme gücünden uzaklaştırılan genç kadınlar eliyle Kürt soykırımı tamamlanmaya çalışılmaktadır. Sözünü ettiğimiz ve daha da sıralanabilecek tüm saldırıların esas hedefleri genç kadınlar olmaktadır. Özelde de Kürt kadınları bilinçli hedef seçilmişlerdir. Sadece Kuzey Kürdistan ve Türkiye’de değil tüm Kürdistan’da ve Avrupa’da da genç kadınlar özel hedeflenmektedir. Son süreçte hem Kürdistan’da hem yakın coğrafyamızda hem de tüm dünyada kadına yönelik saldırıların oldukça arttığı bilinmektedir.

Bu saldırılarla mücadele etmek, kadın özgürlük mücadelesini daha güçlü yürütmek ve kadınların her türlü saldırılardan korunmasını sağlayabilmek gerekçesiyle KJC olarak yeni bir kampanya yürütme kararı aldık. Kampanyayı görünür bir başarı sağlanıncaya kadar sürdürme planlaması yapıldı. Bu kampanya ile amacımız kadınların özellikle de genç kadınların yaşadıkları sorunlarda yalnız olmadıklarını kavratma, tüm dünyada saldırılara karşı kadınların tepkilerini ortaklaştırma ihtiyacı olduğunu ve güçlü bir mücadele hattı oluşturarak öz savunma ile

kendimizi koruyabileceğimizi hem tüm kadınlara hem de tüm topluma gösterebilmektir. Kadınlar her yerde erkekler tarafından saldırılara maruz kalmakta ancak buna karşı örgütlülük ve mücadele zayıf kalmaktadır. Örgütlü güçle, ortak mücadele ile, aynı gündemle her yerde yaygın yürütülecek bu kampanya kapsamında belli bir duyarlılık sağlanabileceği, caydırıcı eylemlerle kadınlara yönelik saldırıların engellenebileceği, tüm toplumda belli bir hassasiyet oluşturulabileceği ve kadın mücadelesinin güçleneceği inancındayız.

Kampanyanın ismini “**BİZ HAYIR DİYORUZ**” olarak belirledik. **TECAVÜZE HAYIR DİYORUZ, KADIN KATLIAMLARINA HAYIR DİYORUZ, BİZ ŞİDDETE HAYIR DİYORUZ, ÇOCUK EVLİLİKLERİNE HAYIR DİYORUZ, İŞGALE HAYIR DİYORUZ.** Aynı biçimiyle gençlik örgütü de kampanya çerçevesinde bazı eylemler yapabilir. Tüm alanlarda gençlik örgütünü de harekete geçirecek geniş bir planlama ile yaklaşmak önemli olacaktır. Bu temelde özelde genç kadınlar olmak üzere bütün gençleri HAYIR demeye çağırıyoruz. ■

ÖZGÜRLÜK ATEŞİNİ KIZIL İNTİKAM EYLEMLERİYLE GÜRLEŞTİRELİM

Yurtsever Gençlik Dergisi olarak **DGH koordinasyonuna** yaptığımız röportajı siz değerli okuyucularımızla paylaşıyoruz. Diliyor ve umuyoruz ki bu röportajtan dersler çıkarılır. Ve gençlik önümüzdeki süreçte Sömürgeci, tecavüzcü TC faşizmine karşı daha aktif bir eylemsellik içerisine girer.

DGH'nin, YDGH'nin mirasına dayandığı biliniyor. DGH olarak YDGH'la benzer özellikler nelerdir? Neden DGH gibi bir örgüt?

Öncelikle neden DGH olarak örgütlendiğimizi, bizi böylesi bir örgütlenmeye götüren gelişmeleri sebepleriyle belirtmek gerekiyor. Özellikle düşmanın gençlik üzerinden bir bütün olarak toplumu düşürüp teslim almak istemi ya da tarihsel olarak bütün faşist rejimlerin gençlik ve kadın üzerinden toplumu teslim alma politikalarıyla halkımızı da teslim almak ve özgürlük umutlarını yok etmek istediklerini bilince çıkartmak gerekiyor. Buna karşı geliştirilen tarihsel direniş özellikle son kırk yıllık mücadele düşmanı zorlamış, bu politikalarını

hayata geçirmedeki bütün hayallerini kursaklarında bırakmıştır. Bu açıdan kudurmuş, insanlık dışı her uygulamayı önüne koyan, halkımıza her türlü düşürülmüşlüğü ve kırımını reva gören bir faşist düşman söz konusudur. Tc faşizmi Kürt ve Kürdistan'a dair her değere, yaşam biçimine, kültürüne, yani aklınıza gelebilecek her türlü varlığına tahamülsüzce ve en aşağılık yöntemlerle saldırmaktadır. Özgürlük hareketi bu politikaları boşa çıkarttıkça ve özgürlük mücadelesini bütün dünyaya ve insanlığa yaydıkça faşist Tc devleti daha azgınlaşarak faşizan politikalarını daha da alçaltarak derinleştirmektedir. Bunun yanında çürütme politikalarını da daha çirkince ve daha ahlaksızca devreye koymaya başladılar. Özel savaş olarak da lanse edilen daha ince bir şekilde fakat daha keskin, daha acımasızca imha

ve soykırım politikalarını da devreye soktular. Asimile ederek, yozlaştırarak, fuhuş, uyuşturucu bataklığına iterek, toplumsal ahlak ve bilinçten koparılmış, hafızasız cahil bir kuşak yaratarak, bireyci, bencil, çıkarıcı, hesapçı ve işbirlikçi kişilikler oluşturarak vb. Yöntemlerle toplum ahlakını bozarak, ajanlaştırma, çeteleşme temelinde toplumun özgürlük bilincini, direniş kültürünü, kollaektif, ortak, dayanışmacı yaşam biçimini ortadan kaldırmak istiyorlar. Bunun için en temel hedef gençler olmaktadır. Çünkü kadın ve erkeğiyle toplumun geleceği gençlerdir. Gençlik kendi içerisinde bütün dinamikleri

erkek de tecavüz ediliyor. Ya da sadece insan açısından da bunu belirtmiyoruz. Bu Kürdistan'da bir devlet politikasıdır. Her türlü ahlaksızlık, asimilasyon ve yozlaştırmayı bütün imkanlarını kullanarak Kürdistan'da yayan bir soysuz, faşist devlet var. Yansıyanlar sadece binde biridir. Tecavüz Tc faşizminin temel kültürüdür, temel zihniyetleridir. Bu açıdan Kürdistan ve Kürtlere yaklaşım tecavüz etme üzerinedir, her

YDGH Kürdistan gençliğinin bu özel savaş politikalarına karşı radikal bir örgütlenmesi olarak ortaya çıktı.

barındırmaktadır. Düşürülmüş bir gençlik düşürülmüş kadın olacaktır. Düşürülmüş toplum olacaktır. Bu açıdan Kürdistan'da genç olmanın kolay olmadığını, amansız bir direniş içerisinde olunmadığı taktirde başına her türlü durumun geleceğini bilmek gerekiyor. Nitekim son yıllarda daha da yaygınlaştırarak Kürdistan'da fuhuşun, uyuşturucunun, ajanlaştırmanın, her türlü yozlaştırmanın bu kadar gelişmesi bununla bağlantılıdır. Her gün Kürdistan'da gençler tecavüz ediliyor, katlediliyor. Sadece yansıyanlarla değerlendirmemek gerekiyor. Her gün onlarca gencin tecavüz edildiğini, ajanlaştırıldığını biliyoruz. Bunu sadece kadınlar için belirtmiyoruz. Onlarca

türlü yozlaştırmayı ve onursuzlaştırmayı geliştirerek imha etme üzerinedir. Devlet

zihniyetinde tecavüze uğramışlık namussuzluktur. Namussuzluk da onursuzluk, ahlaksızlık, teslim olmadır. Toplumu karılaştırma dediğimiz politikalar. Tecavüze uğramak demek artık onursuzluktur, özgürlüğünü yitirmedi, direnmeyi bırakmadır, mücadele etmekten vazgeçmedi. Ya tecavüzcüsüne teslim olmadır ya da kendini imha etmedi. Bu açıdan düşmanın en çok başvurduğu yöntemdir. Kürdistan'da bu kadar tecavüzlerin olması bilinçlidir. Araştırılırsa Kesinlikle her düşman ajanı, trolu, yardakçısı, şakşakçısı mutlaka tecavüze uyramıştır. Ve bu tecavüzü gerçekleştirenlerde tecavüze uğramışlardır. Kürdistan coğrafyası,

kültürü, dili, yaşam biçimi, toplumsal ahlakı ve insanların bedeni üzerinde böylesi bir tecavüz söz konusudur. Böylesi bir süreçte YDGH Kürdistan gençliğinin bu özel savaş politikalarına karşı radikal bir örgütlenmesi olarak ortaya çıktı. Herşeyden önce YDGH'nın Kürdistan gençliğinde yarattığı çıkışı anlamak gerekir. Düşmanın asimilasyon ve imha politikalarına karşı Kürdistan gençliğinin örgütlenmesi, bilinçlenmesi düşmanın politikalarını boşa çıkartıyordu. Dayandığı bir APOCU gençlik direniş mirası da vardı. Hem kitlesel serhıldan hem de dar eylem birimleri olarak örgütlendiler. Örgütlendiği yerde düşman politikalarını boşa çıkartma, bu düşman bataklıklarına düşenleri kurtarma, örgütlenme, herkesi bilinçlendirerek düşmanı etkisini bitirme ve özgür alanlar oluşturma ayrıca düşman ve işbirlikçilerinden hesap soran Kürdistan'dan söküp atan gençliğin APOCU devrimci öncü örgütüydü. DGH olarak bizlerde bu kutsal direniş kültüründen besleniyoruz. Kahramanca direnip onursuzca bir yaşamı reddedenlerin mirasçılarıyız. Bu açıdan benzer özelliklerden öte biriz, aynıyız. Sadece sürecin ve koşulların farklı olması farklı örgütlenmemiz gerektiğini ortaya çıkartıyor. YDGH bir kitlesel serhıldan ve eylem öncü gücü hareketiydi. DGH ise dar birimlerle hesap sorma hareketidir. En fazla 5 kişilik birimlerle örgütlenen eylem hareketidir. Birbirinden bağımsız, birbiriyle ilişkilenemeyen, dar, küçük birimlerle daha insiyatifli, daha tedbirli yüzlerce birimdir. Bu şekliyle düşmanın yarattığı güven bunalımı ortadan kaldırılacak, ajanlaştırmayla sızmaların etkileri ortadan kaldırılacak, kimseden emir talimat beklemeyen sorumluluk alıp insiyatif geliştirebilecek, 2 veya 3 kişilik

birimlerle keşif yapıp, tespit eden tedbirli bir şekilde eylem yapabilecek, hesap sorma mekanizmasını geliştirecektir. Bu açıdan DGH'ı iyi anlamak, doğru bilmek gerekiyor. DGH düşmanın her türlü tedbirine rağmen Kürdistan gençliğinin küçük birimlerle büyük eylemler yapmasını ifade ediyor. DGH merkezi bir örgütlenme, geniş bir örgütlenme ağı değildir. Sürece göre kendini örgütlemiş, koşulları değerlendirip dar örgütlenmeye birimlerdir. DGH düşmanın Kürdistan'da geliştirdiği, Kürdistan gençliğine dayattığı köleci yaşama karşı her yerde

**Her kıvılcım
bütünü tamamlayan
bir parçadır. Kürdistan'da
düşman politikalarına karşı,
işbirlikçilerine karşı ve toplu-
mumuzun birlikteliğini, ahlakını
bozan her kişi ve kuruma karşı
duran her genç
DGH'lıdır.**

yükselen özgürlük kıvılcımlarıdır. Her kıvılcım bütünü tamamlayan bir parçadır. Kürdistan'da düşman politikalarına karşı, işbirlikçilerine karşı ve toplumumuzun birlikteliğini, ahlakını bozan her kişi ve kuruma karşı duran her genç DGH'lıdır. Yanına güvendiği bir iki kişi alarak hiçkimseye söylemeden birim olarak faaliyetlerini yürütmedir. Her kürdistan'lı genç bu şekliyle bir özgürlük kıvılcımı

haline gelecektir. Bu kıvılcımın rengi de “KIZIL” olacaktır.

15 Ağustos Diriliş Bayramı’nda DGH olarak Bakure Kürdistan ve Türkiye metropollerinde “Kızıl İntikam Hamlesi”ni başlattınız. Hamlenizi biraz değerlendirebilir misiniz?

15 Ağustos özgürlük mücadelemiz açısından önemli bir tarihtir. Kürdistan’a dayatılan özellikle son yüz yıllık imha ve soykırım temelindeki işgale karşı özgürlük mücadelemizin ilk kurşunu olarak belirtilir. Bu açıdan öldü denilen, bitirildi denilen, artık hayali bile olmaz denilen Kürdistan’ın ve Kürt halkının yeniden ayağa kalkması, yeniden dirilmesidir. Bunun için bir diriliş bayramıdır. Aynı zamanda faşizmin halkımıza ve özgürlük mücadelesi öncülerine karşı geliştirdiği kırıma karşı bir intikam almadır. Kürdistan halkları açısından büyük bir coşkuyla kutlanır. Bizler açısından da faşist düşmandan öç alma, intikam alma, hesap sorma ruhu ve iradesidir. Diriliş, intikam ve zafer perspektifidir. Bu vesileyle büyük komutanımız Heval EGİT şahsında bütün

devrim şehitlerimizi de anıyor amaçlarını mutlaka zaferle taçlandıracağımızı da belirtmek istiyoruz. Böylesi bir tarihte özellikle benzer bir imha ve soykırım saldırılarıyla karşı karşıya kaldığımız bir dönemde 15 Ağustos ruhuyla bir direniş, yeniden bir diriliş ve intikam hamlesi gerekiyordu. Elbette bu dönemin faşizmi çok daha alçakçadır. Dayatılan soykırım daha kapsamlıdır. Özel savaşın bütün çirkinlikleri halkımız üzerinde insanlık dışı yöntemlerle hayata geçiriliyor. Diri diri yakmaktan tutalım küçük çocukları tecavüz etme yöntemlerine kadar, analarımıza alçakça saldırmaktan tutalım en kutsal değerlerimiz olan şehitliklerimize aşağılıkça saldırmasına kadar, fuhuş, uyuşturucu, ajanlaştırma vb yöntemlerle gençlerimizi her türlü yoz bataklığa çekmesine kadar devreye konulduğu bir düşman gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Bu açıdan böylesi alçak düşmana karşı intikamımızın rengi kızıl olmalıydı. Kızıl intikam hamlesi her şeyden önce Kürdistan gençliğinin bu düşman politikalarına karşı bir isyan çığlığıdır, çağrısıdır. Düşman en alçak ve aşağılık yöntemlerle halkımıza ve her değerimize saldırarak, Kürdistan gençliği sessiz kalacak, bu kabul edilir

bir durum değildir. gençlik bir halkın geleceğidir, umududur. Bu en çok soykırım kışkacında olan Kürt halkının geleceği olan biz Kürt gençliği için geçerlidir. Gerçekten dayatılan soykırımı görmemiz ve buna karşı tutum almamız gerekiyor. Bu biz Kürt gençlerine ekmek ve sudan daha önemlidir. Çünkü biz gençler şahsında halkımıza en çirkin yaşam dayatılıyor. Kızıl intikam hamlemiz biz Kürt gençlerinin yeniden ayağa kalkma hamlesidir. Pasifliğe son verme, cehaleti yıkma, bilinçlenme, örgütlenme ve düşmandan hesap sorma hamlesidir. PKK gençlik ruhuyla başladı, örgütlendi ve düşmandan tarihi hesap sordu. Düşmanın korkulu rüyası oldu. Halkın uyanışı, umudu oldu. Hiç bir imkan yokken bunu gerçekleştirdi. Önderliğimiz, “benim tarzımı esas alıp harekete geçen her genç büyük başarılar elde edebilir” dedi. Bu hamle Kürt gençliğine sorumluluk üstlenme, büyük düşünme ve büyük başarılar elde etme fırsatını vermektedir. 3-5 genç bir araya gelip neleri başarabiliriz sorumluluğunu ve inisiyatifini bizlere vermektedir. Bu hamle Kürdistanın her alanında, Türkiye

metropollerinde nerede ve ne iş yapıyor olsak da sorumluluk almamızı, direnişi her yerde yükseltmemizi, öfkemizi, kinimizi, hırsımızı örgütleyip eyleme geçirmeyi, düşmandan hesap sorma görevi veriyor. Bu şekilde onurlu, yiğit, namus, vicdan sahibi, biraz bilinç ve ahlak sahibi her Kürt gencini sorumluluk almaya çağıran bir hamledir. Düşman ve işbirlikçilerinden hesap soralım. Kürdistan’da düşmanın varlığına sebep olan hiç kimse masum değildir. çünkü düşman Kürdistan’da öz varlığına, öz değerlerine düşman bir nesil yaratmak istiyor. Kendisinin başaramadığını ihanetçilerle yapmak istiyor. Özellikle Akp-mhp faşist bloğunun Kürdistan ve Kürt halkına yaptıklarını görmeyen, duymayan, bilmeyen her kişi ahlakını ve insanlığını yitirmiştir. Bu kadar alçaklığa rağmen düşman politikalarına çanak olan herkes yok edilmesi gereken bir virüstür. Kürt ve Kürdistan’a yaşamı ceheneme çevirenlere bizler de onlara yaşamı cehenem etmeyiz. Bu faşist bloğa çıkar amaçlı oy veren, onların şakşakçılığını yapan, Kürdistan’da toplumsal ahlakı bozan, yukarda da

Her Kürt genci büyük eylemlerle özgürlük saflarına katılmayı gerçekleştirmelidir. Büyük eylem sahibi olmak da bu faşist, tecavüzcü düşmana karşı amansız bir direnişçi, sarsıcı bir eylemci ve özgürlük militanı olmakla mümkündür.

belirttiğimiz gibi bataklığa sürükleyen ve buna dahil olan her kişi ve kurum hedefimizdir. düşmanın alçak bekçiliğini yapanlar, ajan işbirlikçiler, bütün tecavüzcülerinden hesap sorma biz Kürt gençlerinin boynuna düşen onur ve namus görevleridir. Nuri Dersimi'nin dediği gibi alnımıza sürülen bu kara lekeyi temizlemek için intikam, kızıl bir intikam gerekiyor. Ve bizde hamlemizi "Kızıl İntikam" olarak belirledik.

Kızıl intikam hamlesi neyi amaçlıyor? Salt bir eylem çizgisine mi dayanıyor? Farklı ayakları da var mıdır?

Kızıl intikam hamlemiz her şeyden önce Kürdistan gençliğinin tarihi sorumluluk ve görevlerine sahip çıkmayı amaçlıyor. Kürdistan ve Kürt halkı insanlığın en kadim coğrafyası ve halkıdır. İnsanlığın toplumsal yaşamında çok büyük bir öneme ve yere sahiptir. Bu coğrafya ve halk üzerinde tarihin en acımasız saldırı ve soykırım politikaları geliştirildi. Cayır cayır yaktılar, yüzlerce defa insanlarımızı katliamdan geçirdiler. İhanet kültürünü yayarak yok etmek için her şeyi denediler. İşgal ettiler, sömürge haline getirdiler. Buna karşı büyük direnişler gelişti ve büyük bedeller verildi. Her defasında büyük kıyımlar gerçekleşti. Önderliğimiz öncülüğünde başlayan

bir gençlik hareketi olarak PKK gelişti. PKK önceki Kürt isyanlarından farklıydı. Temel öz gücü gençlerdi. Bunun için "genç başladık genç başaracağız" dediler. Gençlere büyük önem atfedildi. İlk defa isyanın adı, isyanın öncüleri gençlerdi. Gençler örgütlenerek halkının özgürlük davasını zafere taşıyacak öncülerdi. Kırk yıldır bu destansı mücadele büyük başarılarla sürdürüldü. Faşist düşman bu nedenle Kürt gençleri üzerinde çok yönlü politikalar geliştirdi. Mücadele etmemek için olmadık yöntemler ve politikalar geliştiriyorlar. Mücadele edeceğine fuhuşa, uyuşturucuya sürüklensinler dediler ve yapıyorlar. Onurlu bir yaşamdan koparmak için her şeyi yapıyorlar. Bunun karşısında Önderliğimizin ve yüce değerlerimiz şehitlerimizin biz gençlere bıraktığı görev ve sorumluluklar var. Buna layık olmak en temel amacımız olmak durumundadır. İşte bunun temel görev ve sorumlulukları var. Her şeyden önce intikam hamlemiz bunu amaçlamaktadır. Bu da düşmanı Kürdistan'dan söküp atma temelinde olacaktır. Sömürgeye karşı aktif eylem içerisinde olma temelinde olacaktır. Düşmanın Kürdistan'daki her türlü varlığına karşı eyleme geçme ve halkımıza yapılanlara intikam alma temelinde olacaktır. Düşmana Kürdistan'da rahat yüzü tanımamak ve söküp atmak Kürt gençliğinin temel görev ve amacıdır. Hamlemizin en temel ayağı eylemdir. Kızıl eylemlerdir. Diğer

“ DGH örgütlenme tarzıyla ve kızıl intikam ruhuyla bu hareketliliği düşmanın korkulu rüyası haline getirelim ”

temel bir ayağında özgürlük saflarına katılmak olacaktır. Her Kürt genci büyük eylemlerle özgürlük saflarına katılmayı gerçekleştirmelidir. Büyük eylem sahibi olmak da bu faşist, tecavüzcü düşmana karşı amansız bir direnişçi, sarsıcı bir eylemci ve özgürlük militanı olmakla mümkündür.

Kızıl intikam hamlesi ilanından hemen sonra gençlik açısından bir hareketlenme oldu. Birçok yerde fuhuş yerlerine, uyuşturucu satıcılarına ve ajanlaştırılmış kişilere yönelik eylemler gerçekleştirildi. Çok kısa sürede bir çok eylemin olmasını neye bağlıyorsunuz?

Kürt gençliği büyük bir APOCU özgürlük mirasına dayanıyor. Her onurlu Kürt gencinin yüreğinde, beyninde, ruhunda büyük bir özgürlük ateşinin yandığını bilmek gerekiyor. Bazen kıvılcımlar gerekiyor bu ateşin yanması ve gürleşmesi için. Kızıl intikam hamlesi bu kıvılcımı yaktı. Evet hareketlenme

de oldu. Eylemler de gerçekleşti. Bütün bunlar kıvılcımlardır. Çünkü Kürdistan gençliğinin o potansiyele sahip olduğunu bütün dünya biliyor. Düşman son yıllarda özel savaşı çok geliştirdi. Psikolojik savaşla herkes üzerinde bir denetim kurmak istedi. Ortamı inanılmaz bulanıklaştırarak kimsenin kimseye güvenmemesini bu nedenle gençlerin birşey yapmasının önünü almak istedi. Bunu gerçekleştirdikçe ajanlaştırmayı artırdı, çeteleşmeyi artırdı, fuhuş ve uyuşturucuyu artırdı. Böylece herkeste bir korku yaratarak ne yapsakta boştur gibi bir psikoloji yarattı. Kimseye güven olmaz, en iyisi bir şey yapmayayım algısı yaratmak istedi. Böylece politikalarını daha rahat hayata geçirdi. DGH ve kızıl intikam hamlesi buna karşı Kürdistan gençliğine kültürümüz teslimiyet değil direniştir hatırlatmasında bulundu. Bizler Kızıl yıldızımız Ali ÇİÇEK'lerin ardıllarıyız. Özellikle böylesi bir süreçte pasif kalma, içine atma, sessiz kalma, başkalarından bekleme, harekete geçmeme teslimiyetle eş değerdir. İşte Kızıl intikam hamlemiz böyle bir uyarı ve

uyanış çağrısı oldu. Dönemin perspektifi ve hareket tarzı da gelişince Kürdistan gençliği harekete geçti. Başarılı eylemler de oldu. Sonuç alma gerçekleşiyor. Buna her Kürt gencinin inanması ve harekete geçmesi gerekiyor. Bunun için gerçekten yeterli gerekçelerimiz var. Bu ahlaksız, alçak düşman yenilmez değildir. kinimizi ve öfkemizi bilemek gerekiyor, nefretimizi ve hırslımızı bilemek gerekiyor. Bu şekilde DGH örgütlenme tarzıyla ve kızıl intikam ruhuyla bu hareketliliği düşmanın korkulu rüyası haline getirelim diyoruz.

DGH sadece APOCU gençlik kesimlerine mi hitap ediyor? Yoksa daha farklı kesimlerle de ilişkileriniz var mıdır?

DGH sistem karşıtı herkese hitap ediyor. Hatta sadece sistem karşıtı kesimi de kapsamıyor. Demokrasiden yana, özgürlükten yana, ahlak ve vicdan sahibi herkese, insanlık değerlerini savunanlara, sosyalist, enternesyonalist, ilerici, anti faşist herkese hitap ediyor. Çünkü halkımıza dayatılan sadece bir halkın özgürlük taleplerine yönelik değildir. özgürlük mücadelemiz çok daha büyük bir mücadeleyi kapsıyor. Faşizme karşı özgürlük mücadelesini temsil ediyor. Halkların kollektif özgür birlikteliğine dayanıyor. Bu açıdan herkes bu faşist Akp-Mhp bloğuna karşı kendisini DGH tarzında örgütleyip faşizimden hesap sorabilir. Elbette bu mücadelenin öncülüğünü biz APOCU devrimci gençlik olarak geliştiriyoruz. DGH APOCU bir harekettir ve bütün çalışmalarının merkezine Önderliğinin fiziki özgürlüğünü koymuştur. Temel beslendiği düşünce de önderliğimizin özgürlük felsefesidir. Bunun dışında devrimci birçok güçlerle ilişkilerimiz var. Süreçten kaynaklı sınırlıdır ya da

zayıftır. Fakat koşulları geliştirip faşizme karşı birleşik cepheyi güçlendirmek gerekiyor. Takip ettiğimiz kadarıyla bu faşist tecavüzcü sisteme karşı her kesimden çok büyük rahatsızlıklar var. Faşist, tecavüzcü Akp-Mhp bloğu bunun korkusunu iliklerine kadar yaşıyor. Bunun için yoğun bir panik içerisindeler fakat korkunun ecele faydası yoktur. Bu süreç direnenlerin belirleyebileceği bir süreçtir.

Son olarak gençlere ilişkin çağrınız nelerdir?

Gençlere çağrımız cesur ve yürekli olmalarıdır. Bu faşist ve tecavüzcü Tc sisteminden medet umacak hiçbir gerekçemiz olamaz. Aksine nefret edebilecek, ona karşı radikal bir duruş ve eylem içerisinde olabilecek çok sebeplerimiz var. Varlığımıza bu kadar alçakça saldıran bir düşmanı tanımamak ve ona karşı eyleme geçmemek için kör ve hatta onursuz, namussuz olmak gerekir. kurduğu çete düzeni ve yarattığı korku psikolojisinden kurtulmak gerekir. Özellikle biz Kürdistan gençleri olarak böyle onursuz yaşamı kendimize layık görmeyelim. Teşhir olmuş, alçaklığı herkesce tesçillenmiş bu tecavüzcü, faşist düşmana karşı ayağa kalkalım diyoruz. Bu sistemin bize sunduğu, dayattığı bütün yaşamını reddelim ve ölümcül darbeyi vuralım. Şerefli bir ölüm bile bu tecavüzcü faşist düşmanla yaşamaktan daha değerlidir. Kaldı ki biz onurlu, özgür bir yaşamdan bahsediyoruz. Yiğit, görkemli bir direniş geliştiriyoruz. Yaşamı halkımıza zehir eden, onursuz, namussuz, kölece bir yaşamı direten, varlığımıza bu bu kadar alçakça saldıran düşmana karşı ilan ettiğimiz Kızıl İntikam Hamlemize öncülük temelinde tarihi sorumluluk ve görev bilincinde katılmaya, özgürlük ateşini kızıl eylemlerle gürleştirmeye çağırıyoruz. ■

ÖZGÜRLÜĞE ULAŞTIRAN RAKAMLAR:

40-42

Sırtımı yasladığım taşın sıcaklığını yavaş yavaş tüm bedenimde hissetmiştim. Hava o kadar soğuktu ki bedenimi hiçbir şeyin ısıtacağını düşünmüyordum. Bu yüzden çaresiz, sırtımı gözüme çarpan o koca taşa dayadım.

Çok ilginçti ama o taş bir anda bütün bedenimi ısıtmıştı. Yola koyulalı çok olmamıştı fakat bizi getiren milisimiz elbiselerimizin bizi çabuk deşifre edeceğini söyleyerek, elbise bulmak için en yakın köylerden birisine doğru yol aldı. Bize de beklememizi söyledi. Arkadaşlara ulaşana kadar hiçbir şekilde deşifre olmamalıydık. Bu yüzden milisimiz olan Ali hoca bizleri sıkı sıkı tembihliyordu. Bir süre bekledikten sonra Ali hoca elbiseler elinde bize doğru geldi. Getirdiği elbiseler anaların giydiği etekli fistanlardı ve ben bu elbiselere hiç mi hiç alışık değildim. Üstüne üstlük ayağımda da dağ koşullarına hiç uygun olmayan terlikler vardı.

Öğrenci olduğumuz için çabuk deşifre olabileceğimizi düşünen Ali hoca bizleri yurtsever bir anaya teslim etti. Birkaç gün o ananın evinde kaldıktan sonra yola koyulacaktık. 95 yılının Ekim ayıydı ve havalar da oldukça soğuktu. Ananın gönlü bizi bu şekilde yolcu etmeye varmadığı için yanında

Ayakkabıyı bana uzattılar. Tam ayağıma giyecektim ki ne göreyim? Ayakkabılar aynı değil... Biri 40 diğeri 42 numaraydı. Ben ise 38 numara giyiyordum.

ne kadar elbise varsa hepsini toplayıp bizlere veriyordu. Bana yeşil, sarı ve beyaz çiçekleri olan bir etek, üşümeyeyim diye üç kazak, parke, bere ve mont verdi. Bunlarla asla yürüyemeyeceğimi defalarca dile getirsem de beni hiç dinlemiyor, ha bire

elbiseleri giydirmeye devam ediyordu.

Bizi almaya gelen Ali hoca ile birlikte randevu yerine gittik. Daha sonraki yıllarda şehit düşen Zinar arkadaş bizleri karşıladı. –Biz iki kadın, iki erkek arkadaşık. Daha sonraki yıllarda beraber katıldığım erkek arkadaşlardan hiç haber alamadım fakat kadın arkadaşların 98 yılında şehit düştükleri haberini aldım-

Benimayağımdayakkabıyoktu;terlikle yürümek zorundaydım. Bu durum hem beni hem de grubu zorluyordu. Arkadaşlar ayakkabı bulmanın telaşına girmişlerdi. Bir köye yaklaştığımızda arkadaşlar köye girip ayakkabı alacaklarını söylediler. Köyde yurtsever olmayanlar da vardı.

Grup yeni arkadaşlardan

Ali hoca bizleri arkadaşlara teslim ettikten sonra zaman kaybetmeden yola koyulduk. Ayakkabılarımız bizlerden alınmıştı, terliklerle yürümek zorunda kalmıştım. Şansımıza o gün öyle bir yağmur yağıyordu ki; dersiniz yer, gök yarılacak. Bir yandan üşüdüğüm için üzerimdeki elbiseleri çıkartmak istemiyordum, diğer yandan da üzerimde o kadar ağırlık vardı ki artık yürüyemiyordum. Bulunduğumuz alan Şehit Brûsk alanıydı ve burada kadın arkadaşlar olmadığından Şehit Remzî bölgesine geçmemiz gerekiyordu. Bu da bir hafta daha yürümek anlamına geliyordu. Ama daha erkenden geçmemiz gerekiyordu.

oluşuyordu ve deşifre olmaması gerekiyordu. Bu yüzden diğer arkadaşlar ayakkabı istersek deşifre olabileceğimizi, bundan dolayı da herhangi bir kapının önüne gidip uygun bir ayakkabıyı alıp geleceklerini söylediler. Arkadaşlar havanın kararmasından yararlanarak köye girdiler. O kadar acele gidip geldiler ki, bir baktık yanımızdalar. Koşa koşa geldiklerinde ellerinde bir çift ayakkabı vardı. Ayakkabıyı bana uzattılar. Tam ayağıma giyecektim ki ne göreyim? Ayakkabılar aynı değil... Biri 40 diğeri 42 numaraydı. Ben ise 38 numara giyyordum. Yine de hiç yoktan iyiydi. O soğukta o terliklerle yürümek tam bir işkenceydi. Şimdi asıl sorun bu ayakkabıları nasıl giyeceğimdi.

Yanımda hiç çorap yoktu. Bu yüzden Kawa ve Welat arkadaşlar çoraplarını çıkarıp bana verdiler. Ben çorapları üst üste giyerken onlar kendi aralarında şakalaşüyor, “inşallah hastalık bulaşmaz” diyorlardı. Tabii ben yeni olduğum için anlamıyordum. Kendi kendime “bir hastalık bulaşacaksa gerilladan bulaşsın” diyordum. Meğerse genelde ayakta çıkan mantardan bahsediyorlarmış. Bunu duyduğumda artık çok geçti fakat zaten arkadaşların ayakları sağlammış, yalnızca bana takılmak için bu şekilde konuşmuşlar.

Havanın tam kararmasıyla yola koyulduk. Yol çok uzundu ve bizler alışık değildik. İkide bir susuyorduk. Her bulduğumuz su birikintisine sarılıyor, içinde bir damla bile bırakmadan içiyorduk. Sonra fark ettim ki; Welat ve Kawa arkadaşlar biz içelim diye yol boyunca hiç su içmemişler. Bu durum beni öyle etkiledi ki tüm susuzluğum bir anda sona erdi.

Hayatım boyunca yürümediğim kadar yürümüş, halden düşmüştüm. Bir de o ayağımdaki ayakkabılar yok mu, onlarla yürümek işlerimi oldukça güçleştiriyordu. Giydiğim çorapların çoğu zaman faydası kalmıyordu. Ben yine de yürümekte ısrarlıydım. Sabaha doğru gürül gürül akan bir suyun yanına

vardık. Çok zaman kaybetmeden bu suyu geçmemiz gerekiyordu. Arkadaşlar yeni ve tecrübesiz olduğumuz için bizlerin suyu geçmekte zorlanacağını düşünerek; “biz yeni arkadaşları sırtlayarak karşıya geçiririz” dediler. Biz önce şaka yaptıklarını düşündük fakat öyle değildi. Gerçekten arkadaşlar bizleri sırtlayarak sudan geçirdi. Yaş olarak en küçükleri ben olduğum için Welat arkadaş önce beni geçirdi. Suyun tam ortasına gelmiştik, ben ha düştüm ha düşeceğim diye kaygı duyarken Kawa arkadaş durdu ve “heval sen kaç kilosun?” diye sordu. Ben 49 kilo olduğumu söyleyince onu bir gülme tuttu, az kalsın ikimiz birlikte güm diye suya düşecektik. Neden güldüğünü soran Welat arkadaş dönerken; “heval Welat görüyorsun ya bu arkadaş bir un torbası kadar bile yok, ona gülüyorum” dedi. Heval Kawa bunu söyleyince tüm arkadaşları bir gülme tuttu. Bu şekilde, güle eğlene suyu geçtik. Hem yağmur, hem su bizi mahvetmişti. Aramızda -adını yanlış hatırlamıyorsam- Şervan adında genç bir arkadaş vardı. Çok zorlanıyordu, hiç yürüyemiyordu. Bu yüzden bir köyün yakınında ara verdik. Orada bir cami vardı. O camiye girme kararı aldık. Çünkü toplumda bir camiye kim girerse girsin, herkes onu misafir olarak ağırlar. Biz de bunu kendimize

esas olarak camiye girmeye karar verdik. Elbiselerimiz baştan aşağı ıslanmıştı. Camide ne battaniye vardı, ne de kendimizi kurutabileceğimiz bir şey. Ben gerilla yaşamının kural-kaidelerini bilmiyordum. Kadın arkadaşların yanında nasıl rahat hareket ediyorsam, erkek arkadaşların yanında da öyle hareket ediyordum. Arkadaşlar uzanmamızı söyleyince ben de üzerimdeki ıslak elbiseleri çıkararak astım. Tabii arkadaşlar kendi aralarında gizli gizli gülmeye başladılar. Fakat yeni olduğumu, kuralları bilmediğimi bildikleri için de bana bir şey söylemiyorlardı. Gülmeleri

ne demek istediğini anlamıştım. Çok üşüdüğümü fark eden Raperîn arkadaş sırtını sırtıma yakınlaştırdı ve beni bu şekilde ısıtmaya çalıştı. Gerçekten de o kadar yağmur ve soğuktan sonra bu yöntemle bu kadar ısınabileceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü oradaki sıcaklık yalnızca bedenimi değil, ruhumu da ısıtan bir yoldaşlığın sıcaklığıydı.

Ertesi gün yola koyulduk, fakat hiç erzığımız kalmamıştı. Arkadaşlar köye gidip erzak alacağımızı söylediler. İlk girdiğimiz evde bizleri aksakallı, güleryüzlü, şirin bir amca karşıladı. Amca bizleri öyle sırlıklam görünce “çoraplarınızı çıkarıp yıkayacağım” diye tutturdu. Engel olmaya çalıştık. Bize “biz zamanında bu yükü kaldırmadık. Şimdi çocuklarımızın,

torunlarımızın sırtında kaldı.

Bu yüzden kendimizi suçlu hissediyoruz. Bırakın da biraz vicdanımızı rahatlatalım” dedi. Ben yeni de olsam, PKK’yi tüm ayrıntılarıyla bilmesem de Kürt halkının kültür ve edebini almış birisiydim, bu yüzden amcanın ellerini tutarak izin vermedim. O amcanın sergilediği davranış beni çok etkiledi. Kendi kendime “bu halka canımızı bile versek yetmez.

Gece demeden gündüz demeden onlar için mücadele etmeliyiz” dedim. O köyden ayrıldıktan sonra arkadaşlara ulaştık.

Ve sonunda ayağımdaki iki ayrı ayakkabıyla, çiçekli etekle ve yüreğimde taşıdığım yüklerle arkadaşlara ulaşmıştım. Artık ayağımda biri 40 diğeri 42 numara olan ayakkabının hiçbir anlamı ve zorluğu kalmamıştı. Ben özgürlük diyarındaydım ya, gerekirse yalın ayak koşardım geleceğe... ■

"Çok üşüdüğümü fark eden Raperîn arkadaş sırtını sırtıma yakınlaştırdı ve beni bu şekilde ısıtmaya çalıştı. Gerçekten de o kadar yağmur ve soğuktan sonra bu yöntemle bu kadar ısınabileceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü oradaki sıcaklık yalnızca bedenimi değil, ruhumu da ısıtan bir yoldaşlığın sıcaklığıydı."

zoruma gidince, hemen niye güldüklerini sordum. Onlar da bir yandan gülmeye devam ederek “şimdi bunları boş ver, biraz eskidiğinde neden güldüğümüzü anlarsın” dedi. Raperîn arkadaş ise daha önde dağa gelip kaldığı için arkadaşların neden güldüğünü hemen anladı ve beni bazı noktalarda uyardı. Bunun yaşam tarzına bir müdahale olmadığını, karşılıklı saygının gereği olduğunu ifade ettiğinde

BİRLEŞİK DEVRİM VE GENÇLİĞİN ROLÜ

DENİZ BİRLİK

Dünya isyan ve ayaklanmalarla sarsılırken, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin nihai kavgaya doğru ilerlediğini artık herkes çıplak gözle görebilir hale gelmiş durumda. Türkiye ve Kürdistan'da faşist egemenlik, uyguladığı koyu baskı, terör ve katliamlarla ayakta duruyor. Toplumun her kesimi şiddeti her gün artan koyu bir faşizmle denetim altında tutulmaya çalışılıyor. Faşist devlet, egemenliğini yada onların deyimiyle devletin bekasını tehdit edecek her türlü hareketin karşısına ekonomik zorundan askeri tedbirlerine kadar uzanan sınırsız bir pervasızlıkla uyguladığı “zor”u ile çıkıyor. Ezilenler karşısında devlet, mahkemelerinden medyasına, yargı sisteminden ordusu ve polisine kadar tüm çürümüş kurum ve kuruluşlarıyla sınırsız bir zulüm uygulamaktan çekinmeyecek şekilde konumlanmış durumda.

Bu belirleyici kavga bulutlarının ufukta görüldüğü günler devrime önderlik etmek isteyen tüm devrim güçleri açısından savaş, mücadele, örgütlenme, hazırlık ve kitleler içerisinde bir güç örgütü olma çabaları ile yoğun. Bugünlerde yoğun bir şekilde her siyasal

hareket kendisi açısından bu yakıcı sorunu tartışıp sonuçlar çıkarmaya ve bir yönelim belirlemeye çalışıyor. Biz dedevrimci gençlik olarak kendi cephemizden bu yönelimi belirlemeye çalışırken gençliğin örgütlenmesi, birleşik mücadeleye pratik mücadele hattına dair yürüteceğimiz tartışmaya ağırlık vereceğiz.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin on yıllardır süren gelişimi devrimci durumun yüksek bir olgunluk düzeyine ulaştı. Toplumsal hareketlerin ayaklanma düzeyine ulaştığı ve toplumda ezilenlerin her kesiminde deyim yerindeyse çıplak gözle görülebilen bir patlama halinin bulunduğu bir evredeyiz. Öyleyse hedeflerimizde bu ölçüde olmalı, mücadeleyi bu düzeyde ele almalıyız. Mücadeleyi bu düzeyde ele almak, hedefi bu kadar köklü olarak koymak bir tercih değil tarihsel sürecin birleşik devrim güçlerinin önüne getirdiği bir zorunluluktur.

İşte bu noktada, bu çağrıyı yeterince güçlü yapabildiğimiz ölçüde karşılığını alacağız. Ezilenlerin ve onların en dinamik kesimi olarak gençliğin, köklü değişim isteğine, karşılık üretebildiğimiz

“ Devrimin en enerjik, dinamik ve militan kesimi olan gençliğin devrim saflarına kazanılması için her şeyden önce pratik militan bir mücadele hattının her alanda örülmesi gerekiyor. Okullarda, fabrikalarda, emekçi semtlerde, sokaklarda zora dayalı pratikleri yaygınlaştırmak zorundayız. Ve tüm bunları birleşik devrimin gençlik örgütleri olarak birlikte örmemiz, birlikte başarmamız gerekiyor. ”

kadar onlardan karşılıklıta görüyoruz. Mesele bizim bu hedefi ne kadar net ve güçlü şekilde temsil ettiğimizde, ortaya koyabilmemizdedir.

Devrimci krizin bir devrim için tüm nesnel koşulları hazırladığı böylesi bir dönemde, devrimci güçlerin güç örgütü olma yolunda yaşadığı bir dizi sıkıntıyı tespit edebiliyoruz. Bu, güç örgütü durumuna gelmiş birleşik devrimin örgütünü yaratmaktan, gençliğe önderlik edecek savaşı bir gençlik örgütünün yaratılmasına ve sokakta birleşik devrimin en geniş güçleriyle devrimci birliktelikler kurmaya kadar bir dizi tartışmayı önümüze getiriyor. Sonuçta zaferi isteyen gözü pek ve cüretli olmak, birleşik devrimi her yere taşımak sorumluluğunu omuzlarında hissetmek zorundadır.

İşte bu yüzden devrimin en enerjik, dinamik ve militan kesimi olan gençliğin devrim saflarına kazanılması için her şeyden önce pratik militan bir mücadele hattının her alanda örülmesi gerekiyor. Okullarda, fabrikalarda, emekçi semtlerde, sokaklarda zora dayalı pratikleri yaygınlaştırmak zorundayız. Ve tüm bunları birleşik devrimin gençlik örgütleri olarak birlikte örmemiz, birlikte başarmamız gerekiyor.

Uzun yıllardır ısrarla savunduğumuz devrimimizin birleşik karakterli olmasından ötürü birleşik bir devrim

cephesinin kurulması ve bunun bir devrim programına sahip olması gerektiği görüşünün yaşam tarafından doğrulandığına tanık oluyoruz. İki ülkenin emekçilerinin kaderi ve kurtuluşu birbirine bu kadar içkin bir hale gelmişken, iki ülkenin işçi, emekçi, öğrenci, işsiz gençliğinin kurulacak birliktelikten ve birlikte mücadeleden başka bir yerde kurtuluş araması düşünülemez. Çünkü birleşik devrimin en savaşı omurgalarından birini T.C tarafından ilhak ve işgal edilen Kürdistan'ın proletaryası ve yoksul Kürt gençliği oluşturmaktadır. Türkiye'nin tüm sanayi ve tarım kentlerinde Kürt işçilerin özellikle genç işçilerin çok kalabalık bir sayıda olduğunu görüyoruz. Bu gençlik kendi ulusunun özgürlüğü için bugün hala gerillada, şehirde mücadelenin en ön saflarında bulunmaktadır. Sur-Cizre kent savaşlarında ayaklanmaya önderlik eden, kimseden talimat beklemeden harekete geçen, en önde savaşıp ve yine en önde hayatını kaybeden yoksul Kürdistan gençliği devrimci bir birliğin temel güçlerinden birini oluşturuyor. Ancak gerek dinci-faşizmin topluma ve özelde örgütlü gençliğe yönelik yoğunlaşmış ağır saldırıları devrimci safları dağıtmakta, saldırılara karşı daha etkili cevap verme ve güçlerimizi toparlama konusunda sorunlar yaşıyoruz.

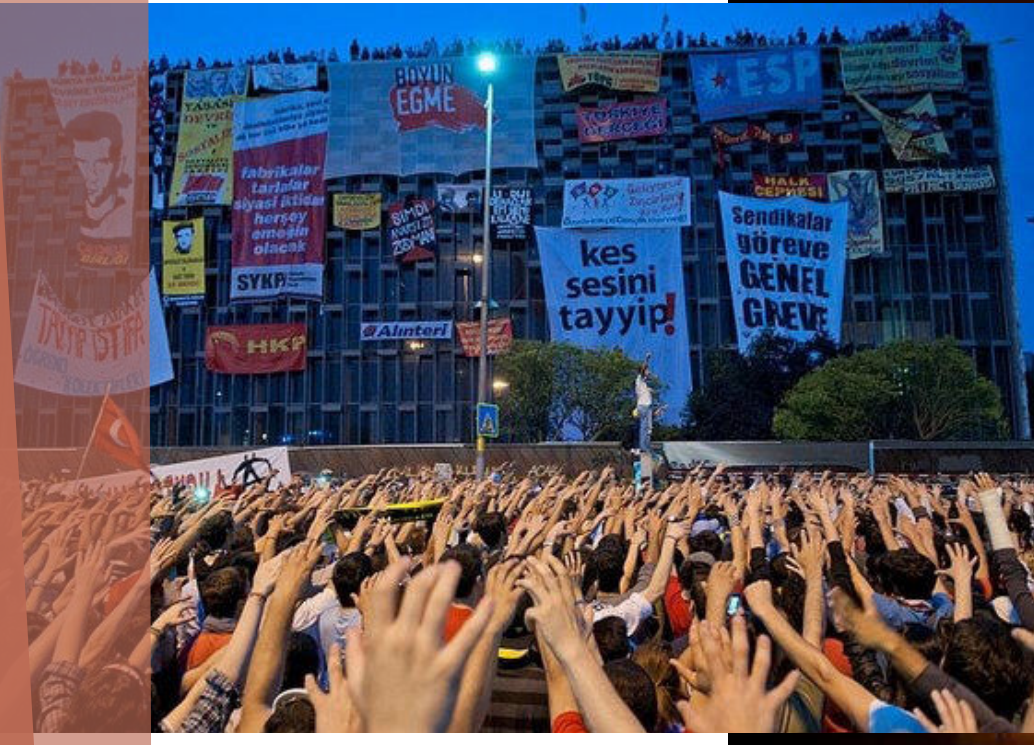
Verili durumda ki ülkenin geniş gençlik kesimlerinin büyük bir bölümünün örgütsüz olduğu ve örgütlü güçlerin dağınık, merkezi bir devrimci güç birliğinden uzak olduğunu görüyoruz. Gelişecek bir gençlik hareketine önderlik edecek, ilkeleri net, tüm pratiği devrime odaklı, hem gençliğe öğreten hem de yeni gelen yıkıcı ve yaratıcı genç kuşaktan öğrenen bir devrimci birliğin yoksunluğu göze çarpıyor. Hayatından memnun olmayan, devrimcilere ve mücadeleye sempati duyan ama aynı zamanda devrimci harekete de güvensizlik duyan geniş bir gençlik kesimi mevcut. Burada elbette öğrenci hareketinin ya da gençliğin geniş kesimlerinin güvensizlik duymasının sebeplerinden biri faşizmin ağır saldırıları karşısında kitle hareketinin geriye çekiliş sürecinin uzun yıllar sürmesi ve sokak hareketinin yeterince güçlü olmayışıdır. Ama aynı zamanda birleşik devrimin gençliğine önderlik etmek isteyen bizlerin kitlelerle bağ kurmak için ne kadar çabaladığı, örgütlenme meselesine dair ne kadar kafa yorduğu ve ne kadar pratik çalışmalar gerçekleştirdiği de bizler için bir veri olarak durmaktadır.

Birleşik devrim cephesinin gençlik mücadelesinden, her şeyden önce Türkiye ve Kürdistan'da işçi, emekçi, işsiz ve öğrenci gençliği örgütlemeyi anlıyoruz. Kürdistan gençliği ile birlikte

Kürt halkının özgürleşmesi için verilecek dişe diş kavganın birlikte, merkezi, sıkı, devrimci birliğinden yanayız.

Türkiye ve Kürdistan'da gençliği örgütlemeye çalışan farklı devrimci gençlik örgütlemeleri bulunuyor. Siyasal eğilimler ve ideolojik-politik hat açısından belirgin farklılıklarımız var kuşkusuz. Ancak bu örgütlenme yürüttüğümüz tüm alanlarda ortak düşmanımıza karşı ilkeli bir güç birliği oluşturmamıza engel değil. Özellikle son 9 aylık süreç içerisinde birleşik devrimin gençlik örgütleri olarak sürekli bir araya geliyoruz. Farklılıklarımızı koruyarak, ilkeli tartışmalar yürüterek birlikte çalışmaya, dağınık güçleri toparlamaya çalışıyoruz. Merkezi, devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için pratik çalışmalarımız sürmektedir. Geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirdiğimiz 1 Eylül kapsamında #barışıçindevrime şiarlı çalışmalarımız buna örnek gösterilebilir.

Biz bu birliğe yaklaşırken hem karşılıklı olarak birbirimizin hassasiyetlerini gözetmek, hem de birleşik devrimin asıl sorunlarını temele alan bir hat örülmesine çalışmak gibi bir hedefimiz var. Gençlik olarak ilkeli bir birliktelik kurma konusunda emin adımlarla ilerleyeceğimize güveniyoruz. Bu birlikteliğe yaklaşırken bir yanı her zaman sokakta, emekçi semtlerde, faşizme karşı kavgayı yükselten bir

tarzda hareket etmek gerektiğini ortaya koyuyoruz. Özellikle güçlerin böylesinde dağınık olduğu bir dönemde hem ilkeli, hem devrimci, hem de militan bir birlikteliği asgari düzeyde de olsa kurmayı ve sürdürmeyi başarabilirsek gençlik hareketinde bir çekim merkezi olacağımıza inanıyoruz. Burada hem samimi davranmak hem de dayatan değil, ikna etmeye çalışan, oy birliğini savunan yapıcı bir rol üstlendiğimizi ve bu birlikteliği var edebilmek ve daha geniş kesimlere ulaştırabilmek için herkesten fazla çalışmamız gerektiğinin bilincindeyiz.

Bu tartışmaları sürdürürken dahil olduğumuz aracımızın sınırlarını zorlayan, burjuva yasallığına kendini kaptırmayan ancak belli koşulları gözetenek, birleşik devrim fikrini geniş kitlelere ulaştırabileceğimize inanıyoruz. Özellikle gençlik hareketini sadece öğrenci gençlik faaliyeti ile değil asıl olarak işçi gençlerin, işsizlerin ve elbette öğrenci gençliğin dahil olabileceği bir tarzda inşa etmek konusunda bir yönelim belirlemeye çalışıyoruz. Hem genel kitle hareketinin önünü açmaya çalışan, güven veren, ama aynı zamanda her zaman sınıfın eylemlerinin, emekçilerin arasında olmak gerektiği bilincini bu birlikteliğe taşımaya çalışıyoruz.

Yaşamda hiçbir şey mutlak değildir, her şey değişir ve dönüşür. Bu kurmaya

çalıştığımız birlikteliğin devrim mücadelesinin gelişmesiyle değişip dönüşebileceğini biliyoruz, ama burada devrimci iddiaya sıkı sıkıya bağlı gözü pek, cüretli ve uzlaşmaz çizgiyi koruyabilmek şu ana kadar onlarca defa kurulup dağılan birlikteliklerden farkını ortaya koyacaktır. İşimiz kolay değil. Ama birleşik devrim hedefi yüreklerde ve bilinçlerde bir yerde duruyor. Burada bu bilinci geliştirmeye çalışan ve her yerde ortak kurtuluş, birleşik mücadele, emekçi gençliğe dayanan, savaşçı bir gücü örgütlemek temel görevimizdir.

Birleşik devrimin asıl gücünün Gezi’de en ön safta savaşan yoksul işçi gençlerin, Sur Cizre’nin barikatlarında dövüşen yoksul Kürdistan gençliği, uzun yıllardır devrimci hareketin saflarını dolduran öğrenci gençliğin ileri kesimleri olduğunu bilerek çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Dinci-faşizmin saldırıları yoğunlaştıkça, yan yana gelme birlikte durma, saldırılara birlikte cevap verme isteği, hem kitlelerde hem de devrimci kurumlarda oluşuyor. Bu isteği her yerde maddi bir güce dönüştürmek için durmadan, sıkılmadan çalışalım!

Yaşasın Gençliğin Birlikte Mücadelesi!

Yaşasın Birleşik Devrim! ■

SERKEFTINA EVÎNÊ SERKEFTINA GEL E

*"Min got, divê ez
serkeftina evînê biafirînim,
û ez diafirînim. Serkeftina
evînê, serkeftina gel e.
Hemû hewla min ji bo
pêkanîna evîna Kurd e."*

RÊBERAPO

Min ji berê de gotibû, ka çima bûyera Mem û Zîn ewqas zor pêş ketiye. Di wê derê de ezmûneyeke evînê heye. Hinek zorê li pîvanên feodal dike. Di bingeş de ev, bêriya şoreşa netewî-demokratîk e. Dibe ku di mîrên Cizîrê de bûyereke wisa qet der-bas nebûbe. Lê Ehmedê Xanê yekîtiyê dixwaze. Tunebûna yekîtiyê di navbera feodal-mîrzadeyan de, va ji hikumdarên Ecem, Erebnizanim Bîzansiyan re derfeta layan û dagirkirinê dide. Di salên 1600'an de rewşa Kurdan a dewletbûnê û avakirina destpêkeke netewbûnê heye. Feodal-mîrzade û mîr, li pêşiya vê bi îhtîmaleke mezin asteng in. Çareseriyê vê dixwaze di wêjeya Mem û Zînê de nîşan bide. Nexwe kurekî mîr û keçeke mîr bi rehetî dikarin hev û dî peyda bikin û bizewicin. Ev zor nîn e. Jixwe di wan sedsalan de, bi tevahî zewacên navbera mîran wisan in. Hemû zewacên tebeqeyên jor, zewaca kurên mîr û keçên mîran in û zorî jî nîne. Di bingeşê hev

û din xurtkirinê de hê jî çêdikin. Li vê derê rewşeke derepîvan; li ser mîran, bi gor vê qonaxê ku yekitiyeke jor an jî bûyîna dewletekî re (em dikarin bibêjin bûyîna keyatiyek jî) nebûna xwesteka zordayînê ye. Va li pêşiya vê pêşketinê ew mîr asteng in. Ev, tê xwestin ku bi destana Mem û Zîn bê şênberkirin.

Evîneke zor e. Çima evîneke zor e? Yekîtiyê pir zor e, dewletbûnê pir zor e. Ji bo pêkanîna vê, pêwîst e ev evîn wê mîrîtiyê birûxîne û çepera feodal biçirîne. Ger ku pirtûk bê xwendin wê bê dîtin ku, daxwaziya yekîtiyekê heye. Divê gelek rêpîvanên kevin bîn hilweşandin. Gelek fitne û fesad hene; ji bo rakirina ji rastê hindek azadî pêwîst e. Bûyîna van, tê wateya pêkanîna şoreşa netewî-demokratîk. Ji ber ku şoreşa netewî-demokratîk peyda nîne, di Mem û Zîn de pevretiyêke serkeftî nayê pêkînanandin. Yanî di ciyekî de tê wateya nepêkînanandina yekîtiya bi serkeftî ango nebi-yekbûyîna Kurdan.

Ya me jî, peywira pêkanîna bûyereke

**Di bingeh de ya
Edûlê evîneke mezin
e. Dibêje, “fîlan paşe
min dixwaze, lê ez
tenê ji Derwêşê Evdî
hez dikim. Ger ev jî
nebe, ez a gorê me.”
Ev rêgezên hezkirinên
Kurdan in.**

siyasî ya mezin heye. Yekîtiya siyasî bûyereke mezin e û em dikarin ji vê re bibêjin evîna mezin. Da ku tevahî evînên piçûk karibin wateyekî biderbirîn, pêwîst e ev yekîtiyê pêk were. Xwe têxin şûna Mem û Zîn; ji bo ku hun evîna xwe pêk bînin, pêwîstiya yekîtiyeke siyasî û li hember serdestan pêdiviya rizgarkirina qadeke piçûk heye. Ji metirsiyê dûr bimînin. Di halê berevajî de rewşên mîna lêgerînên zayendiyê xiyamet e. Ji ber ku dikeve bêviyanîyê. Da ku bikeve bêviyanîyê, nikare yekeyê bi rê ve bibe. Ji ber ku nikare yekeyê bi rê ve bibe, derbe dixwe. Dema ku derbe xwar, ev dibe tawana xiyametê.

**Derwêşê Evdî ne
radestê Tirkan û ne jî
radestê Ereban dibe.
Ev welatparêzî ye,
serxwebûniya mezin e.**

Ez hizir dikim ku, yên vê disepînin jî hene. Hinek ji wan çawa ku heq kiribûn hatine cezakirin. Viyana wî şikestiyê û hedar nekiriye. Tebî nikare hedar bike. Ji ber wê yekê evîn pir zor e.

Dîroka Kurd careka dî bi teşeyekî jandar derdiket ser dikê. Ez hizirîm, ma gelo dîrok dubare dikir? Ez li ser gotinên Edûlê û ketina Derwêşê Evdî pir hizirîm. Divê ev çarenûs bihata guhertin. Min got, ji ber ku ewqas xwîna pakrewanan heye. Li derdora min mirov yeko yeko xwe dişewitînin. 1500 suwarî û gerîlayên me yên ku bi dilêrî şer dikin... Min got, xwedayo ev bi serê min de jî tê. Qur-an dema ku tê xwendin çawa tê guhdarî kirin, va min jî wisa vî dengî guhdarî kir.

Min got, îman ev e. Di vir de kirûyên hunerî yên mezin hene. Bûyer ewqas bi hev ve girêdayî ne ku, tenê yên ku hene dikarin vê fêhm bikin. Welatparêziyeke mezin heye. Ev, dilêriya gerîla ya îroyîn e.

**Divê ez pêk bînim
ku careka din
Edûlê û Derwêş,
Mem û Zîn
xwe wisa
neşewitînin.**

Derwêşê Evdî gerîlayekî mezin e. Edûlê jî...

Jixwe gelek hevalên me yên stî xwe dişewitînin. Di bingeh de ya Edûlê evîneke mezin e. Dibêje, “filan paşe min dixwaze, lê ez tenê ji Derwêşê Evdî hez dikim. Ger ev jî nebe, ez a gorê me.” Ev rêgezên hezkirinên Kurdan in. Egîdiya mezin e. Derwêşê Evdî ne radestê Tirkan û ne jî radestê Ereban dibe. Ev welatparêzî ye, serxwebûniya mezin e. Him evîna xwe dinase û him jî dijminê xwe.

Li ser vê yekê min ji hunermendê me Diyar re got, “heke hun bi şerê mezin re nebin, a ku hun dikin sextekarî ye!” Min jê re mînaka evîna mezin a Derwêşê Evdî nîşan da. Ti kes ne weke Edûlê, ne jî weke Derwêşê Evdî dikare bibe xwediye evîneke mezin. Şerên wan jî mezin e. Va, destana Kurd, va evîna Kurd. Ma emê çima van ji bîr bikin?

Evîna Edûlê evîneke mezin e. Tu hunermend nikare weke ku Edûlê Derwêşê Evdî pênase dike, pênase bike.

Ez nikarim ji wan kesên ku nikarin vê pênaseyê bi îro re girê bidim re bibêjim hu-nermend. Ez ên heyî mandel nakim, lê ez nikarim Edûlê jî mandel bikim. Ger Edûlê bê mandelkirin, mezinahî, evîn pêk nayê. Ev gotinên mezin in. Giyana Kurdan e. Tu van ji bîr bikî û ji xwe re bibêjî ez hunermend im, hozan im, ezê ji te şerm bikim, nikarim te bipejirînim. Gotin, newa (melodî) û bûyer ewqas di nav hev de ne ku, ez hizir nakim di gelekî din de hebin.

Evîna Kurd hetanî ku xwe neşewitîne nikare bi ser bixîne.

Va, di pêvajoyên dawî de sê keçên me xwe kirin bombe. Yek Bermal, yek Rojbîn û yek jî Binefş bû. Ev keç keçên evînê ne. Bi hezaran ciwanên Kurdan xwe wisa şewitandin.

Çima wisa dibe? Yek; evîna Kurd ji qurmê xwe ve ji nû ve şîn dibe. A duyemîn jî ev hemû bi navê min dibin.

Niha ezê çi bikim? Divê ez pêk bînim ku careka din Edûlê û Derwêş, Mem û Zîn xwe wisa neşewitînin. Hemû

**Heke Beko tunebana, me ji zû
de serkeftinê bi dest xistibû. Ji
mirina min a yekemîn dijmin, a
duyemîn jî ev Beko berpirsiyar
in. Ez li ser sewdaya Mem û
Zîn ji nû ve şîn bûm. Ez dijîm
û xwedî tol im. Bila her kes
hesabê xwe baş bike. Ez egîdiya
xwe bernadim, hesabê dipirsim.**

destanên Kurd bi evînê dest pê dikin. Berxwedêriyeke mezin û piştre jî bêçareyî... Va, destan wisa diafirin. Di van destanan de yekîti tune ye, şerê Kurdan bi serkeftinî nayê birêvebirin. Xiyanet heye û bêşensiya herî mezin jî dijmin hêzdar e.

Min got, divê ez serkeftina evînê biafirînim, û ez diafirînim. Serkeftina evînê, serkeftina gel e. Hemû hewla min ji bo pêkanîna evîna Kurd e. Ez ne li dijî zewacê me, ger tu tiştekî bikî, divê tu bi evîn û hezkirinê çêbikî. Evîn gelê me ye û emê ji nû ve bidine afirandin.

Hinek Kurd hê ji niha de li ser mirinê hin lîstokan saz dikin. Heke Beko tunebana, me ji zû de serkeftinê bi dest xistibû. Ji mirina min a yekemîn dijmin, a duyemîn jî ev Beko berpirsiyar in. Ez li ser sewdaya Mem û Zîn ji nû ve şîn bûm. Ez dijîm û xwedî tol im. Bila her kes hesabê xwe baş bike. Ez egîdiya xwe bernadim, hesabê dipirsim. Divê Kurd jî hinek tiştan fêhm bikin. Beko'yên me pir in. Heke em fersendê bi wan nedin, emê bi ewqas ked û xwîna pakrewanan dikarin bibin xwediyê jiyana mezin.

Zilamê Kurd di bin navê namûsê de nasnameyê jinê girt. Min vê baş fêhm kir. Dema ku keç dibe jin, nasname, ziman û xweşiktî ji dest diçe. Weke ku di destana Derwêşê Evdî de tê dîtin; Edûlê xwedî nasname, evîn û hêzê ye. Ji serê tilîkan hetanî mûyên porê xwe xweşikbûna xwe diparêze, va evîn! Niha dema ku mirov van dibêje, dibêjin eyb e. Nexêr, ev Kurd e, binasname ye û em nikarin dev ji vê berdin. Jina bênasname nabe, jiyana bênasname nabe, egîdî nabe. Ev felsefeya Ehmedê Xanê û Derwêşê Evdî ye. Va, ji bo vê bi hezaran keçên me xwe şewitandin û gihîştin evînê.

Min bi stranekê dest bi vê xebatê kir. Niha hinek xebatên min nas nakin. Hunermendekî ku straneke baş diafirîne, li ba min ji sed fermanbaran hêjatir e. Ez dizanim ka kîjan baştir e. Ev tiştekî weke sedî sed li hedefê xistin e. Dema ku min dest bi van xebatên xwe kir, min got beriya her tiştî divê ev dengê Kurd qut nebe. A duyemîn, min got divê keç wisa bi hêsanî ji dest dernekevin. ■

Li Kurdistanê Parastina Rewa angî Şertê Hebûnê Li Kurdistanê Kevneşopiya Berxwedanê

ŞEHÎD QASIM ENGÎN

Rojhilata Navîn, li ser erdnîgariya cîhanê xwedî cihekî stratejîk e. Cografya, rûyê dîrokê ye. Kurdistan jî li naverasta 3 parzemînên dîrokî ye ku navenda jîngeha herî kevnar a mirovahiyê ye. Dema dewlemendiya cografyayê jî li ser vê taybetmendiya wê zêde dibe, wê demê jî pêkanînen tundî û zorê yên bi şiklê dagirkerî û mêtîngariyê zûka dinase. Pêkanînen B.Z. 3000'î dest pê dikin -mîna di Destana Gilgamêş de tê ziman- bi şêwazê zora leşkerî û siyasî her ku çû berfirehtir bû û heta roja me hatiye. Ji pêkanînen tundî û zorê yên mîna talan, dagirkerî, koçberkirin û qetlîamê berbiçav heta polîtîkayên parçe bike- bi rê ve bibe, domahiya 5000 salî di bin pêkanînekzora sistematîk de mayîn, di dîroka Kurd de bûye mîna çerxekê. Hêzên ku dixwestin bibin serwerê cîhanê an jî "cîhana" ku wê demê dihat zanîn, Kurdistan ji ber pozîsyona erdnîgariya wê ya stratejîk û navendî her tim wek qada şer bi kar anîne. Kurdistan wek çawa her tim bûye warê trajediya wêranê û xirbeyan, her

wiha bûye şahidê beşa serwer a ku ji bo jiyana xwe gelê xwe firotiye. Rastiya ku wek tevna Kurd a klasîk tê zanîn ku ji bo xwe bide jiyandin û xurttir bibe gel û welatê xwe pêşkêşî hêzên derve dike, bi serê xwe trajediyek cudatir e. Li ser vî esasî jî qasî dagirkirinan, îxanetê jî – wek mînaka yekem Enkîdû ye ku di Destana Gilgamiş de cih digire- pir zêdeyî tê dîtin.

Li Kurdistanê çerxek din a dîrokî jî rastiya berxwedan û îsyanan e ku li dijî her dagirkeriyê bi pêş ketiye. Huvava an jî Hûmbaba, mînaka yekem a vê rastiye ye. Bê bedelê berxwedanê jî çiqasî giran dide, di Destana Gilgamişê de bi awayekî balkêş tê vegotin. Şertên erdnîgariyê bûye sebeb ku ji pêvajoya Sumeran ku şaristaniya çînî ya yekem e û şûn de her tim berxwedan di rojevê de bimînin. Milê esas ên van berxwedan û îsyanan jî ew e ku sînorên xwe yên parastinê derbas nekirine. Li vir jî erdnîgariya çiyayî ku ji bo civaka Kurd bûye çandek civakî ya bingeîn, di astek diyarker de xwedî cihekî girîng e. Ji ber ku di çand

Avantaja cografîk, rêxistinbûyîna civakî ya bi şiklê Aeşîrî û nirxên azadîxwaz ên çanda neolîtîkê li gel xwe çandek berxwedêr jî afirandiye. Li ser vî esasî dîroka Kurd an jî Kurdistanê di heman demê de bûye xwediye keuneşopiyek berxwedanê jî.

û avahiya Kurdî de nirxên neolîtîkê jî xurt in, wê demê nebûne ew ên ku zorê bi pêş dixin, beravajî bi armanca xweparastinê di demên neçariyê de serî li zorê didin û ti carî dest ji vê pozîsyona xwe bernedane.

Abdullah Ocalan vê rastiyê wiha vedibêje; “Cureyekî mîna mirov û civaka wê narîn ku hebûnên ji bo talûkeyan vekirî ne, ne xwediye xweparastineke bi hêz be nikare hebûna xwe demeke dirêj li ser piyan bigire. Li cem cinsê mirov, parastinqasîkubiyolojîke, ewqasîjîcivakî ye. Parastina biyolojîk li cem her hebûna zindî ji aliyê xerîzeyên parastinê ve pêk tên. Parastina civakî jî bi hevpariyeke tevahiya ferdên komê tê bicihanîn. Heta li gorî derfetên parastinê hejmara komê û şêweyê rêxistiniya wê timî diguhere. Parastin yek ji fonksiyonên bingeîn ê

komê ye û ev jî komê dimeşîne. Jiyan bêtî parastinê ti carî nameşe. Tê zanîn, xwe xwedîkirin û xwe zêdekirin jî du fonksiyonên din ên bingeîn in. Çawa ku xwe xwedîkirin û xwe zêdekirin nebe zindî û ruhber nikarin jiyan xwe bidomînin, bêtî xweparastinê jî nikarin jiyan xwe dewam bikin. Encameke din a girîng ku mirov dikare ji cîhana xweparastinê ya zindiyan bigire ew e, ev xweparastin bi tenê ji bo parastina hebûnê ye. Li ser cureyên xwe, heta li ser hebûna cureyên din sîstemên mêtinkarî û serdestiyê ava nake.”

Pergala xwe dispêre edalet û wekheviyê ya ku li dor xwedavenda Neolîtîkê teşe girtiye, di sîstemên fikrî de ku berhemên cewherî yên gelê Kurd e, xwedî cihekî berbiçav e. Di van sîsteman de ne pejirandina zor û pêkanînen wê,

lê li dij derketin heye. Rêbazên têkoşînê jî xwe dispêrin parastina mafê jiyanê. Baweriyên mîna Zerdeştî, Elewî, Êzîdî, Yarsanî û Kakîtîyê dinav Kurdan de çalak in, piranî jî têkildarî vê rastiyê ne. Gelek komên berxwedêr ên mîna Mazdekî, Ebû Muslîmiyî, Sunbadî, Mukannayî, Cavîdanî, Babekî, Zencî, Ebu'l Wefayî, Hallacê Mensûrî, Karmatiyî, Hurremî, Îsmâîlî, Baba Îshakî, Temannayî, Pîr Sultan Abdal û Seyyîd Nesîmî ku yek ji navên herî girîng ê wejeya Elewî ye, her ji van kokan û kevneşopiyan xwe xwedî kirine. Ev tevger, sîstemên felsefî ne ku bi çavekî rewa li zorê mêze nekirine û

dîtin ku avahiyek hêza dagirkirinê ya xwe dispêre parastina pergale û pîşeyê endamên wê leşkertî ye, hatibe avakirin. Wezîfeya parastinê, dilsoziya yekem a tevahî endamên komê ne. Berevajî, wê bi tinebûnê re hevrû bibin. Jixwe her dagirkirinê li ba xwe êşên mezin jî anîne. Ji bo li dijî vê têkoşîna hebûnê bê dayîn, koman weke tevdir çek rakirine. Li ser esasê ku karibe li dijî êrîşan her kêlî bikevin nav pozîsyona şer, rêxistinbûyîna civakî bi şiklê eşîran çêbûye. Wisa jî girêdayî şêweyê rêxistinbûyîne; bingeheên objektîf ên îsyane çêbûne ku tevî jin û zarokan

Kurd, serî natewîne. Serhişk e. Kurd, ji ber ku ji bo parastina xwe berê xwe dane eraziyên herî asê yên cografyayê, bi awayekî berbiçav xwedî hestên xwebaweriyê ne. Bindestî, dilî qebûl nekirine.

ew bi sazî nekirine. Lewma jî bi awayekî pir zelal dikare ev tespît were kirin; gelê Kurd domahiya dîrokê nebûye xwediyê îdeolojiyên ku hedef dike saziyên zorê ava bikin.

Ev avahiya fikrîne ya ku kokên wê digihêjin Neolîtîkê, li beramberî dagirkirinan têkoşîna azadiyê jî bi teşe kiriye. Kurdan, di ti demên dîrokê de nebûne xwedî argumanên ku wê zorek sîstematîk bimeşîne. Sîstema parastinê ya xwe dispêre parastina mafê jiyanê ya Neolîtîkê, cewherê berxwedanan temsîl dike. Di dîroka Kurd de nayê

giştî kom tevî dibin. Ev rewşa ku heta roja me jî hatiye, kevneşopiya îsyana topyekun her tim zindî hiştiye. Lewma jî li ser vî esasî berxwedan kevneşopiyek e ji bo Kurdan. Kurd, tevî ku îxanetkar û teslîmkarên xwe zêde ne jî, di heman demê de gelekî wisa ye ku heta dawiyê li pey azadiya xwe ye. Ev her du rastî jî her di zikê hev de, li ba hev û li dijberî hev di nav dîroka şaristaniyê re heta roja me ya îro hatine.

Kurd, serî natewîne. Serhişk e. Kurd, ji ber ku ji bo parastina xwe berê xwe dane eraziyên herî asê yên cografyayê,

Eu mirovên ku mîna pezkoviyan çalak in û Enakevin dest, di nav van mekanên wehşî de her rêkê û her kuna ku dikarin xwe tê de veşêrin dizanin û cilên wan ên gewr tam li gor tehtan e. Ji bûyîne ve nêçîrvan in û çekê mukemel bi kar tînin, kêr caran li hedefê nadin. Kurd, şervanên wehşî û serhişk in. Di taktîkên çiya de, li dijî leşkerên ku ne mîna wan çiyayî bin û çiya nizanibin, serkeftî ne.”

bi awayekî berbiçav xwedî hestên xwebaweriyê ne. Bindestî, dilî qebûl nekirine. Dema pênasayên oryantalîstan û mîsyoneran li ber çavan bînin girtin ku di bîranînan xwe de dibêjin Kurd serhişk û asî ne, wê bibe alîkar ku em karibin milekî rastiye fêhm bikin.

Wek nimûne, di pirtûka Şerefname de ku ji bo Kurdan belgeyek zehf girîng a dîrokî ye, Şerefxan ji bo vê karakterê Kurdan wiha dibêje; “Li gor tê fêmkirin, navê Kurd ji ber wêrekiya wê mîna çawahiye, pêşnavê hatiye lêkirin. Îspata wê jî ew e ku piraniya leheng û egîten navdar ji navê neteweya qehreman derketine. Lehengê navdar Rustemê kurê Zal ku di dema Keykûbad de jiyaye, yek ji wan e. Ji ber ku ew leheng li herêma Sîstanê (Sicistan) ji dayik dibe, mîna Rustamê Zablî deng vedaye. Fîrdewsî yê nivîskarê Şehnameyê jî ew wek Rustemê Kurd daye nasandin. Her wiha, Behram Çupîn jî ku di dema Hurmuzê kurê Qralê Îranê Nuşîrevan de fermandarê artêşê bû, Kurd e; bi xwe li Tirkîstan û Xorasanê gihaye û di şerê van deveran de deng vedaye. Kurtî û di dema Îslamê de sultanên Gûrî ji binemala vî ne. Girgîn Mîlad ê ku dengê wêrekiya wî li asoyan belav bibû jî Kurd

e.” Endezyarê rêyê Îngilîzan Hamîlton jî têkildarî hunera şer a Kurdan vê dibêje; “Ev mirovên ku mîna pezkoviyan çalak in û nakevin dest, di nav van mekanên wehşî de her rêkê û her kuna ku dikarin xwe tê de veşêrin dizanin û cilên wan ên gewr tam li gor tehtan e. Ji bûyîne ve nêçîrvan in û çekê mukemel bi kar tînin, kêr caran li hedefê nadin. Kurd, şervanên wehşî û serhişk in. Di taktîkên çiya de, li dijî leşkerên ku ne mîna wan çiyayî bin û çiya nizanibin, serkeftî ne.” Mewlana Sadettîn ê ku dersdarê Sultan Mûrad Xan e, têkildarî karakterê Kurdan vê dibêje, “Kurd, guh nadin gotinên hev; di nav wan de hevalbendî û hevkarî çênabe. Her yek ji wan, li lûtkeya çiyayan û kûrahiyên geliyan bi tenê serê xwe û azad dijîn, ala jiyana keyfê û cihêtiyê li ba didin.” Moltke, ku di salên 1830’î de li Kurdistanê li ba Osmaniyan leşkerî kiriye û dûvre jî wê bibe Serokê Serkana Giştî ya Leşkerî ya Prûsyayê, bi tespîta xwe ve diyar dike ku bê çima Kurd heta dawiyê girêdayî xweparastinê ne; “Li beramberî vê, Kurd ji ber pêdiviyên xwe cotkar in, ji ber meylên xwe jî şerker in. Ji ber vê jî gund û zevî li geliyan, kelhe jî li çiyayan e. Bi peyatî şer dîkin, dîwar û çiya çeperên wê, tîfing jî çeka wan e.

☞ Şêwazê hebûnê yê etnîsîteyê, eger wînda nekiribe, em dikarin wek nîv-demokrasiyê bi nav bikin. Pêwîst e, em sifetê “seretayî” jî li vê راستiyê zêde bikin. Etnîsîte demokrasiya seretayî ye. Di hundur de girêdana bi nîrxên komîn, li der ve jî berxwedana li dijî dewletên tehekumkar, li ser komên gel, têkiliyên azad, wekhev û demokratîk ferz dike. Eger ev karaktera têkiliyan nebe ti maneya berxwedanê namîne...”

- RÊBER APO -

Kurd, nîşangirekî mukemmel e, tîfînga bi dewlemendî hatiye kolandin û bi telkarî hatiye neqşandin ji bav ji bo kur wek mîrate dimîne û Kurd wê mîna hevalê xwe yê zarokatî yê herî kevn dinase.” Ji ber ku Kurd wek gelekî ku ji afirînerên herî girîng ên neolîtîkê ne, jiyanê azad ji dil û can hîs dikin.

Îro jî Kurd dixwazin bi tenê serê xwe bin, li jiyaneke ku ji dewletê dûr e digerin û li dijî zeptûreptê di asta refleksê de xwedî avahiyên psîkolojîk in. Di bin vê de qasî azweriya azadiyê, her wiha bandorek mezin a rêxistinbûyîna civakî jî heye ku bi hezaran salan wek formê eşîrê hatiye parastin.

Em kîjan rûpelên dîroka Kurdistanê vekin, em ê bibînin ku kevneşopiya berxwedanê heye ku bi tîpên zêrîn li rûpelên lehengtiyê hatine neqşandin. Tevî ku ewqasî bi hewldanên zext, zîlm û îmhayê û her wiha polîtîkayên helandinê yên înkarker û asîmîlasyonîst hevrû mane jî, Kurd li ser piyan mane û eger îro jî hê bi ruhekî taze dikarin têkoşînek bêeman bimeşînin, ev encamek vê kevneşopiya berxwedanê ye. Helbet, avahiya civakî û kûrahiya kulturî ya Kurdan bûne faktorên esas ên ku vê seknê xurttir dikin. Lê, tenê bi

vê jî nikare were îzahkirin. Ji ber ku di dîrokê de gelên xwedî rêxistinbûyînen heman rengî hebûn, lê îro navên wan jî nayên ser zar û zîmanan. Em ji Etruskan û Iyonyayîyan bigirin heta gelên ku li ser erdnîgariya me hatin tinekirin, dikarin ji bo vê راستiyê bibin mînak. Lê mixabin, di dîroka nêz de jî hejmarek zêde gelên ku hatine tinekirin hene. Gelek çand û gelên mîna Maya, Înka, Aztek, Amerîkiyên Resen (Çermsork), Laz, Asûr dikarin di nav vê çarçoveyê de bêne jimartin. Lê dîsa jî gelê Kurd, gelekî wisa ye ku bi polîtîkayên zext, sirgûn, koçberkirin, tinekirin û helandin ên ku di dîrokê de bêhempa tên dîtin, hevrû maye. Li cem van polîtîkayên, bi motîfên olî jî wek rêbaz hewl hatiye dayîn ku bişibîne xwe û di nav xwe de bihelîne, bike biyanî. Xulase, ji ya herî nazenîn heta ya herî qeba, ji ya herî hov heta ya ku manewyatê herî zêde tine dike, her cure rêbaz hatine bikaranîn. Lê, gelê Kurd hê jî li ser piyan e.

Avantaja cografîk, rêxistinbûyîna civakî ya bi şîklê eşîrî û nîrxên azadîxwaz ên çanda neolîtîkê li gel xwe çandek berxwedêr jî afirandiye. Li ser vî esasî dîroka Kurd an jî Kurdistanê di heman demê de bûye xwediyê kevneşopiyek

berxwedanê jî. Li dijî dagirkeriya Ûrûkê em ji Huvavayê bigirin, li dijî Nemrûdan heta pêşengiya Îbrahîm, gelek berxwedan û îsyane Kurd ên ku heta îro wek xelekek esasî hatiye hûnandin heye. Ya herî girîng jî ew e ku beşek mezin a van îsyanan çavkaniya nîrxên demokratîk komunal e ku îro hêjahiya wan hê bêhtir tên zanîn. Ya ku berxwedan û berxwedêriya gelê Kurd û tevgera azadiyê saz dike jî dîsa ev nîrxên neolîtîkê ne.

Abdullah Ocalan di parêznameya xwe ya Parastina Gelekî de van taybetmendiyan dîrokî civakî wiha analîz dike: “Şêwazê hebûnê yê etnîsîteyê, eger wînda nekiribe, em dikarin wek nîv-demokrasiyê bi nav bikin. Pêwîst e, em sîfeta “seretayî” jî li vê rastiya zêde bikin. Etnîsîte demokrasiya seretayî ye. Di hundur de girêdana bi nîrxên komîn, li der ve jî berxwedana li dijî dewletên tehekumkar, li ser komên gel, têkiliyên azad, wekhev û demokratîk ferz dike. Eger ev karaktera têkiliyan nebe ti maneya berxwedanê namîne...

Komên hiyarerşiyê yên li dora nîrxên maddî û manewî mezin dibin, ji bo ji hev belav nebin bi çavnebarî, timî otorîteyê pîroz dikin û ji bo mafdariya mulkiyetê nîşan bidin, dikevin nav hewldanan...

Lê klan û qebîleyên bindest, wê karibin bi koçeriya xwe ya domdar hebûna xwe ya azad biparêzin. Koçer ne tenê ji bo nêçîr û berhevkirina pel û pincaran, zêdetir ji bo parastina nîrxên komîn bi meşeke dîrokî daketine çolan, derketine çiyên û xwe berdane zikê daristanên kûr. Ev meş ku timî di hinav û dilê xwe de evîna azadiyê werdigire, yek ji liv û tevgera girîng a dîrokê ye. Hewcebûna bi parastinê, klan û qebîleyê neçar dihêle ji bo bibe eşîr. Eşîrî tenê mezinbûneke biyolojîk îfade nake. Li dijî hiyarerşiyê awayekî formasyona berxwedanê

ye. Di qonaxa destpêkê de otorîte di nav eşîrê de erênî ye, ji aliyê exlaqî ve jî bi destanan û muzîkê pesnê vê otorîteyê tê dayîn.

Civaka xwezayî ti car neqediya. Tevî ku dijberên xwe xwedî kir xilas nebû. Karîbû her tim xwe dewam bike. Wek sparteya serf, kole û etnîsîteyan, li dawî hiştina çînayetiya karkeran û wek zemînê civaka nû ya bilind dibe, wek civaka koçber a li daristan û çolan, wek malbata dayikê û gundiya azad, tevî hemû ziraran, civaka xwezayî wek exlaqê zindî yê civakê ti car kêr nebû. Berovajî texmînan, motora pêşdebirinê ya civakê, ne têkoşîna çînî ya teng e, berxwedana mezin a nîrxên civaka komînî ye. Mirov têkoşîna çînî înkâr bike rast nîne. Ew tenê yek ji dînamîkên dîrokî ye. Ya rola sereke lîstiyê, her koçerê gerokê daristanan, çiyên û çolan bû. Wek form a jiyayê tevgera etnîsîteyê -eşîr, gel qebîle- ye. Ew hêz e ku etnîsîteyê karîbû bi hezarê salan, li dijî hemû êrîşên bêrehm û zehmetiyên xwezayî li ber xwe bide. Destan, ziman,

nişmîtî, nîrxên resen ên mirovatiyê û çanda

Nirxên komunal ên neolîtîkê, wek mîrateya lehengtiyê ya Kurd, em anîne heta vê rojê.

berxwedanê, exlaqên wê ne.”

Koka kevneşopiya berxwedana Kurd divê di nav van gotinên Abdullah Ocalan de bîn lêkolandin. Formê etnîsîteya Kurd a ku demek dûvdirê bi nirxên neolîtîkê têr û tijî bûye, dagirtî ye; tevî ew qas zext, zilm, bişavtin, pelçiqandin, koçberkirin û tinekirinê jî li ser piyan maye. Qesta gotina weciz a “Berxwedan kevneşopî ye” jî ev e. An na, rastiya ku wek “gelekî ku xayinên wê pir in” tê zanîn, heta niha bi dehan caran ji pelên dîrokê ketibû, winda bibû!

Em rastiya trajîk a gelekî dişibe Kurdan jî, di nav Berberîyan de dibînin ku bi giranî debara xwe bi ajaldariyê dikan. Gula bêmiraz (gulberfînk) çawa ku di atmosfera seqemê de berfê kun dike û zîl dide, gelê Berberî jî mîna vê li waheyên çolan bi cih bûne û heta roja me jî hatine. Êdî teqez bûye koka wan ji yekparebûna jiyan û nirxên neolîtîkê hatiye. Em bi kurtasî dîrokçeya Berberîyan li vir bidin û ji nêz ve bibinîn ku çiqasî nêzî Kurdan e û heta roja me çawa hatine.

“Berberî: Gelê her kevnare yê Bakurê Afrîkayê. Li Fas, Cezayîr, Tûnis, Lîbya û Misrê bi şiklê qebîleyan berbelav bûne. Tevî ku girêdana wan a zimanekî teqez heye jî, taybetmendiyan wan ên fîzîkî û çandî ji hev gelekî cêwaz in. Berberî ku tê texmînkirin ji nîjadên çaxên Paleolîtîk û neolîtîkê hatin, ji şaristaniyên serwer

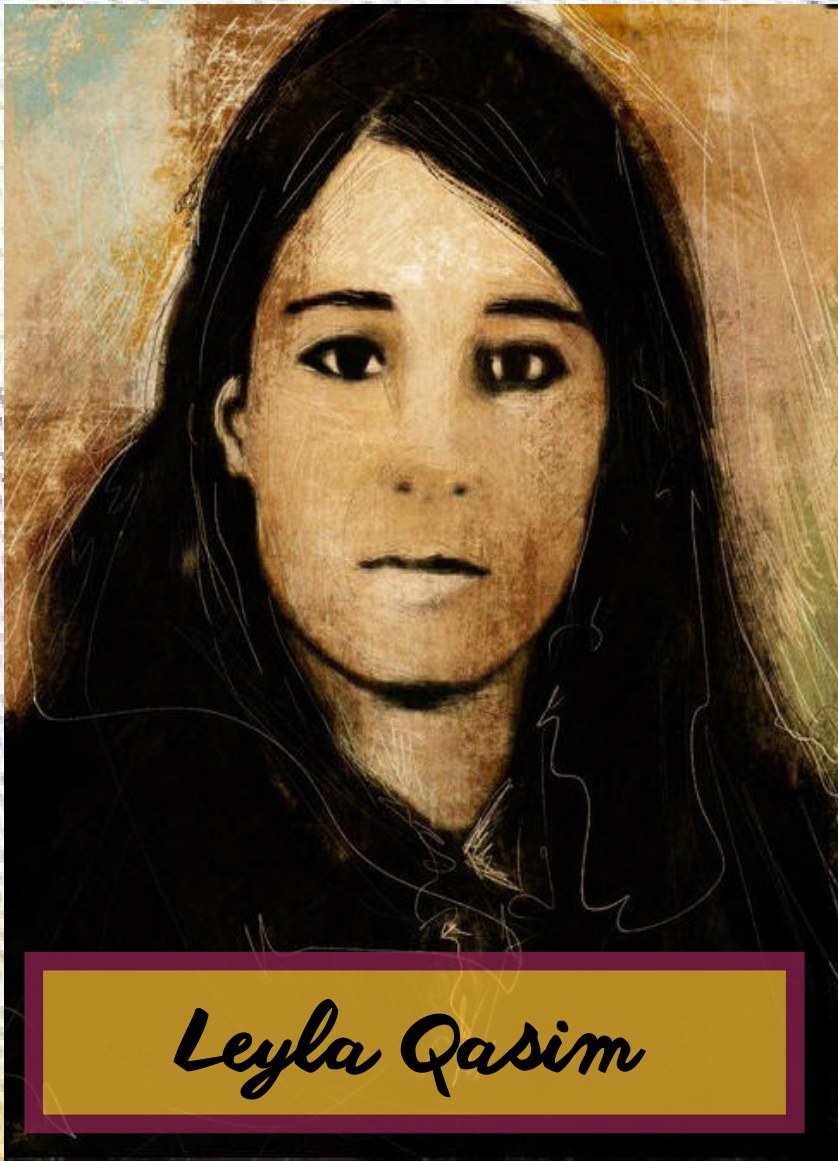
ên Fenîke, Kartaca, Roma, Xirîstîyan û Îslamê di astek jor de bandor bûne. Di dema dagirkeriya Ereban de ku di sedsala 7’emîn de dest pê kir, qebûlkirina wan a Îslamê herî kêr sedsalekê dewam kiriye. Ji ber ku dagirkerên destpêkê yên Erebi wek hejmar kêr jî bûn, di warê etnîk û olî de bandora xwe zêde li Berberîyan nekirine. Qebîleyên Berberî yên li çolteran, heta dagirkeriya Bedewîyan a di sedsala 12’emîn de, avahiyên xwe yên xweser parastine. Ereben Bedewî, aboriya gundiyan a Berberîyan hilweşandin, bûn sedem ku gelek qebîleyên bicihbûyî bibin koçer. Xeleka dagirkirinê ya ji Fenîkeyîyan heta Ereban û herî dawî jî heta Fransîyan diçe, nehişt ku Berberî û ev civak tam li hev werin. Di roja me de wek çawa qebîleyên Berberî yên bûne Erebi hene, her wiha li weha û çiyayan jî qebîleyên Berberî hene ku zarava û kevneşopiyên xwe diparêzin.”

Berberî, weke ku me got, ji ber mîna Kurdan neolîtîk ji kûrahî ve jiyane, ruxmî bi dehan êrîş û qetlîaman jî heta roja me ya îro hatine. Lê, civakên ku di vê astê de neolîtîk nejiyane; bi polîtîkayên asîmîlasyonîst ên tijî zor û tundiyê ji cîhana me hatine tasfîyekirin. Nirxên komunal ên neolîtîkê, wek mîrateya lehengtiyê ya Kurd, em anîne heta vê rojê. ■

KALK VE ONURLUCA MÜCADELE ET SAKIN MÜCADELE SADECE ERKEKLERİN İŞİDİR DEME!!

Encum Yamulki

Leyla Qasim

Tarih boyu sömürülen ve halkı esir alınmak istenen bir ülkenin kadınlarıydı onlar. Kürdistan'lı kadınlar, adlarını tarihe geçiren savaşçı ve cesur kadınlar. Bir toplumun en kutsal değerleri olarak kabul edilen ve o toplumun temel yapı taşıdır kadın. Kürtlerde, 'Jin, Jiyan, Azadi' denir yaşam tanımlanırken. Yani 'Kadın, Yaşam, Özgürlük' kadın her şeyin önünde gelir. Çünkü kadının toplumun öncü gücü, dinamiği, toplumu ayakta tutan ve yaşatan olduğu iyi bilinir.

Son zamanlarda özelde Bakûrê Kurdistan'da Kürt kadınlarının hedef alınması, düşmanın saldırılarını kadın özgürlük mücadelesi ve Kürt kadınına yönlendirmesi ise Kürt halkının yaşam gerçekliğini yok etme çabalarındandır. Dostta düşmanda iyi bilir ki Kürtlerin yaşamında kadınlar belirleyecidir. Duruşuyla, mücadelesiyle, direnişiyle yön verendir. Düşmana teslim olmayı reddeden iradeye sahiptir kadın ve Kürdistan tarihinede böyle geçmiştir. Dersim'de, Koçgiri'de, Dımdım'da uçurumlardan atlayan, düşmanın eline geçmektense örükleri ile kendini boğandı kadın. Ülkesi üzerinde işgal planları yapanlara ve kadını yok sayanlara inat eline silah alıp en ön cephede yer alandır Kürt kadını. Çıkılmaz denilen dağlara çıkan yenilmez denenleri yenendir.

Yurtsever Gençlik Dergimizin bu sayısında bizde Kürt kadınlarının işgalciliğe karşı direnişlerinden bize miras bıraktıkları sözlerini siz değerli yoldaşlarımız için derledik.

Rindixan

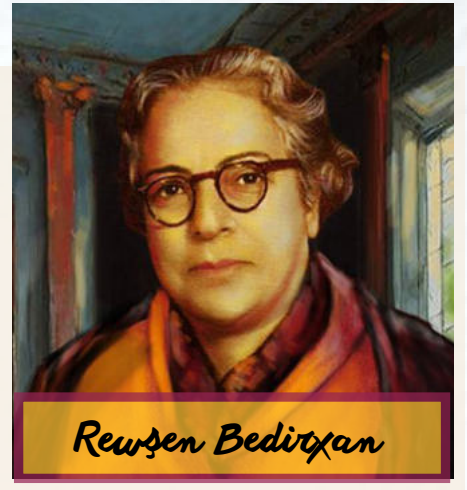
Encum Yamulki:
“Hanımefendiler, bugün bütün milletlerin alın yazıları başka şekiller aldığı ve herkese bir hak verildiği bir zamanda bizler de

kendi hakkımızı istiyoruz, çünkü ortada milyonlarca Kürd var ve büyük bir Kürdistan var. Kutsal amaçlar uğrunda en ziyâde çalışmak isteyenlere ve milletlerine olan sevgilerini göstermiş oldukları fedakarlıklarıyla isbat eyleyenlere cümlemiz bütün varlığımızla teşekkür borçluyuz. Cemiyetin açılış merâsimine koşarak gelen muhterem hanımlarımız ve kardeşlerimiz her sûretle destek olacaklarını, Kürdlük’ün yükselmesi için ne yapılmak lâzımsa tereddütsüz yapacaklarını Kürd sözü verdiler. Öteden beri “Kürd sözünden dönmez.”

Leyla Qasim: ...Beni öldürün fakat şu gerçeği de bilin ki benim öldürülmemle binlerce Kürt uyanacak. Ben Kürdistan’ın özgürlüğü yolunda canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duymaktayım...

Güzel annem; tasalanma, ben bir dava insanıyım artık. Kürt halkı ve Kürdistan için savaşıyorum. Dün Saddam ve beraberinde bir grup buraya geldi. Beni kandıracağını, ilkelerimden taviz vereceğini zannediyordu. Hatta mücadeleden vazgeçmem için maddi tekliflerde bulundu. İstediğim okullarda öğretmenlik yapabileceğim vaadinde bulundu. Fakat ben bunları kabul etmeyecek kadar onurlu olduğumu, halkımı satmayacağımı söyledim. Kendimi Kürt ve Kürdistan davasına adadığımı, bu mücadele uğrunda idamı onurla karşıladığımı söylemem üzerine çılgınlaşan koca Saddam’ın ne kadar zavallılaştığını gördüm. Anne bizim ölümümüzle binlerce Kürt insanı uyanacak,

özgürlük bayrağımız dalgalanacak. Ben öldüğümde üzülmeyin, saç ör-gülerimden bırakarak yapsınlar.

Rewşen Bedirxan

Zeynep Xan:

“Kalk ve onurluca mücadele et
Sakin mücadele sadece
erkeklerin işidir deme
Ülke eğer serbest ve özgür olursa
Erkek ve kadın için her şey
eşit olur.”

Rindixan: Ezim Rinda Rindêxan
Keça Mîr û axayê çîyan
Ey Tirkê Tacîk
Karê we çîye li van cîyan
Rinda rindê namdar
Ez dimirim, birîndar û bê zar
Teslîm nabim destê neyar û najîm bê ar

Rewşen Bedirxan: Adımız ister Türk, ister Arap, ister Fars, ister Kürt olsun, te-nimiz ister beyaz, ister sarı, ister esmer olsun, kadın olarak erkeğin sömürge-si, mülkiyeti, kaba ve psikolojik şiddeti-nin bir hedefi, mağduruyduk. Dünyadaki tüm kadınların kurduğu ortak birliğe üye olarak, çalışmalarımı resmi bir düzeye taşımak istedim. 1934 yılında Kadınlar Birliği’ne üye oldum. Suriyeli kadınlar arasında öyle bir öncülük misyonu yük-lenmişti ki bana, 1944 yılında Suriye ka-dınları adına Mısır’da, Dünya Kadınlar Kongresi’ne katıldım. Ama bir yanımda hep, ‘Kürdistanlı bir kadın olarak, ne zaman temsil hakkı buluruz rengarenk kadınlar arasında? Kendi rengimizle ne zaman sorunlarımızı dile getiririz?’ diye sorgula-malarla yanıyordu için için... Bir yanımda gülerken, diğer yanımda hep yarım kalı-yordu. Sürgün parçalıyor, ikiye bölüyordu.” ■

LI DIJÎ DARBEYA 12 ÎLONÊ BERXWEDANA ÎRADÊ YA APOYÎ

ŞEHÎD BAWER AGIR

Gotîna Kemal Pîr a "Em bi qasî ku di oxira wê de bimirin ji jiyane hez dikin" û sekna sembola ciwanan Stêrka Sor a Alî Çîçek ku "PKK berxwedan ferî me kiriye" îradeya

berxwedana zîndana Amedê nîşan dîda. Dîsa sekna Xeyrî Dûrmûş a fedayî û derwîşane ku digot "Eger ez mirim li ser qebra min binivîsîn ji gelê xwe re deyndar çû" mohra xwe li dîroka têkoşîna azadiya Kurdistanê dabû.

Ji salên 1968'an û pê ve li cîhane û Tirkîyê û Kurdistanê pêşketina tevgerên sosyalîst, şoreşgerî û rizgariyên neteweyî di rojevê de bûn. Li dijî Kapîtalîzmê tekoşînên rizgariya neteweyî û şoreşgerî gîhîştibûn qonaxek ku edî serî ji kapîtalîzmê bistînin. Di nava hêzen kapîtalîst û dûvikên wan de tirs û xofek mezin dest pê kiribû. Li her derê serhildan û berxwedanên gelan pêş diket.

Wek dûvika kapîtalîzmê ya li Rojhilata Navîn, dewleta Tirk jî vê tirs û xofa ji kûr ve dijiya. Li Tirkîyê û bi taybetî li Kurdistanê edî tevgerên sosyalîst û şoreşger Dewleta Tirk tengav dikirin. Bi taybetî Koma Ciwanên APOyî ku wek Şoreşgerên Kurdistanê derketibûn di nava ciwanan de hêvî û baweriyek mezîn ya şoreşê û azadiyê çêkiribû. Kurd û Kurdistanê ku bi dehê salan hatibû

înkarkirin bi rêya ciwanên APOyî dîsa ji nû ve derdiket ser dika dîrokê. Pêşketin û mezinbûna şoreşgerên Kurdistanê, pêvîstî bi derbasbûna qonaxa partîbûne didît. Li ser vê pêwîstiyê, bi navê Partiya Karkerên Kurdistan PKKê partîbûna xwe ava kir. Pêngava partîbûnê ku ji aliyê Tevera Apoyî ve hat avêtin, dewleta Tirk xistibû nav tengaviyeke mezintir.

Dewleta Tirk, PKKê ji xwe re wek tehdît û talûkeyeke mezin didît. Li hemberî vê pêngavê, bi destê hêzen kontra yên bi ser NATO ve, li Tirkîyê rewşeke qaosê hate çêkirin.

Komkujîya Mereşê, ji aliyê faşîzma dewleta Tirk ve, di esas de li dijî partîbûna PKKê wek bersivdayinê hatibû birêkûpêkkirin. Ji ber ku PKK li herema Mereş û Dîlokê di asteke ciddî de xwe bi rêxistin kiribû û girseyeke xurt a sempatîzan ava kiribû.

**Serkêşê cûntayê û
Şefê faşîst Orgeneral
KENAN EVREN**

**Di vê rewşa ku
civaka Tirkiyê hatibû
terorîzekirin de hêzên
faşîst û navendên hêzên
tarî yên girêdayî NATO
di çarçoweya projeya
Emerîka ya li ser Rojhilata
Navîn de darbeya
12 Îlonê pêk anîn.**

Livanheremanbingehekkûrtasorşgerî çêkiribû. Di nava civaka vê heremê de hêvî û baweriyek mezin ava bibû. Li vê heremê xwedî-derketin û tevlibûna nav refên PKKê jî zêde bibû. Loma jî dewleta Tirk, bi taybetî vê heremê hilbijart û komkûjî pêk anî. Piştî vê komkûjî û qaosa li Tirkiyê, êdî li Tirkiyê rewşeke têkoşîna demokrasî û azadiyê ya asayî jî nemabû. Hem tevger û çalakiyên demokratîk hatibû terorîzekirin û rastî êrîşên tûnd ên faşîzmê dihat.

Di vê rewşa ku civaka Tirkiyê hatibû terorîzekirin de hêzên faşîst û navendên hêzên tarîyên girêdayî NATO di çarçoweya

projeya Emerîka ya li ser Rojhilata Navîn de darbeya 12 Îlonê pêk anîn.

Armanca vê darbeyê li Rojhilata Navîn avakirina dewleteke li ser esasên Îslama Siyasî ya girêdayî NATO yê bû. Bi vî awayî tevahî dewlet û welatên rojhilata Navîn di çarçoweya vê projeyê de hatin birêkûpêkkirin û bi vî rengî dihatin kontrolkirin.

Hereketa Fetullah Gulen û AKP ya îro hînjiwêdemêvehatibû plankirin. Evhemû encama projeya NATO ya li Rojhilata Navîn bû. Derketina wan ne tesadûf bû û jiber xwe ve pêşneketin. Armancek din ya vê darbeyê jî tasfiyekirina tevgera APO'yî bû. Piştî ku darbe bi pêşket çî kesên sosyalîts, demokrat, soreşger û azadîxwaz hebûn hatin girtin. Bi taybetî li ser tevgera APOyî êrîşên pir mezin hatin meşandin. Di nav de gelek kadroyên pêşeng ên partiyê, bi hezaran welatparêz, mirovên rewşenbîr,

Di zindanan de di encama projeya helandin û poşmankirina şoreşgeran de, li dijî kerameta mirovahiye êrîşen mezin hatin pêşxistin. Rejîma Faşîst a Tirk, li dijî Tevgera APO'yî ku li ser bingeha **"Kurdistan mêtîngeh e" derketibû holê, dest bi pîlanên tasfiyekirin û helandinê kiribû.**

demokrat û sempatîzanên PKKê hatin girtin. Li kolanan bi hezaran mirov hatin îşkencekirin. Bi dehan însan di kolanan de bi înfazên bê darizandin hatin qetilkirin. Di zindanan de di encama projeya helandin û poşmankirina şoreşgeran de, li dijî kerameta mirovahiye êrîşen mezin hatin pêşxistin.

Rejîma Faşîst a Tirk, li dijî Tevgera APO'yî ku li ser bingeha "Kurdistan mêtîngeh e" derketibû holê, dest bi pîlanên tasfiyekirin û helandinê kiribû. Jixwe faşîzma Tirk ku hebûna Kurd û Kurdistanê bi ti awayî qebûl nedikir, b i dehê salan Kurd tune hesabandibû. Polîtîkaya dewleta Tirk a îmhaya û înkare hîn jî esas di hate girtin. Li gorî dewleta Tirk, Kurd tunebû. Kurdê herî baş Kurdê mirî bû. Zîhnîyeta dewleta Tirk a di mijara Kurd û Kurdistanê de ev bû.

Zîndana Amedê jî li gorî vê hatibû diyarkirin. Wê çawa ev qêrîna Kurd ya jî bin çiyayê Agirî xwe filitiye dîsa bitepîsîne.

Wê çawa dîsa bêdengiya mirinê ava bike? Wê çawa Kurdê ji xewa mirinê şiyar bûye çawa dîsa têxe hewa mirinê de? Di rojê faşîzma Tirk a qirker her tim ev pîrs hebûn û li ser van pîrsan mijûl dibû.

Dewletê, vejîna Kurdê bi keramet ji bo xwe weke xeteriyeke mezin didît. Zîndana Amedê wek heremek pîlot hatibû diyarkirin. Di vir de projeya pûçkirin û poşmankirina mirovên welatparêz û şoreşger di hedefa hêzên mêtînger de bû.

Dewleta faşîst a Tirk, li ser vî esasî ev proje û pîlanên xwe yê qirêj, kiryarên der mirovî bi hemû rêbazên îşkenceyê di serî de li zîndana Amedê li her devera Bakûrê Kurdistan û Tirkîyê li dijî Apociyan xistibû dewrê de. Ji bo ku Kurd, Kurdbûna xwe û şoreşgeriya xwe înkare bikin hemû rêbaz di hat ceribandin. Tî, birçî û bê xew-hiştin, lêdan, di her kêlîya jiyanê de îşkencekirin, hemû pêwîstiyên mirovane yê sereke wek amûreke îşkenceyê bikardanîn, ji bo

şikandina şehnazî û rûmeta mirovan, hemû rebazên der mirovî dihatin bikaranîn.

Her kêliya jiyane bi êş, bi îşkence tijî-kirin bibû parçeyek ji jiyane. Kedkar û mêtîngerên faşîst ên Tirk jiyane veguherandibûn dojehê. Yan dê xwe înkare bikirana û yan jî her roj mirina bi saxî bihata ferzkirin.

Her hucreyek zîndanê veguherandibûn tabûteke zindî. Mafê herî pîroz ê jiyane di destê faşîzmê de bibû pêlîstokek. Li gor keyfa xwe kengî bi qasî bixwestana derfet didan. Lê vê jî bi her awayî wek amûrek şerê îrade-şikandinê bikardianîn. Faşîstên mêtînger ên li ber destê NATO perwerde dîtibûn hemû rebazên îşkenceyên fîzîkî û psîkolojîk dimeşandin.

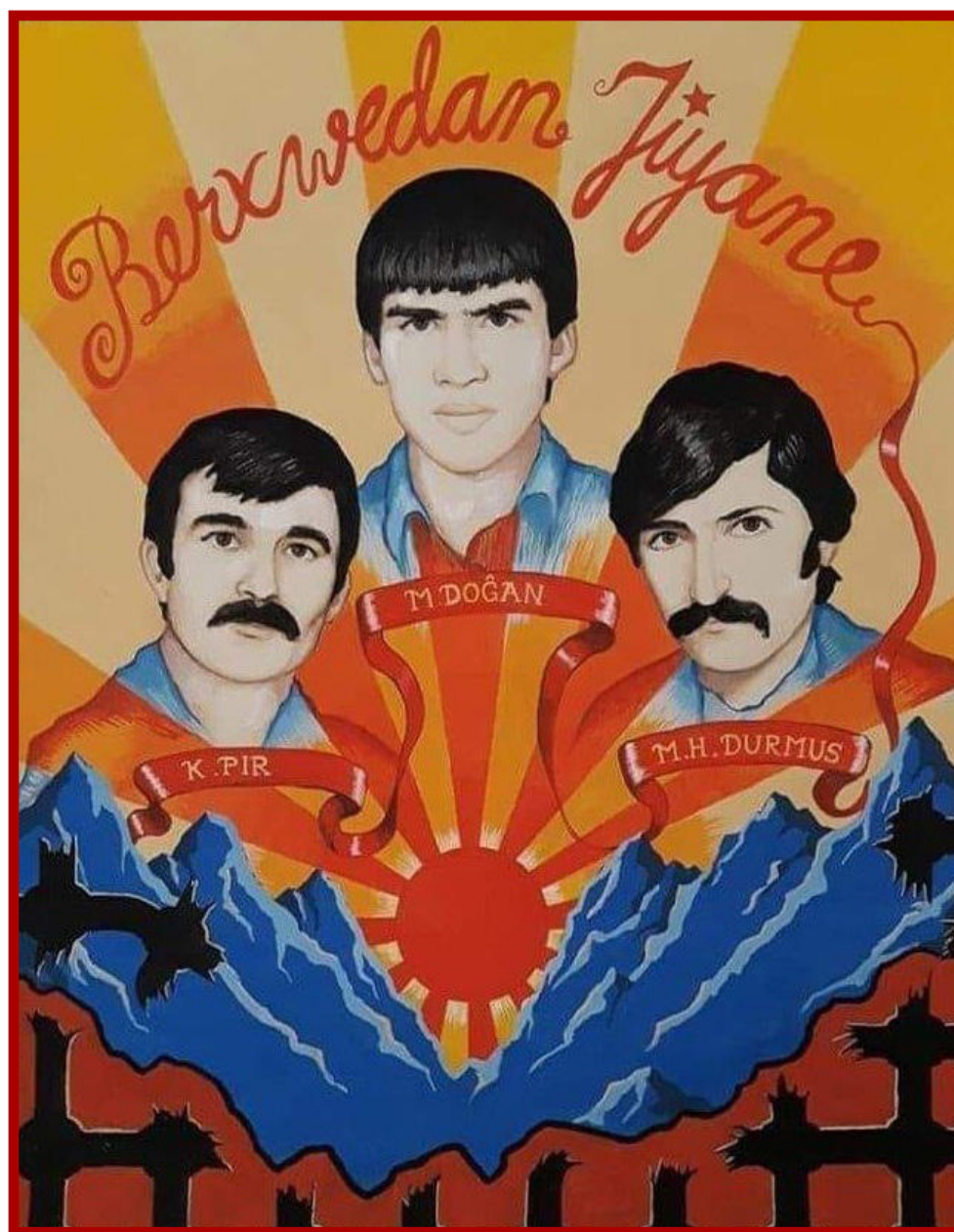
Armançewbû ku Kurdê ku li hember faşîzmê, tûnekirin û înkare serî hildidan bitepisîne û poşman bike. Li beramber dagirkerî û faşîzma Tirk a qirker yekem car di vê aste de bi rebazek zanistî serhildan çêdibû. Faşîzmê, vê yekê ji bo dahatûya xwe weke xeteriyeke mezin didît.

Ji ber vê yekê, Faşîzma Tirk, beriya ku ev fikir xwe birêxistin bike di zindanê de tasfiyekirin û beriya ku bibe malê civakê ji holê rakirin, tasfiyekirin ji xwe re esas digirt. Ji bo vê yekê jî ti pîvaneke exlaqî, qanûnî û mirovî li ber çavan nedigirtin. Di rêya tasfiyekirin û pûçkirina serhildanên Kurdan de

Di rêya tasfiyekirin û tune kirina serhildana Kurd a bi zanebûn ji holê rakirinê de her rê û rebaz di asta herî jor de bi awayekî dirindeyî dihatin bikaranîn.

Li dijî van kiryanên dirinde, der-mirovî û der-exlaqî yek rê hebû; Ew jî berxwedan bû.

Qadroyê pêşeng ê PKK Mazlûm Dogan li zindana Amedê de di Newroza sala 1982'an de bi sê darikên çixatê agirê azadiyê bi bedena xwe xist. Bi agirê

bedena xwe, zîdana Amedê ji zulm û zordariya faşîzmê dirinde ronî kiribû.

Bi şîara "Berxwedan Jiyane" û "Berwedan Dibe Serkeftinê Teslîmiyet Dibe Îxanetê" rihê demê, xeta berxwedanê diyar kir. Li beramber faşîzmê û kiryanên bê-rûmetkirinê rêya jiyana bi rûmet nîşan da. Rihê Apocî yê berxwedêr derket pêş. Giyanê ku di her şert û mercên zehmet de jiyana bi rûmet û azad hildibijêre û dide jiyandin, weke rihê demê derketibû holê. Li dijî faşîzma qirker rêya israra di jiyana azad de nîşan da. Di heman demê de îradeya mezin a şoreşgerî xwedî çî hêz e, çawa dikare xwe di her derê de derxe der, li beramber faşîzmê çawa dikare bibe xwedî helwest nîşanê hem dost hem jî dijminan da. Di vî alî de fikir û felsefa APOCÎ xwedî çî hêzê ye û di heman demê de şewazê pêkanîna vê hêzê jî derket holê. Di qada zindanê de şerê îradeyê, şerê îdeolojiya APOCÎ hate meşandin û bi layiqî hate temsil kirin. Dîsa di mijara ku wê ji niha û pê ve tekoşînek çawa bê meşandin de jî rê û rebaz jî diyar kir.

**Çalakî bi rihê "Agir venemirînin. Agir vemirandin
xiyanet e. Vî agirî geş bikin" pêş ket. Însanên ku
laşê wan dişewitî, bi bîr û baweriya Mazlûman
mezinkirina tekoşîn û berxwedanê diqîriyan. Êş û
jana dihat kişandin di bîra wan de nebû.**

Piştî çalakiya Mazlum Dogan êdî ji bo hemû qadro û pêşengen PKKê yên di zîndanê li berxwe didin re xetek çalakiyê diyar bibû. Bersiva faşîzma qirker a Tirk dikare çewa be derket holê. Bi vê yekê re jî herkes kete nav lêgerînekê. Lêgerîna "wê çawa darbe li faşîzma qirker were dayîn" derket pêş.

Di 18 Gulana 1982'an de di salvegera şhadeta Hakî Karer de di pêşengtiya Ferhat Kurtay, Eşref Anyik, Mahmut Zengîn û Necmî Oner de li dijî faşîzm û hovitiya li ser rûmeta mirov tê meşandin çalakiya fedaî ya xwe şewitandinê hate li darxistin.

Ev çalakî bi rihê "Agir venemirînin. Agir vemirandin xiyanet e. Vî agirî geş bikin" pêş ket. Însanên ku laşê wan dişewitî, bi bîr û baweriya Mazlûman mezinkirina tekoşîn û berxwedanê diqîriyan. Êş û jana dihat kişandin di bîra wan de nebû. We çawa karibin darbeyê li xiyanetê û faşîzmê bidin û koka wê biqelînîn di bîra wan de bû. Bi fikir, bîr û baweriyek mezîn tijî bibûn û bi vê çalakiyê jî eşkek bê dawî xeta Mazlûman a berxwedanê mezin dikirin bi gurkirina agirê bedana xwe. Rejîma faşîst çalakiyeke wiha mezin û bi bandor hevî nedikir. Rejîma faşîst wiha dizanîbû ku li zîndanan teslîmîyet, bêrûmetî û şkandina îradeya şoreşgerî serdest kiriye, herkes êdî bûye koleyê faşîzmê.

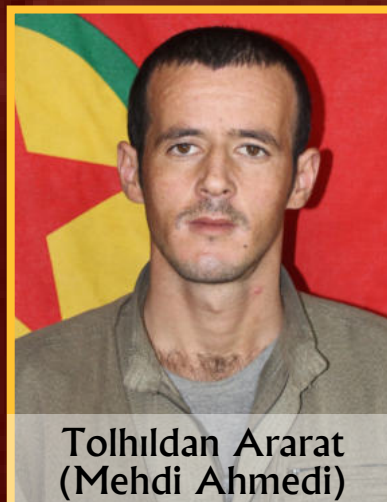
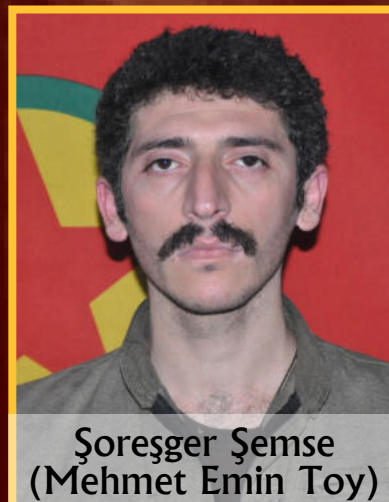
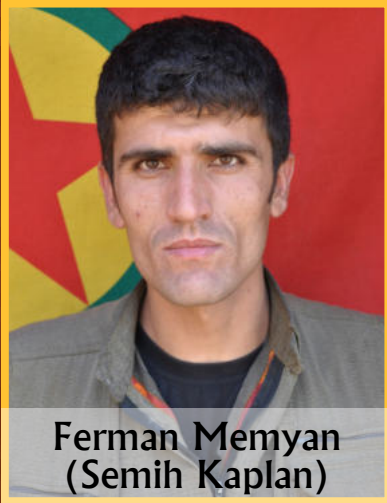
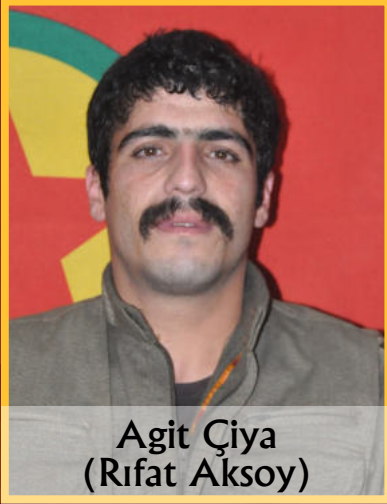
Lê bi vê çalakiyê derket holê ku bi zilm û zorê îradeya APOCÎ ya şoreşgerî nikare were teslîmgirtin, nikare di nava dîwarên

zindanê de were hepiskirin, kengî pêwîstî bibîne dikare bersiva şoreşgerî bide faşîzma Tirk û wê bihejîne.

Her ku xeta berxwedanê pêşdiket û însîyatîf ji destê dijmin dihate stendin, dijminê mêtînger hîn zêde har û dîn dibû. Di hundirê xwe de ji tirsan dilerîzî lê ji derve ve xwe bi hêz nîşan dida. Bi êrîşan dixwest îradeya APOCÎ bitepisîne û dixwest xwe jî bi hêz nîşan bide. Lê êdî diyar bibû ku çeka faşîzmê ya zilm û îşkenceyê bê tesîr bûye. Nikare tesîrê lî ser şoreşgerên Kurdistanê bike. Tenê xwe har dike di agirê xwe de dişewite. Hîn tesîra çalakiya Çar lehangan dihat nîqaşkirin di pêşengtiya Kemal Pîr, Xeyrî Dûrmûş, Alî Çîçek, Akîf Yilmaz de di 14 Tîrmehê de çalakiya mezin ya rojiya mirinê bû xeleekek ji berxwedana Mazlûman.

Rojiya mirinê her ku pêş diket faşîzm rê û rêbazên poşmankirinê û ji berxwedanê dûrxistinê dimeşand. Bi îşkence û derewan dixwest îradeya çalakiyê bişkîne. Êdî tîr ji kevan derketibû. Rêyek bê veger bû. Li hemberî her cûre êrîşên şkandina vînê, sekna biryardar a APOCÎ di berxwedanê de bû. Gotina Kemal Pîr a "em bi qasî ku di oxira wê de bimrin ji jiyane hez dikin" û sekna sembola ciwanan Stêrka Sor a Alî Çîçek ku "PKK berxwedan ferî me kiriye" îradeya berxwedana zîndana Amedê nîşan dida. Dîsa sekna Xeyrî Dûrmûş a fedayî û derwîşane ku digot "eger ez mirim li ser qebra min binivîsîn ji gelê xwe re deyndar çû" mohra xwe li dîroka têkoşîna azadiya Kurdistanê dabû. ■

Şehîdên Berxwedana Cenga Heftanînê

Şehîd Namirin!

Şehid Balver Agir
